

CASA CORPULUI DIDACTIC MEHEDINȚI

REVISTĂ INTERNAȚIONALĂ

Nr. 7 Anul 2016

ISSN 2810 - 224X
ISSN-L 2343 - 791X

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

EDITURA

ȘCOALA MEHEDINȚIULUI

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

REVISTĂ INTERNAȚIONALĂ

NR. 7 ANUL 2016

CUPRINS

Amza Sabina Mihaela, Progresul educațional	4
Amza Oana, Diversitatea culturală - o provocare pentru progresul lumii contemporane -	6
Arapu Camelia, Pregătirea elevilor pentru viața reală	10
Bălăceanu Delia, Realitatea educativă românească din perspectiva învățământului european	11
Bogdan Iuliana-Adelina, Învățarea pe tot parcursul vieții - între necesitate și utilitate? -	12
Bresniceanu Lorena, Globalizare și diversitate europeană / EUROPEAN GLOBALIZATION AND DIVERSITY ...	13
Bulata Bianca, Considerații asupra globalizării, educației și diversității culturale	16
Burcu Adriana, Tradiția, cultură și educație la școala din Șișești	18
Bușoi Liliana, Predarea integrată	20
Camenită Maria Paula, Diversitatea culturală și globalizare / Cultural diversity and globalization	21
Căprărescu Ionela Violeta, Riscuri profesionale.....	23
Cârceanu Maria, Resursele umane - factor cheie al dezvoltării economico-sociale -.....	24
Cârceanu Petre, Perfecționarea coerenței interne a sistemelor educative cu societatea	26
Chirculescu Domnica, Diferențele individuale	28
Chiriac Daniela, Diversitate culturală în context european	29
Ciobanu Ana Cornelia, Creativitatea și expresivitatea preșcolarilor	31
Ciobanu Dorina, Păstrarea identității culturale.....	32
Cioară Nicoleta, Diversitatea culturală amenințată de globalizare.....	33
Cioci Marcela, GLOBALISATION ET DIVERSITE CULTURELLE / GLOBALIZATION AND CULTURAL DIVERSITY	34
Ciuciu Mioara Ionela, Educație antreprenorială în rândul elevilor de gimnaziu.....	35
Constantin Maria-Minodora, EDUCAȚIA, ÎNCOTRO ? EDUCATION, WHERE?	37
Coravu Paula, Acțiune și cuvânt	39
Crăciun Doriană Mihaela, Comunicarea – o interacțiune socială	40
Crăciunescu Anișoara Rocșana, Fluxul global.....	42
Cureteu Elena Loredana, Elevul și experiența sa	43
Diaconu Claudia, Cultural Diversity in Education	44
Dincea Rodica, Increasing active vocabulary in English language teaching	46
Dobre Ana Amalia, Cultura europeană și toleranța	48
Drăghici Delia Cornelia, Inovației în învățământul românesc	50
Dreghici Elena, Tutunaru Mariana, Afacerea – un joc , o provocare / BUSINESS-A GAME, A CHALLENGE	51
Dumitrescu Gabriela Codruța, Unitate și diversitate muzicală la ora de limba engleză. Studiu de caz.....	54
Georgescu Elena Alina, Perspective de abordare a competenței de comunicare	57
Ghegu Elena, O abordare strategică în îmbunătățirea competențelor elevilor.....	61
Gheorghe Aurelia, Giurcă Minodora, Instruirea diferențiată a elevilor la fizică	62
Gherghe Lica, CULTURAL DIVERSITY AND IDENTITY.....	65
Ghinea Carmen, “Unity in diversity” – European Union motto Seen in light off Globalization / Diversity.....	67
Ghinea Carmen, „Unitate în diversitate” – deviza Uniunii Europene văzută prin prisma Globalizării /Diversității	68
Gologan Mira, Integrarea ulterioară a persoanelor în societate	69
Groza Elisabeta, Politicile româniei în domeniul educației	70
Homner Gelu, Performanța europeană a sistemului de învățământ dual / The european performance of the dual education system	72
Jianu Dumitru, Niveluri ale integrării conținuturilor	75
Maris Marinela, Dimensiuni interdisciplinare ale comunicării.....	76
Marescu Ileana, Limba engleză - un pașaport către excelență	79
Marinescu Gina, Eminescu este cu noi în Europa - EMINESCU IS WITH US IN EUROPE –.....	80
Martalogu Mihaela, The importance of lifelong learning	82

Mihăilescu Carmen, Examples of good practice at the Technical College "Domnul Tudor" – Entrepreneurial skills acquired by students through implementation of European projects POSDRU	84
Mîndreci Lenuța, Performanță în învățământul românesc.....	86
Mitran Adriana, Identitate culturală în diversitate	87
Mladin Silvia Monica, Europe's future: fragmented implosion, or greater integration?.....	89
Dr. Mutu Ion-Nicoale, Valorile universale ale Ortodoxiei Românești și integrarea în Uniunea Europeană	92
Nicolicioiu Mihaela, GLOBALIZATION SEEN AS UNIFYING TEMPORAL DISCONTINUITIES	96
Nișulescu Ramona Laura, Cultura un produs al activității omului	98
Ocneanu Ionela Carmen, Pedagogical features in the learning of mathematics at primary school.....	99
Ocneanu Ionela Carmen, Techniques for the measurement of school performance in math	101
Olteanu Simona, European Union-achievements and perspectives.....	103
Oprîța-Mândruț Alina Mihaela, Integrarea europeană - componentă a "noilor educații" -.....	105
Paloș Claudia Daniela, Rolul proiectelor europene în dezvoltarea competențelor transversale ale elevilor	107
Păunescu Lavinia Tamara, Impactul globalizării asupra culturii.....	109
Pavăl Luminița, Stiluri de predare ale profesorilor	112
Petrescu Gabriela, Globalizare și diversitate culturală	115
Pupăză Vasilica, CREATIVITY AND INNOVATION – PREMISES PERFORMANCE IN EDUCATION	118
Roman Mihaela-Eugenia, Norme europene SAR pentru telefonie mobilă	120
Ruseț Adela Lelia, Importanța educației antreprenoriale în învățământul preuniversitar	122
Rușet Nicolae, Pregătirea pentru excelență la concursurile și olimpiadele școlare.....	124
Săceanu Eliza Maria, Managementul educațional performant-condiție esențială a armonizării învățământului românesc cu cel european.....	126
Staicu Victorița, Diversitatea culturală și educație	128
Ștefan Magdalena Cornelia, Comunicarea – imperative și provocări.....	130
Stoica Alina, Educația interculturală	134
Strîmbeanu Aurelia, Integrarea socială a copiilor și comunicarea eficientă.....	135
Țințaru-Popescu Elena, Educația în context intercultural.....	136
Tudoran Elvira Maria, Absenteism și abandon școlar	139
Udrea Angelica Ersilia, Educația preșcolară	140
Ungureanu Cristina Daniela, Globalizarea și diversitatea culturală în contextul european	141
Vlad Constantin Vicențiu, Progres educațional.....	143
Blăgniceanu Nușa, Integrare europeană	144

PROGRESUL EDUCAȚIONAL

Amza Sabina Mihaela
coala Gimnazial Nr. 14
Dr. Tr. Severin

Humanity today is facing a revolution in science and technology in those circumstances, the school will have to form young people with perseverance and responsibility, to arouse curiosity for technological innovations that lead to economic progress, social and cultural human society.

Nu cred că există vreo instituție care să influențeze mai mult progresul unei societăți decât școala. Dacă urmărim cu atenție dezvoltarea școlilor în diferite țări ale lumii, constatăm existența unei corelații directe între dinamica ei și evoluția societății umane. În acele state în care se acordă importanță mare instrucției și educației, unde se alocă fonduri corespunzătoare și sprijin moral școlii se înregistrează cele mai mari succese în dezvoltarea economică, cultural-științifică, în mersul înainte al societății umane (Finlanda, de exemplu).

Conform unui studiu recent, România are cel mai mare procent de persoane care abandonează școala primară din regiune, 23% din populația cu vârste cuprinse între 18 și 24 ani părăsesc școala, cel mai scăzut procent de persoane implicate în procesul de învățare pe tot parcursul vieții.

Doar 1% din populația cu vârste cuprinse între 25 și 64 de ani a participat la un program de formare profesională cu o durată mai mare de patru săptămâni. Cheltuielile cu educația sunt cele mai mici, comparativ cu statele centrale și est europene. În acest context abandonul școlar reprezintă o altă problemă a sistemului de învățământ, iar din acest punct de vedere, educarea părinților poate juca un rol central.

Ideea ar fi că educația de care beneficiază un copil aduce folează nu numai părinților și ori lui însuși, ci și celorlalți membri ai societății. „Educația copilului meu contribuie la bunăstarea ta, prin promovarea unei societăți stabile și democratice” (M. Friedman).

În urma faptului că un părinte plătește pentru educația copiilor săi, beneficiază și alți oameni din societate. Dar este dificil să fie identificați toți beneficiarii și să li se pretindă o plată. În concluzie, se spune mai departe, avem de-a face cu un efect de vecinătate. Intervenția guvernamentală ar fi necesară, pe de o parte, pentru a impune ca fiecare copil să primească un nivel minim de școlarizare, iar pe de altă parte pentru a finanța această școlarizare în cazul în care nu toți își permit.

În ce privește sistemul de învățământ românesc, constatăm că acesta se confruntă cu probleme structurale și în special învățământul rural care întâmpină dificultăți majore în ceea ce privește investiția în infrastructura fizică, personalul didactic calificat, accesul limitat la formare profesională și la programele de formare continuă a populației rurale.

În viața școlii s-au înregistrat de-a lungul anilor, în special după 1990, însemnate încercări de îmbunătățire a cadrului organizatoric, structural sau al conținutului învățământului, precum și în domeniul didacticii disciplinelor de învățământ.

Școala are responsabilități deosebit de mari, neputând rămâne în urma exploziei informaționale actuale. Ea trebuie să pregătească tineretul școlar pentru a-l face capabil să recepționeze/ proceseze permanent informații, să le selecteze și să le aplice la nevoie, participând activ la dezvoltarea societății umane.

Totodată, școala trebuie să formeze competențe practice, trebuie să învețe tineretul cum să gândească și cum să acționeze în condițiile mereu schimbătoare ale mediului de viață. Există un nivel minim de cunoștințe teoretice, de cultură generală, de care trebuie să dispună orice tânăr din societatea noastră. Această zestre o dă școala tineretului care dorește să studieze și să fie util societății. Cine nu dispune de un quantum minim de cunoștințe asupra lumii înconjurătoare, asupra

istoriei societății omenești, cine nu știe bine trecutul poporului său, cine nu știe legile de bază ale științelor naturii și sociale nu poate aspira la înțelegerea mutațiilor din societate, este confuz în fața realității, iar acțiunile sale, oricare ar fi, sunt pur mecanice și fără conținut spiritual.

Educația este o dimensiune a omului contemporan. Asociată cu învățarea, educația ne însoțește de la naștere și până la sfârșitul vieții.

Omul Modern, pentru a putea trăi și munci în comunitatea umană, pentru a se putea bucura de tezaurul cunoașterii este obligat să învețe continuu, deoarece însăși cunoașterea umană se dezvoltă permanent și exponențial.

Atitudinea față de școală și educație diferă de la individ la individ, în funcție de numeroși factori, care țin atât de personalitatea fiecăruia, cât și de mediul familial și social în care trăiește.

Omenirea este confruntată astăzi cu o revoluție în știință și tehnologie galopantă, vorbindu-se de o adevărată explozie a cunoașterii, de o creștere în progresie geometrică a cuceririlor științifice. În aceste condiții, școala va trebui să formeze tineri cu mai multă perseverență și responsabilitate, spiritul științific, să le trezească curiozitatea pentru înnoirile tehnologice care să determine progresul economic, social și cultural al societății umane.

Temul de *modern* este folosit în educație, de obicei pentru a releva situația avansată a prezentului în relație cu trecutul care a fost depășit prin dezvoltare. Pentru unii, *modernitatea* este opusul practicilor tradiționale și se caracterizează prin schimbare, inovație și dinamism.

În societățile moderne, cunoașterea este echivalentă cu știința și este importantă în sine. Oamenii caută căile optime pentru a dobândi „cunoaștere”, „știință” din cât mai multe domenii, considerând că astfel vor fi recunoscute drept persoane educate. Într-o societate modernă, cunoașterea trebuie să fie funcțională, utilă; înveți nu doar pentru „a ști” ci a stoca o serie de informații din diferite domenii, pentru a demonstra cât de „educat ești”, ci, înveți pentru „a face”, pentru „a folosi” ceea ce ai ști, pentru „a aplica” ceea ce ai acumulat, în folosul tău și al celorlalți.

Așadar, trebuie să faci cu ceea ce ai învățat.

Analizând comparativ pedagogia clasică și cea postmodernă putem face următoarele distincții:

Tabel: Pedagogia clasică - pedagogia postmodernă

PEDAGOGIA CLASIC

Educatorii sunt transmitorii cunoașterii. *Cunoașterea* înseamnă putere. Relațiile pedagogice sunt bazate pe autoritatea impusă de profesor și pe dominarea elevului de către cel care se constituie ca sursă unică, veritabilă, de cunoaștere.

Structurarea *monodisciplinară* a disciplinelor de învățământ în planul curricular.

Accentuează și valorizează excesiv funcția *informativă*, de instruire în raport cu funcția *formativ-educativă*.

În demersurile didactice, *profesorul* este cel care decide cum, cât și de ce transmite cunoștințele. Momentele de *inițiativă* și de *autonomie* ale elevilor sunt reduse.

PEDAGOGIA POSTMODERN

Educatorii sunt facilitatorii cunoașterii și participă la construirea cunoașterii. *Cunoașterea* se realizează pentru că este utilă. Relațiile educator-educat sunt deschise, bazate pe sprijin reciproc, pe dialog constructiv și pe cooperare. Autoritatea profesorului este subînțeleasă și nu impusă.

Favorizarea legăturilor și abordărilor *transdisciplinare* și *pluridisciplinare*.

Important este cum folosește elevul/studentul ceea ce a învățat, accentul punându-se pe *formativ*, pe dezvoltarea proceselor cognitive.

Redimensionează relația profesor-elev, punând accent pe *dialog*, pe procesele de *negociere*. Favorizează învățarea autonomă. Elevul/studentul intervine permanent în deciziile privind ce vrea să învețe, cum va folosi ceea ce a dobândit și care vor fi

modalitățile de evaluare.

Focalizarea pe dimensiunea instrumentală a procesului de învățământ, existând riscul rigidității și al rutinismului și al raționalizării extreme din partea profesorului.

Lecția este proiectată ca o succesiune de momente standardizate, rezultat al perspectivei determinist-mecaniciste între obiective și situațiile de învățare create.

Cultura devine obiect de studiu despre care elevii trebuie să învețe, însă ea poate constitui un obstacol în calea învățării. Elevii proveniți din diverse culturi trebuie să fie pregătiți și familiarizați cu cultura promovată de coală.

Educația educă tinerii în spiritul valorilor universale. Profesorii îi ajută pe elevi să le înțeleagă și să le susțină. Valorile importante sunt raționalitatea și progresul.

Are în vedere dimensiunea structurală a procesului de învățământ, vizând adaptarea resurselor pedagogice angajate în vederea sporirii calității activității didactice. Promovează colaborări stânse ale colii cu comunitatea educativă.

Lecția este un proces dinamic care se pliază după specificul nevoilor, preferințelor și rezistențelor elevilor. Se încurajează participarea elevilor la construirea ei.

Culturile sunt respectate, nu numai pentru că au valoare egală și pentru că se constituie în realitate la fel de importante. Elevii care apar în minoritățile culturale sunt stimulați și își păstrează valorile, luptând împotriva fenomenului de aculturație.

Educația îi sprijină pe elevi să construiască propriile valori care să le fie utile în contextul propriei culturi, nu și adevăruri universale. Valori importante sunt considerate a fi: toleranța, lupta pentru diversitate și libertate,

DIVERSITATEA CULTURAL - O PROVOCARE PENTRU PROGRESUL LUMII CONTEMPORANE -

Amza Oana
Grădinița cu P.P. Nr. 7

It is generally considered that culture represents one of the main characteristics when trying to mention the specificities of people, the general characteristics of a nation or when trying to determine the common elements that exist in several countries, no matter the distance between them. The purpose of the material is to present the provocations launched by cultural diversity in the context of the contemporary world. The presentation starts with the concept of culture, with the aspects according to which this notion should be regarded, trying to stress, as well, the role of the cultural models. Democracy represents a main factor, absolutely necessary to be taken into account, when trying to emphasize the dominant characteristics of the modern society, in which cultural diversity prevails.

The paper shows the strong bond between cultural diversity and education, being centered on the case of Romania's reforms. The role of the European entities is being considered extremely important in the process of establishing the necessary reforms meant to support minorities and individuals with special problems.

All in all, the problem of identity in the context of globalization is considered a challenge for the society of our days.

Diversitatea culturală. Locul culturii naționale în cadrul culturilor lumii și rolul pregnant al democrației în societate

A defini cultura ca pe un atribut universal al umanității, având în același timp rădăcinii naționale, nu mai este o noutate pentru zilele noastre. O altă fațetă a chestiunii este cea a termenului „național” în cultură.

Cultura națională se află într-o relație de contextualizare culturală cu ceea ce am numi cultură universală ori mai degrabă globală.

O altă dezvoltare pregnantă a culturii moderne este legată de cultura de grup. Prin aceasta înțelegându-se grup minoritar, opus unei culturi majoritare. Noutatea în acest aspect nu o reprezintă apariția unei disensiuni, fie și profunde, între majoritatea și minoritate, ci mai cu seamă politicilor de emancipare care se pun pe seama democratizării culturii.

Impactul noutății pe care democrația occidentală a impus-o este extrem de mare. Democratizarea redefineste rolul culturii. De aceea, cultura modernă trebuie să contină elementele definitorii ale democratizării în sine, dar și condițiile necesare pentru transpunerea lor în practică. Trecerea de la o democrație normativă prin crearea mijloacelor politice de realizare a accesului unor categorii tot mai largi de cetățeni, a devenit o realizare a acestor ultime decenii. Democratizarea culturală are în vedere și notiunea de religie, de aici decurgând o serie de implicații majore în gândirea unui popor și în ceea ce privește existența propriilor obiceiuri, ritualuri, tradiții și datini.

Modelul cultural românesc este considerat a fi un model modern, un model reformist. Este unanim recunoscut și acceptat faptul că reformele trebuie să vină din interiorul societății civile, tocmai pentru ca societatea românească să devină conștientă de modernitatea ei, încercându-se, în același timp și perfecționarea ei.

Relația dintre diversitatea culturală și educația la cel mai înalt nivel în România – tendințe, provocări și criterii de abordare

Statutul de membru al Uniunii Europene oferă cetățenilor, inclusiv studenților și profesorilor, posibilitatea de a avea acces la o serie de facilități în ceea ce privește educația. România participă la numeroase acțiuni ale Uniunii Europene în domeniul educației, cum ar fi Comenius și Erasmus.

Universitățile din toată lumea și în special cele din Europa multiculturală trebuie să aibă în vedere diversitatea culturală, construită pe doi piloni, și anume:

- protejarea și stimularea cunoașterii și aprecierii pentru propria cultură, pentru rădăcinii și pentru identitate;
- încurajarea deschiderii și interesului real pentru celelalte culturi, într-un spirit de tolerantă și respect reciproc.

Conceptul de diversitate culturală se bazează pe schimburi și pe fluxuri:

- schimb de oameni;
- schimb de idei;
- schimb de bunuri și servicii culturale.

Pentru a folosi vocabularul artei contemporane, „diversitatea culturală nu este o natură moartă, ci este un happening”.

De la adoptarea Declarației de la Bologna în 1999, învățământul superior din Europa a intrat într-o nouă fază a reformei.

Scopul este de a construi până în 2010 o Zonă Europeană a Învățământului Superior coerentă, compatibilă și atractivă. Aceasta înseamnă o serie de reforme convergente în toate țările participante, inclusiv România.

Principalele motive pentru reforma învățământului superior sunt următoarele:

- nevoia de a asigura o mai mare și mai ușoară mobilitate;
- nevoia de a asigura absolvenților acces corect și efectiv la piața europeană a muncii;
- nevoia de a îmbunătăți eficiența sistemelor de învățământ superior;

România a făcut pași importanți către Zona Europeană a Învățământului Superior prin reorganizarea întregului sistem al învățământului superior.

Reformele vor avea succes numai în acele universități care acordă un rol important rolului lor în societate și care au capacitatea de a reacționa în mod rapid și flexibil. Un factor decisiv al reformei

este reprezentat de îmbunătățirea finanțării private a învățământului superior și a centrelor de cercetare din întreaga Europă. Protecția și promovarea diversității culturale se aplică și dimensiunii externe a acțiunii Comunității. Uniunea Europeană promovează acest model în relațiile sale internaționale, considerându-l o contribuție la ordinea mondială bazată pe dezvoltare durabilă, coexistentă pasnic și dialog intercultural.

Diversitatea culturală implică schimburi, inclusiv prin intermediul comerțului de bunuri și servicii culturale. Implică de asemenea ca un astfel de comerț să fie echilibrat, astfel încât să permită conservarea și promovarea diverselor manifestări culturale din lumea întreagă.

Aceste principii sunt promovate și în cadrul negocierilor UNESCO asupra diversității culturale. Uniunea Europeană a susținut adoptarea Declarației Universale a Diversității Culturale și a Planului de Acțiune al acesteia, elaborate de UNESCO în noiembrie 2001.

Din acel moment, problema elaborării unui instrument legal internațional în ceea ce privește diversitatea culturală, a devenit subiectul central al dezbaterilor internaționale.

În sfârșit, în cadrul Conferinței Generale a UNESCO din octombrie 2003, s-a ajuns la decizia unanimă de a începe negocierile referitoare la un instrument în serviciul diversității culturale.

Această negociere este esențială pentru Comunitatea Europeană și pentru întreaga Uniune Europeană. Obiectivul este de a stabili o nouă bază a guvernării globale în ceea ce privește diversitatea culturală.

Acest lucru ar trebui privit ca echivalentul Organizației Mondiale a Comerțului în domeniul comercial, al Organizației Mondiale a Sănătății în domeniul sănătății sau al Acordurilor Multilaterale pentru mediul înconjurător.

Sunt considerate a fi extrem de importante următoarele acțiuni, venite în sprijinul culturii și al diversității sale:

- afirmarea specificității și dubla natură a bunurilor și serviciilor culturale, acestea fiind atât culturale cât și economice;
- recunoașterea rolului politicilor publice pentru protejarea și promovarea diversității culturale;
- constientizarea importanței cooperării internaționale pentru a face față vulnerabilităților culturale, mai ales în țările în curs de dezvoltare.

Diversitatea culturală, privită ca fiind o provocare pentru progresul lumii contemporane, trebuie să aibă în vedere o serie de criterii și de modalități de promovare și dezvoltare. Pot fi amintite în acest sens:

- Accesul la educație, știință și cultură - politici și strategii;
- Capitalul uman, cultural, social;
- Cultura organizațională, cultura instituțională în schimbare;
- Dezvoltare poli-centrică și noi relații urban-rural;
- Diversitate socio-culturală și identități în contextul dezvoltării;
- Emigrare și imigrare la nivelul României;
- Industrii culturale - producție și consum;
- Patrimoniul material, patrimoniul imaterial și turism cultural;
- Proprietate, gospodărie și structură socială în mediul rural;
- Reducerea disparităților regionale;
- Schimbări sociale, economice și culturale în contextul globalizării;
- Sisteme de familie, procese demografice și practici culturale;
- Societate, tehnologie și schimbare culturală;
- Stratificare culturală, stratificare socială și egalitate de șanse;
- Studiul determinantelor participării politice și sociale.

Rolul organismelor Uniunii Europene și importanța lor în contextul diversității culturale

Consiliul Uniunii Europene are un rol important în luarea deciziilor cu privire la implicațiile diversității culturale, în scopul menținerii păcii și armoniei la cele mai înalte niveluri. În acest sens,

pot fi remarcate următoarele aspecte care vizează atât constituirea cât și implicarea organismelor Uniunii Europene:

1. Contribuția Comunității la înflorirea culturilor Statelor Membre, cu respectarea diversității lor naționale și regionale și implicațiile patrimoniului cultural comun, reprezintă calea menită să asigure diversitatea culturală, în concordanță cu principiul subsidiarității.

2. Aspectele culturale trebuie luate în considerare de către Comunitate în acțiunile ei și în arhivele care se referă la politicile de competiție, piața internă și politica comercială comună.

3. Sunt necesare și demne de luat în seamă, încurajarea cooperării și realizarea schimburilor culturale în vederea respectării și promovirii diversității culturilor în Europa și a îmbunătățirii cunoașterii reciproce.

4. Cultura este menită să contribuie la îmbunătățirea relațiilor externe ale Comunității prin accentuarea diversității culturale și a dimensiunilor comune ale culturilor.

5. Se dorește ca extinderea Uniunii să aducă o mai mare bogăție și diversitate culturală.

6. Dimensiunile comune și cunoașterea reciprocă a culturilor din Europa, într-o societate bazată pe libertate, democrație, solidaritate și respect pentru diversitate, sunt componente esențiale pentru integrarea europeană.

7. Cultura constituie un factor foarte important în dezvoltarea și consolidarea procesului de integrare a Comunității.

8. Dezvoltarea culturală este cea care asigură ocuparea forței de muncă și determină nivelul bunăstării economice, generând valoare adăugată și condiții de creștere și prosperitate.

9. Cultivarea respectului pentru diversitatea culturală, ținând cont de principiul subsidiarității și de dorința de a plasa cultura în centrul integrării europene, implică:

- dezvoltarea cooperării culturale;
- încurajarea creativității artistice;
- schimburile culturale europene.

Cultura trebuie privită ca fiind o componentă esențială a integrării europene, în special din perspectiva extinderii Uniunii Europene.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ :

1. Bugajski J., (2002), *Political Parties of Eastern Europe. A Guide to Politics in the Post-Communist Era*. Armonk, NY–London, England: M.E. Sharpe (The Center for Strategic and International Studies).

2. Cunningham F. (2002), *Theories of Democracy. A Critical Introduction*, London–New York: Routledge.

3. Lijphart A., (1977), *Democracy in Plural Societies. A Comparative Exploration*, New Haven–London: Yale University Press.

4. Kymlicka W., Opalski M. (ed.), (2000), *Can Liberal Pluralism Be Exported? Western Political Theory and Ethnic Relations in Eastern Europe*, Oxford: Oxford University Press.

5. Snyder J., (2000), *From Voting to Violence. Democratization and National Conflict*, New York–London: W. W. Norton & Company.

6. Stein J. P., (ed.), (2002), *The Politics of National Minority Participation in Post-Communist Europe. State-Building, democracy, and Ethnic Mobilization*, Armonk, NY–London, England: M.E. Sharpe (EastWest Institute).

PREGĂTIREA ELEVILOR PENTRU VIAȚA REALĂ

Prof. învăț. primar Arapu Camelia
școala Gimnazială Corcova

Rezumat

Art is an educational complex in a permanent evolution. When it comes to children, the artistic perception is still developing, growing and conversations, exercises and advices have all an impact on how their artistic perspective is formed. Expositions and artistic experience exchanges, help to develop and broaden the children art horizon.

De multe ori se impută învățământului preuniversitar că se implică insuficient sau deloc în pregătirea elevilor pentru viața reală, că informațiile dobândite în școală nu servesc elevilor la nimic, iar aceștia după absolvire sunt dezorientați și au mari probleme în a-și alege domeniul în care să-și continue studiile sau de a se integra în câmpul muncii.

„Educația antreprenorială” este o disciplină relativ nouă, iar impactul educațional al acesteia asupra elevilor a fost foarte puțin probat. Acest proiect vine în întâmpinarea elevilor și are ca scop pregătirea elevilor pentru viața reală și încurajarea acestora să demareze o afacere proprie după finalizarea studiilor liceale/ superioare sau în timpul efectuării studiilor superioare. Promovarea acestui proiect infirmă temerile prezentate mai sus cum că învățământul nu poate pregăti elevii pentru viața reală. Trebuie să avem în vedere: dezvoltarea spiritului de colaborare, socializarea și interrelaționarea pentru îmbogățirea cunoștințelor despre artă și fumos, dezvoltarea spiritului de comunicare și spiritului critic și al prieteniei, valorificarea muncii depuse în atelier, achiziționarea de materiale pentru ateliere din banii obținuți în urma expoziției. Se dezvoltă abilități de comunicare și socializare și un vocabular mai vast în domeniul Artelor Plastice. Elevii trebuie să participe activ –conștient la situații de comportament concrete ivite în ocazii organizate sau spontane.

Exemple de comportament:

- să manifeste încredere, sinceritate, curaj, dorința de colaborare și asociere cu sine și cu alii elevii ai grupului;
- să schimbe impresii despre artă, despre frumos;
- să-și împărtășească secrete legate de tehnica, să-și recomande materiale, vopsele, pensule, pânze;
- să descrie, să-și descrie lucrările și stilul din care fac parte;
- să-și însușească elemente de istorie, istoria artelor și să-și îmbogățească vocabularul.

BIBLIOGRAFIE:

1. Roșca Al., *Creativitate, modele, programare*. Editura Stiintifică București 2000.
2. Berger G., *Omul modern și educația sa*. Editura Didactică și Pedagogică București- editia a II-a revizuită 2
3. Debesse M., *Les etapes de l'éducation*, P.U.F. Paris 1970 editia a VI –sea revizuită 2002.
4. Garboveanu M., *Desenul și culoarea* Revista de Pedagogie Învățământul Prescolar 1985.

REALITATEA EDUCATIVĂ ROMÂNESCĂ DIN PERSPECTIVA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI EUROPEAN

*Bălcănuț Delia,
Colegiul Național Economic Th. Costescu*

The current performance of the Romanian education system falls under the relative by the standards of national and international tests. Statistics show that a large number of Romanian students have not passed the high school in three years. Contemporary educational reality reveals a dichotomy: 2, 3 brilliant students obtained high scores in national tests and international competitions, while other students do not reach minimum scales in national examinations and international assessments. In this sense, it is obvious that the current education system is still in a period of explorations, approximations of optimal solutions for upgrading educational immediate reality.

Performanțele actuale ale sistemului de învățământ românesc se află sub incidența relativului, atât după standardele naționale, cât și cele internaționale. Statisticile arată că o mare parte dintre elevii români nu au promovat examenul de bacalaureat în ultimii trei ani. Realitatea contemporană relevă dihotomia educațională: 2, 3 elevi geniali obțin punctaje foarte mari la testele naționale și la olimpiadele internaționale, în timp ce ceilalți elevi nu reușesc să atingă baremele minime la examenele naționale sau la evaluările internaționale. În acest sens, este evident faptul că sistemul de învățământ actual încă se află într-o perioadă de târziu, de aproximări a soluțiilor optime de upgradare a realității imediate instructiv-educative. Testele PISA sunt o dovadă incontestabilă a faptului că România se plasează printre țările cu un sistem de învățământ sub medie, reforma educațională este absolut stridentă, având în vedere mobilitatea pieței muncii, rata omajului, existența precară, necolarizarea copiilor din mediul rural, absența speranței de viață. Totuși, există soluții – performanța cadrelor didactice, managementul de calitate, personalizarea actului instructiv-educativ, remunerarea decentă a personalului din învățământ, educarea părinților din mediul rural. Diferența profesor performant-profesor mediocru se reflectă în rezultatele elevilor, în succesul sau eșecul școlar.

Contextul politic-social-economic postmodern se află sub semnul vulnerabilului, al riscului asumat inconștient; dialectica riscu performanței se regăsește în peisajul românesc, topos al reformelor evanescente care doar promit. Progresul educațional este o rezultat utopic în contextul în care elevul român nu are motivație să învețe, să promoveze, să fie responsabil, să ... De ce? O întrebare retorică. De ce nu e performant elevul nostru? Absența perspectivelor poate fi un răspuns; absența părinților poate fi un alt răspuns pertinent; modelul social impregnat de mass-media a răsturnat valorile tradiționale. Cu toate acestea, avem și elevi performanți care, din păcate, sunt adoptați de țările unde studiază, țări care respectă inteligența, umanul, cinstea, cultura, altruismul, adevărul, corectitudinea, perseverența, puritatea. De asemenea, conceptul de performanță implică raportarea la individual, personalizarea activității educative, adaptarea la realitatea subiectivă a elevilor care provin din familii sărace sau monoparentale, din mediul rural, din familii care devalorizează educația și învațămorală banului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Drăgan I., (1996), *Paradigme ale comunicării de masă*, Casa de editură și presă Ansa, București;
2. Goodman N., (1992), *Introducere în sociologie*, Editura Lider, București

ÎNVĂȚAREA PE TOT PARCURSUL VIEȚII - ÎNTRE NECESITATE ȘI UTILITATE? -

*Prof. Bogdan Iuliana-Adelina
Colegiul Tehnic Domnul Tudor*

Early school leaving is typically caused by a cumulative process of disengagement as a result of personal, social, economic, geographical, education or family-related reasons. Such reasons can be external or internal to school processes and experiences and they are typically highly specific to the individual. In too many cases young people drop out of education or training for reasons which could have been prevented.

The specialists consider that in the economy of the 21st century the education system became a priority branch of production, being regarded as an occupational field, as a profitable investment sphere and lifelong education has become a necessity. National Education Act of 2011 supports approach.

Finalizarea învățământului, chiar și a celui obligatoriu, constituie una din gravele probleme cu care școala românească se confruntă astăzi. Greutățile financiare, dar și nivelul intelectual redus (mulți părinți au doar gimnaziul încheiat) determină familiile să nu-și mai lase copiii la școală.

Cauzele abandonului școlar sunt multiple, poate fi vorba, pe de o parte, de inadaparea elevului la activitatea de învățare realizată în mediul școlar, dar și extra școlar sau, pe de altă parte, inadaparea școlii la factorii interni (biologici, psihologici) și externi (socioeconomici, socioculturali). În concluzie, pierderea școlii este rezultatul unei combinații de cauze interne (psihologice cum ar fi: imaturitatea școlară, instabilitatea psiho-afectivă, tulburări de comportament etc.) și externe (de natură socioeconomică: situația economico-financiară a familiei, lipsa încrederei în sine și în capacitatea minții, condițiile de locuit, dezagregarea familiei, lipsa ajutorului la învățare).

Pierderea sistemului de învățământ prea devreme poate duce la crearea unor mari probleme în angajarea pe piața muncii. Lipsa calificării începe să devină o problemă, iar continuarea traseului educațional o prioritate pentru cel în cauză, indiferent de vârsta pe care acesta o are.

Politicile de calitate sunt adevărate câmpuri de forță și de motivație, iar în domeniul învățării pe tot parcursul vieții sunt astăzi necesare. Astfel, Legea Educației Naționale nr. 1/2011 reglementează în 48 de articole elementele definitorii ale acestui domeniu. Prin prevederile și metodologiile ce tratează această tematică se asigură o abordare modernă și cuprinzătoare, urmărind „formarea și dezvoltarea competențelor-cheie și a competențelor specifice unui domeniu de activitate sau unei calificări.”¹

Pentru persoanele care au abandonat învățarea la un moment dat ciclul educațional obligatoriu din diferite motive stau la dispoziție o serie de programe de revenire în sistemul educațional pentru finalizarea studiilor. Acestea sunt prevăzute în articolul 331 din același document menționat anterior, realizându-se atât în cadru formal, cât și informal.

Deoarece unul din factorii nefinalizării învățământului este de natură pecuniară, Legea Educației Naționale, precizează modalitatea de finanțarea acestor programe: „Finanțarea învățării pe tot parcursul vieții se realizează prin fonduri publice și private pe baza parteneriatului public-privat, prin finanțare și cofinanțare din partea angajatorilor, organizațiilor nonguvernamentale, prin fonduri nerambursabile din programe europene, prin conturi de educație permanentă și prin contribuția beneficiarilor.”²

¹ Legea Educației Naționale, art.329

² Legea Educației Naționale, art. 334

O serie de proiecte și politici europene urmăresc diminuarea acestui fenomen, urmărind stimularea interschimbului, cooperarea și mobilitatea între sistemele de educație și formare din cadrul Uniunii Europene. Accesarea fondurilor europene urmărește să se realizeze pe tot parcursul vieții a fi un pas înainte pentru noi toți. Instruirea sau formarea profesională este esențială pentru succesul oricărei organizații productive moderne, indiferent de domeniul de activitate. Nu orice instruire este necesară, în mod inevitabil, un lucru bun.

Specialiștii consideră că în economia secolului XXI, sistemul de învățământ a devenit o ramură prioritară de producție și educația pe tot parcursul vieții a devenit o necesitate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Neamțu, C., (2003), *Devianța colară*, Polirom, Iași;
2. *Legea Educației Naționale nr.1 /2011*

GLOBALIZARE ȘI DIVERSITATE EUROPEAN EUROPEAN GLOBALIZATION AND DIVERSITY

*Bresniceanu Lorena
Colegiul Tehnic de Transporturi Auto
Drobeta Turnu Severin*

It is generally considered that culture represents one of the main characteristics when trying to mention the specificities of people, the general characteristics of a nation or when trying to determine the common elements that exist in several countries, no matter the distance between them.

The purpose of the material is to present the provocations launched by cultural diversity in the context of the contemporary world.

The presentation starts with the concept of culture, with the aspects according to which this notion should be regarded, trying to stress, as well, the role of the cultural models.

Democracy represents a main factor, absolutely necessary to be taken into account, when trying to emphasize the dominant characteristics of the modern society, in which cultural diversity prevails.

The paper shows the strong bond between cultural diversity and education, being centered on the case of Romania's reforms. The role of the European entities is being considered extremely important in the process of establishing the necessary reforms meant to support minorities and individuals with special problems.

All in all, the problem of identity in the context of globalization is considered a challenge for the society of our days.

Cultura, în general, are ca scop crearea unui efect asupra realității înconjurătoare și desvârșirea căilor omului spre acțiune. Cultura descrie demersul acțiunii umane, fiind nevoită să se adapteze, corecteze, reconstruiască în funcție de acest demers, permițând chiar și diviziuni locale și temporale.

Modele culturale presupun prezenta unor structuri particulare, flexibile, care realizează distincția între anumite experiențe culturale. Modelul cultural și versiunile de modele culturale trebuie analizate cu foarte mare atenție, tocmai pentru a sublinia nu doar varietatea culturilor existente în modernitate, ci și posibilitatea cunoașterii cauzelor unor antagonisme de tip cultural, conflicte actuale ori latente. Cultura a fost de fapt mereu actuală, chiar dacă sub forme camuflate. O introducere în teoria modelelor culturale accentuează contextualitatea culturală în care omul

trăiește, prezent unui canon cultural specific unei comunități și care nu se regăsește în cadrul alteia. Studii recente indică un mare interes manifestat de „consumatorii de cultură” pentru informația asupra identităților pe care teoriile culturale o poate oferi, asupra mijloacelor tehnologiei culturale contemporane, asupra perspectivei devenirii culturale într-o lume care se declară a schimbat. „Consumatorul de cultură” trebuie să se adapteze nevoii unei formări continue, iar cunoașterea teoriei legate de modelele culturale îl poate informa despre cultură, despre modelele culturale ca formă de aplicabilitate a culturii la o realitate contextuală socială, politică, materială, spirituală. Ceea ce este considerat a fi un factor extrem de important, este dorința indivizilor de a regăsi elemente comune în cadrul mai multor culturi, tocmai pentru a se putea identifica fie cu alți indivizi aparținând altei națiuni, fie pentru a conștientiza adevăratele ratele lor origini.

Discontinuitatea reprezentărilor culturale propune o viziune pluri-centrică, pluri-temporală, prin care pot exista mai multe surse ale unei evoluții temporale, cum sunt cele ale modernității.

Simbolul cultural ocupă un loc major în viața unei comunități, fiind capabil să definească și să contureze complexitatea unei societăți. Simbolul cultural constituie o însumare a unor experiențe prin care colectivitatea se exprimă, asigurând continuitatea experienței vieții în comun prin diferitele sale instituții. Simbolurile culturale pot fi materiale ori spirituale, regionale ori general umane, depinzând de mijloacele prin care sunt diseminate.

Pluralitatea culturilor în modernitate a fost recunoscută treptat pornind tocmai de la această nevoie resimțită de a democratiza ierarhiile culturale, și de a asigura accesul la cultura prin formularea unei diferențe, chiar admiterea unor divergențe care să nu fie într-un asemenea grad antagonice încât să împiedice realizarea unui dialog cultural.

A defini cultura ca pe un atribut universal al umanității, având în același timp rădăcinii naționale, nu mai este o noutate pentru zilele noastre.

O altă fațetă a chestiunii este cea a termenului „național” în cultură.

Cultura națională se află într-o relație de contextualizare culturală cu ceea ce am numi cultură universală ori mai degrabă globală.

O altă dezvoltare pregnantă a culturii moderne este legată de cultura de grup. Prin această înțelegându-se grup minoritar, opus unei culturi majoritare. Noutatea în acest aspect nu o reprezintă apariția unei disensiuni, fie și profunde, între majoritatea și minoritate, ci mai cu seamă politicilor de emancipare care se pun pe seama democratizării culturii.

Impactul noului pe care democrația occidentală a impus-o este extrem de mare. Democratizarea redefinește rolul culturii. De aceea, cultura modernă trebuie să conțină elementele definitorii ale democratizării în sine, dar și cele necesare pentru transpunerea lor în practică. Trecerea de la o democrație normativă prin crearea mijloacelor politice de realizare a accesului unor categorii tot mai largi de cetățeni, a devenit o realizare a acestor ultime decenii. Democratizarea culturală are în vedere și notiunea de religie, de aici decurgând o serie de implicații majore în gândirea unui popor și în ceea ce privește existența propriilor obiceiuri, ritualuri, tradiții și datini.

Statutul de membru al Uniunii Europene oferă cetățenilor, inclusiv studenților și profesorilor, posibilitatea de a avea acces la o serie de facilități în ceea ce privește educația. România participă la numeroase acțiuni ale Uniunii Europene în domeniul educației, cum ar fi Comenius și Erasmus.

Universitățile din toată lumea și în special cele din Europa multiculturală trebuie să aibă în vedere diversitatea culturală, construită pe doi piloni, și anume:

- protejarea și stimularea cunoașterii și aprecierii pentru propria cultură, pentru rădăcinii și pentru identitate;
- încurajarea deschiderii și interesului real pentru celelalte culturi, într-un spirit de toleranță și respect reciproc.

Pentru a folosi vocabularul artei contemporane, „diversitatea culturală nu este o natură moartă, ci este un happening”.

Diversitatea culturală implică schimburi, inclusiv prin intermediul comerțului de bunuri și servicii culturale. Implică de asemenea ca un astfel de comerț să fie echilibrat, astfel încât să permită conservarea și promovarea diverselor manifestări culturale din lumea întreagă.

Sunt considerate a fi extrem de importante următoarele acțiuni, venite în sprijinul culturii și al diversității sale:

- afirmarea specificității și dubla natură a bunurilor și serviciilor culturale, acestea fiind atât culturale cât și economice;
- recunoașterea rolului politicilor publice pentru protejarea și promovarea diversității culturale;
- conștientizarea importanței cooperării internaționale pentru a face față vulnerabilităților culturale, mai ales în țările în curs de dezvoltare.

Globalizarea este un concept utilizat frecvent, având conotații și implicații majore la nivelul culturii unei țări. Globalizarea nu poate avea loc în afara unei structuri culturale performante care să aibă capacitatea de adaptare, permițând transferul cultural, schimbul valorilor materiale și spirituale. Doar o asemenea societate poate evolua rapid în scopul valorificării modelului cultural în forme ale unei permanente schimbări. Moda culturală este legată de existența unui model care se poate exprima prin diferite variante.

În procesul complex al globalizării, problema pierderii identității culturale prezintă două aspecte strâns legate între ele:

- pericolul omogenizării culturale, apariția sau recunoașterea unei forme unice de cultură;
- apariția fenomenului de dezintegrare culturală și psihologică, atât pentru indivizi, cât și pentru societăți.

Există o formă de comportament, deseori inconștientă, care le apare unora ca formă de agresiune culturală: etnocentrismul. Acest comportament, caracteristic în special țărilor dezvoltate constituie o amenințare pentru înțelegerea europeană și trebuie corectat.

Agresiunea și dezintegrarea culturală reprezintă două aspecte care conferă oricărui sistem mondial vulnerabilitate, împiedicând înțelegerea reciprocă, dialogul, cooperarea, inițiativele comune și solidaritatea europeană.

Identitatea culturală la ambele niveluri – național și internațional – rămâne una din principalele necesități psihologice și spirituale. Imposibilitatea de a-și putea păstra propria identitate, conduce în mod automat și de altfel firesc, la conflicte în interiorul unei societăți, sau în cadrul societăților dintr-o anumită regiune.

Ideea de bază este aceea de a conștientiza că dreptul la diversitate implică necesitatea solidarității globale. Identitatea culturală este cea care conferă indivizilor demnitate și forță, trăsătură de caracter necesară pentru a supraviețui. Există o moștenire culturală comună omenirii, a cărei ocrotire și valorificare constituie una dintre marile responsabilități la momentul actual. Această concepție, care subliniază rolul diverselor societăți în crearea culturii, ar putea deveni coloana vertebrală a conceptului de „interdependență europeană”. Interdependența nu implică numai existența unui guvern european unic, ci implică înțelegere și cooperare globală, bazate pe un set de reguli etice, care să prevină transformarea actului de limitare a suveranității naționale într-o agresiune culturală.

Identitatea culturală reprezintă un mod de a percepe importanța unui set de relații și de valori umane.

Înțelegerea implicațiilor diversității culturale reprezintă una din provocările lumii contemporane, constituind unul din principalele obiective ale unei noi orientări în cadrul procesului de globalizare.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ :

1. Bugajski J., (2002), *Political Parties of Eastern Europe. A Guide to Politics in the Post-Communist Era*. Armonk, NY–London, England: M.E. Sharpe (The Center for Strategic and International Studies).

2. Cunningham F., (2002), *Theories of Democracy. A Critical Introduction*, London–New York: Routledge.
3. Lijphart A., (1977), *Democracy in Plural Societies. A Comparative Exploration*, New Haven–London: Yale University Press.
4. Kymlicka, W., Opalski, M. (ed.), (2000), *Can Liberal Pluralism Be Exported? Western Political Theory and Ethnic Relations in Eastern Europe*, Oxford: Oxford University Press.

CONSIDERA II ASUPRA GLOBALIZ RII, EDUCA IEI I DIVERSIT II CULTURALE

*Prof. Bulata Bianca,
Liceul Teoretic „Dr. Victor Gomoiu”*

This article offers several definitions of globalisation and examines the role of globalisation within the economic, social and cultural development globally. The article also examines how globalisation is linked to key concepts as education, economic development, equality, and social stability. Moreover, education is closely related to the phenomenon of globalisation and plays an essential role in the development of countries and elite skills. Cultural diversity is another concept analysed by specialists and institutions globally.

Globalizarea este, în concep ia lui Al Rodhan i Stoudmann (2006), un proces care cuprinde cauzele, cursul i consecin ele integr rii transna ionale i transculturale ale activit ilor umane i non umane. Prin urmare, globalizarea este un proces care, de-a lungul timpului, a avut i are influen asupra comunit ilor, culturilor i economiilor la nivel global. Activit ile umane se refer la aspecte lingvistice, culturale, economice, politice, sociale (Al Rodhan & Stoudmann, 2006).

Din punct de vedere cultural, globalizarea presupune explozia unei multitudini de pluralit i care se intersecteaz , apari ia unor identit i noi, care au fost suprimate, precum i dezvoltarea culturii mass-media i a tehnologiei (Jameson, 2001, apud Rodhan & Stoudmann, 2006).

Waters (2001), consider c globalizarea reprezint o consecin direct a extinderii culturii europene la nivel global prin colonizare i replicare cultural . De asemenea, globalizarea este legat de modelul dezvolt rii capitaliste prin intermediul sferelor politice i culturale. Acest lucru nu înseamn c fiecare col al planetei trebuie s se occidentalizeze sau s devin capitalist, în schimb e nevoie ca fiecare aranjament social s - i stabileasc o pozi ie în raport cu sistemul capitalist occidental (Rodhan & Stoudmann, 2006).

Little i Green (2009), subliniaz importan a existen ei unor rela ii complexe între procese precum educa ie, cre terea economic , egalitate i stabilitate social . De asemenea, este important modul în care în elegem dezvoltarea în contextul globaliz rii lumii (Little & Green, 2009). Globalizarea poate fi un fenomen pozitiv pentru toate na iunile sau unul cu impact negativ, care favorizeaz doar elitele din rile dezvoltate în dezavantajul statelor mai s race (Little & Green, 2009).

Rolul educa iei în dezvoltare este influen at de procesul globaliz rii (Little & Green, 2009). Se preconizeaz faptul c educa ia i competen ele sunt v zute ca ni te mijloace importante pentru atragerea investi iilor str ine, fapt ce reprezint unul dintre motoarele de dezvoltare pentru multe state (Carnoy, 1999; Daun, 2002, apud Little & Green, 2009). Pe de alt parte, educa ia i competen ele determin gradul în care cuno tin ele i tehnologiile pot fi transferate i absorbite, astfel încât statele s fie capabile s - i construiasc industrii locale i s poat fi competitive pe pia a bunurilor i serviciilor (Amsden, 1992, apud Little & Green, 2009). Astfel, educa ia joac un rol extrem de important în medierea r spunsurilor societ ilor în contextul globaliz rii precum i în asigurarea ob inerii de beneficii prin intermediul dezvolt rii i angajamentului în raport cu economia global (Carnoy i Castells, 2001; Green, 1997, apud Little & Green, 2009).

În context interna ional, educa ia este esen ial pentru a determina competen a elitelor, a c ror misiune este aceea de negocia termenii cei mai favorabili pentru un stat care particip la procesele globale (Little & Green, 2009).

Potrivit Chinnammai (2005), educa ia i cultura sufer schimb ri constante sub influen a globaliz rii, iar, pe de alt parte, tehnologia i comunica iile, accesul c tre lume se dezvolt . De asemenea, globalizarea este un fenomen care afecteaz o serie de aspecte ale vie ii individului, iar statele dezvoltate au experien a facilit ilor educa ionale datorit influen ei institu iilor occidentale (Chinnammai, 2005). Acest fenomen poate reprezenta, pentru unii, o oportunitate inestimabil pentru dezvoltarea statelor i cre terea standardelor educa iei, iar pentru al ii reprezint doar o cale c tre occidentalizarea societ ilor (Chinnammai, 2005).

Orr (1999) sus ine c educa ia de tip occidental înlouie te formele locale de educa ie i preg te te studen ii exclusiv pentru o existen urban , iar ace tia risc s - i piard cuno tin ele vernaculare i identitatea cultural (Chinnammai, 2005). Totodat , stilul de educa ie occidental se concentreaz asupra aspectelor de creare a banilor, f r s ofere aten ie conserv rii culturilor (Orr, 1999, apud Chinnammai, 2005).

Levine (www.cssjournal.com) analizeaz modul în care institu iile educa ionale urm resc mecanisme i structuri viabile pentru recunoa terea i integrarea indivizilor din diverse culturi, culturi care sunt consolidate astfel (Chinnammai, 2005).

Potrivit Breidenbach i Yukrigl (1998), rela iile suprateritoriale pot g zdui eterogenitatea cultural (Scholte, 2004). Astfel, globalizarea ofer oportunitatea de a ap ra diversitatea cultural prin intermediul tehnologiei (Scholte, 2004). Echilibrul dintre divergen ele i convergen ele culturale const în circumstan ele contextuale (Scholte, 2004).

Diversitatea cultural este un concept dezbt ut în cadrul *Conven iei UNESCO privind protec ia i promovarea diversit ii de expresie cultural* (2005), concept definit ca o caracteristic definitorie i ca o mo tenire a umanit ii (Cr ciunean, 2013). Cr ciunean (2013) subliniaz faptul c principalul promotor i sus in tor al diversit ii culturale este Uniunea European , care dore te s protejeze diversitatea cultural pe continentul european prin intermediul institu iilor sale. UNESCO vizeaz diversitatea cultural din perspectiva interiorului unei societ i dar i din perspectiva diverselor state, societ i sau culturi, fiind privit ca un principiu ce trebuie respectat în schimburile economice i culturale dintre aceste state i culturi (Cr ciunean, 2013).

BIBLIOGRAFIE:

1. Al Rodhan N. R. F., Stoudmann G., (2006). *Definitions of globalization: a comprehensive overview and a proposed definition*. Preluat de la <http://www.wh.agh.edu.pl>
2. Chinnammai S., (2005). *Effects of globalisation on education and culture*. Preluat de la <http://guidedresearchwriting.pbworks.com>
3. Cr ciunean L. M., (2013). *Protec ia diversit ii culturale în dreptul interna ional: modelul „uni i în diversitate”?*, Hamangiu. Preluat de la <http://www.hamangiu.ro>
4. Little, A. W., Green, A. (2009). *Successful globalisation, education and sustainable development*. *International Journal of Educational Development* 29, 166 – 174. Preluat de la <http://angelawlittle.net>
5. Scholte, J. A. (2004). *Defining globalization*. Preluat de la <https://www.cesifo-group.de>

TRADIȚIE, CULTURĂ ȘI EDUCAȚIE LA COALA DIN ÎLEȚI

Prof. Adriana Burcu

„Buna creștere este cea dintâi trebuință a unui neam; ea este temelială și cheia pentru paza a rezistenței mintelor noastre” preciza în urmă cu aproape două secole Regulamentul Organic.¹⁾

Tot aici, în articolul 364, se prevedea că „Învățarea publică trebuie asemănată cu obiectul îngrijirii și privegherii stăpânirii; creșterea tinerilor trebuie să fie întemeiată pe începuturile celui mai sănătos moral”.²⁾

Pentru români, deci și pentru îlețeni, „Anul 1838 este demn de a fi însemnat între cei mai buni ai culturii naționale, căci în acest an se agită mai întâi întrebări despre organizarea învățământului școlar”.³⁾

La 28 noiembrie 1838, școala școlară oficială de stat din îlețeni de Jos își deschidea porțile, având un efectiv de 15 elevi, iar ca dascăl-învățător pe tânărul Dumitru Stan Marin.⁴⁾

„Nu se cunoaște, din lipsă de documente, dacă până la închiderea colilor, ordonată în urma revoluției din 1848, această școală funcționat fără întreruperi sau nu”⁵⁾, dar unul dintre

puțin bătăiești - titori de carte – scria într-un jurnal intim: „La 1863 am intrat în școală la îlețeni, fiind învățător Ion Moțoru (...), ezând până la 1865, când desființându-se școala în 1865 și 1866 am fost la școala Ciovârnieni, învățător fiind Ion Schinteescu. În 1867 fiind și eu la școala din îlețeni, m-am înapoiat aici, fiind învățător Dumitru Răducan din Corcova, apoi în 1866 m-am dus la Ilov, la școala model, profesor fiind Barbu Popescu sub care am terminat ca premiant clasa a IV-a, în 1870”.⁶⁾

Legea Instrucțiunii Publice din 1864 a ezase învățământul românesc pe temelii noi, progresiste. În județul Mehedinți (implicit în comuna îlețeni), din cauza lipsei de local pentru școală, a atitudinii obstructioniste a marilor proprietari, a participării copiilor la muncile agricole permanente, a lipsei de învățători calificați, reșterea colilor comunale se restrânge.⁷⁾

„În comuna îlețeni, școala primară s-a întemeiat în 1864 și a funcționat mai mulți ani într-o odaie cu chirie” consemnează învățătorul Ioan Gionea în „Cartea de Aur”⁸⁾, dar în „Statutul de învățământ al școlii Revizorului Școlilor Sătesci din Districtul Mehedinți” pentru anul 1857, întâlnim și numele învățătorului Ioan Moțoru care „este orânduit” cu această nobilă meserie la colile din „ilețeni de sus și de jos”, având retribuția lunară de 100 de lei⁹⁾, iar localul unde își desfășura lecțiile „era un oporn unde iernau vitele”¹⁰⁾.

Preotul Constantin Ionescu, tatăl academicianului Gheorghe Ionescu-ilețeni, întregite afirmatia recentă, adăugând că fratele său, Pârva „intra în școala din satul nostru în anul 1857, unde sta până în 1862, când s-a dus la cojocrie.”¹¹⁾ Același autor, în monografia comunei îlețeni, scriere publicată în anul 1905, specifică faptul că școala îlețeană „exista din 1858; au mai fost și întreruperi.”¹²⁾

Cert este că „Din anul 1879 și până în prezent (școala-n.n.) a funcționat fără întreruperi, sub denumiri diferite, cu patru, cinci, cu apte și opt clase, cu o bază materială și un corp didactic în creștere și cu o tot mai cuprinzătoare tendință de cuprindere a populației locale de vârstă școlară. Astfel, școala școlară de la îlețeni de Jos devine după 1860 școală comună și funcționează până în 1870 cu această denumire, iar din 1879 ca școală primară, școală primară rurală, școală primară rurală mixtă, școală elementară de 7 și 8 ani (după 1948) și apoi ca școală generală cu opt și zece clase. Până în 1860, școala a funcționat cu trei, apoi cu patru clase până în anul școlar 1884-1885. Din acest an și până în 1926-1927 a funcționat cu cinci clase, iar din perioada 1928-1929 și până în 1947-1948 cu apte clase primare.”¹³⁾

Cel ce avea șansa strălucire deplină colii îlețene a fost învățătorul Ion Trandafirescu. Prin strădania sa, cu ajutorul ștenilor (și mai puțin a autorităților), în anul 1895 a fost dat în

folosin primul local de coală, având două sale de clasă și o cancelarie. De la începuturi, localul s-a dovedit a fi neîncăptător pentru o populație colară în creștere, însă îi ferea dascăli de situația de a mai fi chiriașii unor proprietari capricioși.

Abia în vara anului 1939, prin eforturile academicianului Gheorghe Ionescu-țiște, cu concursul autorităților naționale și județene, dar și al locuitorilor comunei, la țești este dat în folosință unul dintre cele mai frumoase și moderne localuri de coală din România acelor vremuri. Evenimentul este elogios salutat în presă, între care „Universul” din 4 iulie 1939, sau „Neamul Românesc” din 13 martie 1940. 14)

Acum este asigurată colarizarea tuturor copiilor, este posibil desfășurarea unui învățământ modern, încadrarea cu personal didactic calificat, competent. Spre exemplu, ca maestru-învățător al atelierului de ceramică pentru băieți, este încadrat Dumitru Popescu, absolvent al unei instituții superioare de specialitate: „Belle - Arte” din București. Pentru fete, la atelierul de desene, covoare și lucruri de mână, sunt încadrate Elvira Păsat și Elena Sitaru, specialiste calificate. Ambele ateliere au constituit o sursă importantă de venituri pentru coală, dar și un excelent mijloc de instruire și educare a elevilor, până în anul 1948. Sunt anii de glorie ai colii țeștene care a dat naștere iunilor români profesori de dascăli cu nume nepieritoare: Ioan Gionea, Titu Rovența, Constantin Murgil, Victor Ionescu, Sevastia Gârbovan, Victor Căea.

Bătăștii vânturi dinspre răsrit, iar apele Coștei s-au tulburat câteva decenii de un soare ce devenise prea roșu pentru mlaștile olarilor de la poalele Dealului Gârdoaia. Dar focarul de spirit, de exigență și de împliniri de la țești, cota ridicată și constantă, tradiția și valoarea colii, seriozitatea actului de instruire și educație au continuat să străbată vremurile, în ciuda vicisitudinilor ori a intemperțiilor sociale, grație unor inimoși dascăli bătășteni: Iancu și Aurora Bârbeanu, Ion și Angela Daia, Maria și Petre Drăghia, Alice și Gheorghe Istodorescu, Angela și Ion Partenie, Constanța și Dragoș Ebețiuț, Maria și Titu Păriș, Măria și Ionel Răducan, Viorica și Doru Murgil, Paula Gujbuș, Elena Diaconu, Sevastia Mudava.

Pe ulița colii țeștene a rămas un soare promițător în vara anului 1962, atunci când la țești s-a înființat „coala Medie”, devenit ulterior liceul care a funcționat cu rezultate foarte bune până în anul 1972, când, din erori de calcul comuniste, a fost desființat.

Ne țearsă rămane în suflători și în memorie amintirea dascălului care te-a ridicat către lumina cerului. El este vatra caldă în care arde veșnic focul sacru al virtuții, indiferent de sigiliile vremii, de capriciile furtunilor, ori de culoarea norilor.

Revoluția din decembrie a anului 1989 a redat comunei țești strălucirea de odinioară și prin reînființarea în anul 1997 a liceului teoretic, unde noua generație de cadre didactice continuă tradițiile vajnicilor înaintași, chemând la duel spiritual puiul de român din vâile Coștei milenare, căci este de datoria urmașilor să înconțină trează conștiința de neam și de glie, plecându-se cu venerație și pioșenie în fața apostolilor satului și aișrii, fiindcă ei au constituit piatra de hotar la care ne vom raporta în ceasurile de cumpănă ale vieții.

BIBLIOGRAFIE:

- 1) Constantin Papacostea-Pajur, „Istoria coalei primare mehedinene”, Tipografia I.N.Bojneagu, Tr. Severin, 1940, pag. 18.
- 2) Stanciu Ioan-Gheorghe, „150 de ani de la înființarea învățământului pedagogic în țara Românească”, în „Revista de pedagogie” nr.6-1988, pag. 57.
- 3) V.A. Urechia, „colile ștești din România”, Tipografia Națională, București, 1868, p. 5.
- 4) G.D. Iscru, „Începuturile învățământului public la sate, în județul Mehedinți (1838-1848. Mersul învățării” în revista „Drobeta”, Dr.Tr.Severin, 1976, pag.185.
- 5) Ileana Mateescu, Stelian Petrescu, „coala primar mixtă țeștești”, în „Studii și articole de istorie”, buletin al D.G.A.N. Mehedinți, Dr.Tr.Severin, 1993, pag. 11.
- 6) Dragoș Ebețiuț, „Aspecte ale dezvoltării învățământului din țești”, în „coala Mehedințului”, Dr.Tr.Severin, 1976, pag. 55.

- 7) Viorica Sima, Mite Măneanu, „colile rurale din județul Mehedinți în a doua jumătate a secolului al XIX-lea”, în „coala Mehedințului”, vol. 10-11, Dr.Tr.Severin, 1983, pag. 72.
- 8) Drago Ebețiuț, op. cit., pag. 56.
- 9) G.D. Iscru, op. cit., pag. 194 (Anexe).
- 10) Petre Partenie, „Nu e caz de divorț (nuvele, schițe, amintiri)”, Imprimeria Penitenciarului Văcărești, 1930, pag. 59.
- 11) Drago Ebețiuț, op. cit., pag. 55.
- 12) Pr. Constantin Ionescu, „Monografia Comunei Iești de Jos, județul Mehedinți”, Imprimeria Statului, București, 1905, pag. 33.
- 13) Ileana Mateescu, Stelian Petrescu, op. cit., pag. 12.
- 14) Veronica Mihalca, Speranța Ionescu- Iești, „Gheorghe Ionescu- Iești (viața și opera savantului)”, Editura Ceres, București, 1974, pag. 15.
- 15) Titu Dinu, „Iești (reperă monografice)”, capitolul „Cronica colii”, Editura M.J.M., Craiova, 2003, pag. 66.

PREDAREA INTEGRATĂ

*Educ. Buoi Liliana
coala Gimnazial Corcova*

Rezumat

The main way of introducing interdisciplinarity in schools is represented by content rethinking and plans elaboration, of school programs and school manuals with the goal of possible and necessary connections under epistemological and pedagogical report. The action of promoting interdisciplinarity, needs to be integrated in the context of the educational system. Also, in order to be efficient, it needs to be associated with other principles or innovations that are characteristic to a modern education system.

În locul coincidențelor dintre obiectul de învățământ și disciplina științifică, se optează pentru „câmpuri cognitive integrate” care transcend granițele dintre discipline.

Predarea integrată cunoaște o extensie relativ rapidă, în primul rând datorită faptului că răspunde unor preocupări privind natura științifică. Cei mai serioși pași în predarea integrată s-au făcut în învățământul precolar și primar, dar și în cel gimnazial și liceal.

Predarea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a științei cu societatea, cultura, tehnologia. Cu toate acestea, se întâmpină o serie de dificultăți, ce încep în primul rând de schimbarea mentalității cadrelor didactice, în lăturarea comodității, a inerției.

În predarea-învățarea conținuturilor învățământului preuniversitar, este din ce în ce mai prezent tendința de organizare a acestora dintr-o perspectivă integrată. În dilema predării pe discipline de sine stătătoare sau pe baza integrării conținuturilor în „câmpuri cognitive integrate” care transcend granițele dintre discipline, a învins, se pare, cea de-a doua variantă.

Avantajele interdisciplinarității sunt:

- permite elevului să acumuleze informații despre obiecte, procese, fenomene care vor fi aprofundate în anii următori ai școlarității;
- clarifică mai bine o temă făcând apel la mai multe discipline;
- creează ocazii de a corela limbajele disciplinelor colare;
- permite aplicarea cunoștințelor în diferite domenii;
- constituie o abordare economică din punct de vedere al raportului dintre cantitatea de cunoștințe și volumul de învățare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Glava A., "Curs de Pedagogia învățământului primar și preșcolar",
2. Musata Bocos – "Pedagogia învățământului preșcolar", Ed. Presa
3. Cucu C-tin., (2006), "Pedagogie", Ed. Polirom Iași

DIVERSITATEA CULTURALĂ ȘI GLOBALIZAREA CULTURAL DIVERSITY AND GLOBALIZATION

*Prof. învăț. preșc., Cameniță Maria Paula
Gr. dințița nr.1 Orșova*

European Union states motto: "unique in diversity". Educational environment must be structured so that to reflect cultural diversity and to offer to the childrens opportunity to understand the implications about similarities and differences of people, such that effects on childrens to be within the meaning to accepting the diversity, to the promotion about the respect and cooperation.

În Declarația Universală privind Diversitatea Culturală, adoptată de UNESCO în anul 2001, cultura este definită ca " ansamblu de elemente distinctive, de ordin spiritual, material, intelectual și emoțional al unei societăți sau ale unui grup social ce include, pe lângă artă și literatură, stiluri de viață, moduri de conviețuire, sisteme de valori, tradiții, credințe."

Diversitatea culturală, unanim recunoscută ca o realitate a societăților contemporane, generează nevoia de gestionare a implicațiilor acesteia la nivelul diferitelor instituții publice, inclusiv la nivelul sistemului educativ, precum și nevoia de gestionare a interacțiunilor asociate conviețuirii diferitelor grupuri etnoculturale. Sunt identificate în cultură zone vizibile precum: arta, muzica, limba vorbită, anumite practici religioase sau tradiții, dar fundația puternică a culturii este mai greu de observat, ea fiind ancorată în istoria grupului respectiv, incluzând normele, valorile, atitudinile despre spațiu, natură, timp, relații sociale etc.

Confruntat cu criza de identitate pe care o traversează individul secolului nostru, cultura generează noi dimensiuni sociale, morale, filozofice și spirituale și pregătește tinerele generații să evolueze în mod conștient și eficace ceea ce ar trebui să fie secolul XXI. Cultura îngăduie ca oamenii să se unească între ei prin toleranță și solidaritate.

În cotidian se resimte tot mai mult globalizarea. Conform definiției din dicționare, aceasta reprezintă reunirea într-un tot a elementelor dispartate, judecarea unei probleme în ansamblu sau caracterul universal al lucrurilor.

Factorul care a contribuit decisiv la extinderea fenomenului de globalizare, este fără îndoială, mass-media. Internetul, televiziunea, presa asigură accesul la informație a tuturor oamenilor, indiferent în ce parte a globului s-ar afla și cu o viteză uimitoare. Începe să se vorbească astăzi tot mai mult de existența unei culturi media, care a intrat în concurență cu forma tradițională de cultură.

De la "visul" culturii totale, lumea se trezește la realitatea multiculturalismului, a culturii globale, fără nicio tradiție culturală.

Un alt factor care a contribuit la extinderea fenomenului de globalizare este permeabilitatea teritorială. Tot mai mulți oameni sunt liberi să călătorească în toate părțile lumii, putând astfel să împrumute și să transmită fapte de cultură. Artiști, oameni de știință au posibilitatea să ajungă în diferite părți ale globului, să țină conferințe oriunde în lume, facilitând schimbul intercultural și, cu toate că aparțin unei națiuni specifice încep să fie revendicate de cultură ca întreg.

Fenomenul de globalizare prezintă o serie de avantaje și dezavantaje. În primul rând, micilor civilizații li se dă șansa să participe la marea cultură și să se lase influențate de ea, în

tentativa de a-și îmbogăți propria cultură. Mai apoi, globalizarea poate duce la înbușirea războiului cultural, provocat de orgoliul marilor națiuni care se cred superioare din punct de vedere cultural.

Cel mai mare dezavantaj pe care-l implică globalizarea este că ea anihilează caracterul identitar al națiunilor. Ceea ce fusese perceput ca specific pentru fiecare popor este pe punctul de a dispărea, iar toate culturile existente par pregătite să se reunească sub scutul unei culturi unice. Se va produce, inevitabil, o sincronizare a tuturor culturilor pe toate palierele.

Alarmant este că noua cultură de masă așa cum se întrevede ea nu mai are nimic din măreția vechii culturi. Valorile culturale autentice sunt abandonate în detrimentul unor non-valori, dar care sunt în concordanță cu specificul timpului nostru. Se vorbește tot mai des de "cultura Coca – Cola", cultura "hamburger", or această alăturare de termeni este incompatibilă. Aadar, uniformizarea culturală trebuie să se producă prin schimbul a ceea ce este mai bun și folositor în fiecare cultură.

Având în vedere această tendință de uniformizare culturală, asupra tinerelor generații trebuie acționat încă devreme, de la vârsta de trei-patru ani, pentru a le face să înțeleagă că există limbi diferite și prin această idee de diversitate. Și pentru că sociologia se ocupă de toate sistemele culturale (nu numai de limbi) ea ar putea să contribuie la a-i învăța pe copii că există și alte moduri de a se îmbrăca, hrăni, pe scurt, comportamente ritualice diferite, în diferite societăți. Aceasta ar fi abordarea potrivită pentru a-i învăța să fie toleranți și înțelegători.

Din perspectiva "acceptării și respectării diversității", întregul proces educativ din serviciile de educație va avea în vedere, alături de alte aspecte:

- Formarea la fiecare copil a unei imagini de sine pozitive, care să includă dimensiunea apartenenței etnoculturale;
- Dezvoltarea la toți copiii a unei atitudini pozitive față de cei cu apartenențe etnoculturale diferite și față de diversitate, în general;
- Susținerea suplimentară a copiilor care au nevoi speciale în acest domeniu, datorită apartenenței la grupuri defavorizate din punct de vedere social și cultural.

O abordare incluzivă și interculturală în educație presupune o abordare globală, o reflectare a diversității sociale, lingvistice și culturale în:

- Activitățile de învățare de toate tipurile;
- Mediul educațional;
- Relațiile cu familia și comunitatea.

Deși rezultatele nu sunt vizibile imediat, important este ca demersul educativ al cadrelor didactice să asigure nu numai un volum important de cunoștințe, dar să le și formeze copiilor mentalități moderne, deschise, să și adapteze comportamentul în beneficiul public și colectiv.

BIBLIOGRAFIE :

1. Bauman Z.,(2005), *Globalizarea și efectele sociale*, Editura Antet, București
2. Sgeat R., (2007), *Globalizare culturală și cultura globală*, Editura Universal, București
3. *Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani*, București, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, 2008

RISCURI PROFESIONALE

*Prof. Căprărescu Ionela Violeta
coala Gimnazială Corcova*

Rezumat

National structures in charge of occupational hazard prevention, social european partners as well as community courts, share very similar opinions regarding the current labor market evolution. A globalisation of the economy is taking place. The use of new information and communication technologies, as well as new production technologies, is a current aspect of professional activities. If on one way, the new technologies applied on a large scale are improving the work conditions, on another way, they can generate new risks.

În paralel cu progresele tehnologice, se înregistrează o tendință semnificativă de „îmbătrânire” a populației și creșterea ponderii populației feminine în ansamblul populației active. Creșterea limitei legale a vârstei de pensionare, în majoritatea țărilor europene, coroborată cu schimbarea demografică generală, au făcut ca ponderea lucrătorilor „seniori” în totalul populației active să crească considerabil.

În sfârșit, o proporție în creștere a populației salariale se află într-o situație ocupațională precară, instabilă. Din acest motiv, această categorie beneficiază de niveluri mai puține în ceea ce privește din punct de vedere al condițiilor de muncă, al instruirii în domeniul securității și sănătății profesionale și al monitorizării de medicină muncii, în raport cu angajații permanenți. De obicei, această categorie este supusă în mai mare măsură solicitărilor fizice și psihice.

Aceste tendințe de evoluție influențează organizațiile, condițiile de muncă și modul de organizare al activității de prevenire a riscurilor profesionale.

Noi solicitări ale văzului, sistemului auditiv, capacităților fizice și mentale, sistemului osteo-musculo-articular și a celui cardiovascular, fără a neglija riscurile chimice și biologice, se semnalează constant ca fiind, total sau parțial, de origine profesională.

Totodată, a evoluat semnificativ și modul de percepție a riscurilor profesionale. Ele nu mai sunt acceptate cu fatalism ca „fără a fi parte din meserie”. Peste aceste evoluții specifice se suprapune tendința generală de „judiciarizare” a societății și a relațiilor de muncă.

Un sistem educațional și de formare continuă competitiv este acela capabil să dezvolte resursa umană prin contribuția sa la promovarea abilităților, a creativității, a inteligenței, a discernământului, a inițiativei, a originalității, a admirației lucide față de valoare, precum și la corectarea carențelor de comportament civic vizibile în spațiul public românesc.

Sistemele de evaluare europene ne aruncă însă la periferia performanțelor educaționale și inovative. Apoi, nu trebuie să ignorăm faptul că, pe lângă forța de muncă bine pregătită, piața europeană impune standarde ridicate de mobilitate, flexibilitate și reconversie în muncă.

În aceeași manieră, progresul tehnologic face să evolueze viziunea existentă asupra unui subiect mai vechi, transformându-l progresiv într-un risc profesional, fapt ilustrat de sporirea atenției acordate în ultimii ani riscurilor biologice

BIBLIOGRAFIE:

1. Filip N., Morariu C., Popescu I., (2004), *Ingineria și managementul calității*, Editura Universității Transilvania, Brașov.
2. Iosifescu Ș., (2003), *Calitatea în educație. Instrumente de autoevaluare*, Editura Humanitas Educațional, București.
3. Iosifescu Ș., (2006), *Management și asigurarea calității*, București.

RESURSELE UMANE - FACTOR CHEIE AL DEZVOLTĂRII ECONOMICO-SOCIALE -

*Prof. Cârceanu Maria
coala Gimnazială Corcova*

Rezumat

In computerised economy global competition, the human resources quality as well as inventiveness are the main factors of the essential differences between the world countries. The specialists in the field are agreeing upon the close relationship between technological progress and the investment in education with implications in all life areas: economical, social, political and cultural.

The quality of the educational services is a wanted social objective, and its contribution to economical efficiency growth is decisive.

În drumul spre modernizare, principalii surși a oricărei economii reprezintă oamenii.

Aprecierea și managementul riscurilor a devenit una din preocupările constante ale specialiștilor din domeniul securității și sănătății în muncă. Competiția economică dură în care este angrenat viața socială prezentă este considerată ca una din semnele sau reacțiile generatoare a ceea ce a intrat în limbajul cotidian prin sintagma de „stres profesional” sau „stres ocupațional”, iar securitatea și sănătatea în muncă este tot mai frecvent abordată din perspectiva riscurilor psihosociale emergente. Resursele umane educate, sănătoase, cu un potențial fizic și intelectual înalt, capabile de instruire pe tot parcursul vieții și adaptabile la schimbările economice sunt esențiale pentru un model de creștere economică bazat pe competitivitate, eficiență și calitate.

Creșterea economică depinde în mod direct de productivitatea muncii. Investițiile capitale mai mari și modernizarea tehnologică, deși necesare, nu sunt suficiente pentru a obține aceste sporuri de productivitate.

De aceea se impune îmbunătățirea calității resurselor umane ca o condiție indispensabilă în care, în ultimă instanță, implică majorarea și optimizarea structurală a investițiilor publice și private în sectoarele-cheie ale dezvoltării umane, în primul rând, în educație și sănătate.

Calitatea resurselor umane reprezintă un cumul de proprietăți și caracteristici de înaltă de resursele umane ale unei organizații. În literatura de specialitate, calitatea se referă uneori la "utilitate", "aptitudine de utilizare" sau "conformitatea cu cerințele" (S. Ciurea, N. Dragulanescu, 1995).

Fiecare din aceste expresii reprezintă aspecte ale calității care necesită explicații complementare deoarece în acest cadru ne referim la calitatea resurselor umane.

Caracterul dinamic al calității resurselor umane rezultă ca urmare a evoluției pieței forței de muncă, apariției unor cerințe noi pe diferite segmente ale pieței.

Aadar, calitatea resurselor umane nu are caracter static, strict delimitat la o anumită cerere, ci reflectă o stare de fapt - ceea ce a fost bun odată poate să nu mai corespundă în prezent și, cu atât mai mult, în viitor.

Investiția în capitalul uman trebuie înțeleasă ca o investiție care subsumează investițiile în educație. Investiția în resurse umane include totalitatea cheltuielilor pentru creșterea aptitudinilor fizice și intelectuale ale oamenilor. Abordarea investițiilor în capitalul uman, asemeni investițiilor în capital fizic se poate face pe baza analizei cost-beneficiu, cost-eficacitate și a actualizării.

Printre factorii care influențează investiția în capitalul uman se regăsesc: starea generală a economiei, lungimea și stabilitatea fluxului de venituri, diferențele de venit, costurile directe și indirecte, renta de abilitate, rata de recuperare a investiției în capitalul uman, venitul marginal al acestuia, etc.

Investițiile în potențialul uman, privite ca investiții cheie într-o economie, ar trebui canalizate astfel încât să fie în concordanță cu politica de ocupare a forței de muncă la nivel național. Nu trebuie pierdut din vedere faptul că gestionarea eficientă a investițiilor în capitalul uman zonal și pe sectoare de activitate poate determina o mai bună dezvoltare economică națională.

Perceperea schimbărilor produse în structura resurselor de muncă și efectele propagate ale acestora asupra investiției în capitalul uman s-a desfășurat pe fundalul restrângerii activității în unele domenii. Astfel, apariția omajului și afectarea de către acesta a unor categorii socio-profesionale au dus la rapide schimbări în principal în structura cererii de muncă generând și mutații semnificative în configurația investițiilor în capitalul uman.

Cea mai importantă componentă a capitalului uman, după cum am mai arătat este educația, implicit nivelul de instruire. Pentru a surprinde eficiența investițiilor în educație trebuie analizate costurile dar și beneficiile procesului investițional.

Costurile se referă la fondurile alocate pentru achiziționarea de terenuri, dar și construcții cu destinație educativă. Beneficiile private rezultate în urma investiției în educație sunt certe: creșterea veniturilor, diminuarea riscului de omaj, deci creșterea gradului de inserție pe piața muncii. Beneficiile sociale se concretizează în întărirea coeziunii sociale, creșterea productivității și asigurarea creșterii economice, reducerea costurilor sociale prin prevenirea excluderii sociale, etc.

Având în vedere că investiția individuală în om se desfășoară pe o perioadă lungă de timp, nu numai la locul de muncă, ci și la locul de studiu, responsabilitatea investițională revine și angajatorului, nu numai angajatului, pentru că procesul de producție este supus permanent adaptărilor la noile tehnici și tehnologii apărute pe piață. Managementul Resurselor Umane vizează asigurarea tuturor posturilor din structura unei organizații cu oamenii potriviți. Acest fapt presupune identificarea necesarului, recrutarea personalului, selectarea, angajarea, evaluarea, salarizarea, promovarea și perfecționarea, precum și activitățile cu caracter social. În comparație cu celelalte resurse: financiare, materiale etc., cele umane au un caracter unic datorită potențialului lor de creștere și dezvoltare, precum și a capacității lor de a-și cunoaște și învinge propriile limite, pentru a face față unor noi provocări și exigente. Ele sunt singurele resurse capabile să producă și să reproducă celelalte resurse aflate la dispoziția unei organizații.

Calitățile profesionale ale personalului didactic, gradul de angajare al acestora în îndeplinirea responsabilităților privind educarea elevilor reprezintă pioniștii principali în procesul de învățământ. Primele interesate de calitatea și efectele procesului educativ din școală sunt comunitatea locală și conducerea școlii, dar în prezent acestea sunt lipsite de orice drept de decizie în legătură cu numirea și salarizarea personalului. La nivelul fiecărei organizații școlare, Managementul Resurselor Umane trebuie să-și propună dezvoltarea și eficiența unor domenii precum: atragerea resurselor umane necesare, dezvoltarea resurselor umane existente, motivarea lor, menținerea resurselor umane care corespund cerințelor organizaționale.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

1. Ciurea S., Dragulanescu N., (1995), *Managementul calității totale*, Editura Economică, București;
2. Farrington D., (2005), *Legislative initiatives in the context of the Bologna Process: a comparative perspective*, UNESCO – CEPES, Bucharest;
3. Taylor J. & Miroiu A., (2002), - *Policy-making, strategic planning and management on Higher Education, Papers on Higher Education*, UNESCO, Bucharest;
4. Vlăsceanu L., (2005), - *Asigurarea calității în educație* - UNESCO-CEPES București;
5. *Higher Education in Europe - vol. 30, no. 1, 2005* - The Bologna Process: retrospects and prospects, UNESCO-CEPES, Carfax Publishing;
6. W. B. Werther jr., K. Davis, (1996), *Human Resources and Personnel Management 5th ed.*, Mc. Graw-Hill, Series in Management.

PERFECTIONAREA COERENȚEI INTERNE A SISTEMELOR EDUCATIVE CU SOCIETATEA

*Prof. înv. primar Cârceanu Petre
școala Gimnazială Corcova*

Rezumat

At a macro social level, the profit rate of secondary education investment is generally higher than the profit capital rate used in different type of business (production or commercial activities), while the benefits resulted from tertiary education investment are placed at a similar level with the profit rate of the capital invested in commercial and production activities.

If the investments made in material resources have as finality the physical capital's (technical) forming and developing, the investments in growing, education and professional training of human resources are generating, what we call today, the human capital.

Organismele înscrinate cu prevenirea și controlul riscurilor, asiguratorii, partenerii sociali și autoritățile publice, atât cele naționale, cât și cele europene, încearcă să abordeze noile riscuri și amenințări la adresa sănătății și securității ocupaționale, riscuri conținute în vocabula „riscuri emergente”; și aceste riscuri, ca și cele considerate „clasice”, trebuie prevenite și controlate, în baza obligațiilor care le revin angajatorilor în conformitate Directiva-Cadru 89/391/CEE și a directivelor derivate din aceasta.

Cheltuielile cu educația sunt cele mai mici, comparativ cu statele centrale și est-europene. În acest context abandonul școlar reprezintă o altă problemă a sistemului de învățământ, iar din acest punct de vedere, educarea părinților poate juca un rol central. Asigurarea accesului la informații relevante și dezvoltarea unor programe care să se orienteze și către părinți pot reprezenta soluții pentru reducerea și prevenirea abandonului școlar.

Educația trebuie să ajute la rezolvarea unor probleme cu care se confruntă societatea contemporană. În acest scop, se impune perfecționarea coerenței interne a sistemelor educative cu societatea, dar și asigurarea unei anumite stabilități și continuități a acestora care să le asigure eficiența pe termen lung.

Dacă investițiile făcute în resursele materiale au drept finalitate formarea și dezvoltarea capitalului fizic (tehnic), investițiile realizate în creșterea, educarea și pregătirea profesională a resurselor umane, generează ceea ce numim capital uman.

Specialiștii, care abordează problematica creșterii și dezvoltării economice, sunt de acord cu ideea potrivit căreia de îndată ce un anumit nivel de acumulare a capitalului uman este atins, acesta devine mai productiv, corelându-se pozitiv cu ratele creșterii și ocupării în cadrul modelelor de creștere.

Gary Becker (1997) demonstrează că investițiile în capitalul uman, adică în educație, instruire și asistență medicală se repercutează în cele mai mari creșteri ale productivității muncii.

Se poate spune că ridicarea calității muncii contribuie la creșterea angajării, productivității și coeziunii sociale.

Beneficiind de o recompensă în creștere pentru calificare, polarizarea dintre cei cu un volum mare și cei cu un volum mic de cunoștințe afectează coeziunea economică și socială. Accesul la formarea financiară de angajator este deseori limitat pentru cei care au deja o calificare înaltă și unele grupuri sunt astfel blocate în partea inferioară a pieței forței de muncă.

O societate stabilă, democratică, se spune, nu poate exista dacă majoritatea cetățenilor nu dispune de un nivel minim de cultură civică. Ideea ar fi că educația de care beneficiază un copil aduce folește nu numai părinților și ori lui însuși, ci și celorlalți membri ai societății. „Educația

copilului meu contribuie la bunăstarea ta, prin promovarea unei societăți stabile și democratice” (M. Friedman).

În urma faptului că un părinte plătește pentru educația copiilor săi, beneficiază și alți oameni din societate. Dar este dificil să fie identificați toți beneficiarii și să li se pretindă o plată. În concluzie, se spune mai departe, avem de-a face cu un efect de vecinătate. Intervenția guvernamentală ar fi necesară, pe de o parte, pentru a impune ca fiecare copil să primească un nivel minim decolarizare, iar pe de altă parte pentru a finanța această colarizare în cazul în care nu toți își permit.

Nimeni nu contestă că un om care investește în propria educație poate aduce beneficii nu numai sie și familiei sale, ci și altor oameni. Totuși există multe alte lucruri benefice pentru cooperarea umană sau pentru o societate, dar nu decurge de aici că acestea ar trebui produse de stat și finanțate prin taxe și impozite. În plus, investiția în propria pregătire/educație poate fi în cele din urmă amortizată, atunci când individul ajunge pe piața muncii. M. Friedman recunoaște acest lucru cel puțin în cazul învățământului tehnic de specialitate, precum și în cazul învățământului universitar.

În ce privește sistemul de învățământ românesc, constatăm că acesta se confruntă cu probleme structurale și în special învățământul rural care întâmpină dificultăți majore în ceea ce privește investiția în infrastructura fizică, personalul didactic calificat, accesul limitat la formare profesională și la programele de formare continuă a populației rurale.

Cu toate acestea se vorbește mult despre utilizarea cât mai eficientă a resurselor umane, în realitate, de regulă, nu este valorificat întregul potențial al personalului dintr-o unitate. Apare astfel necesitatea realizării unei concordanțe între exigențele standardelor elaborate și realitățile organizaționale privind:

- sprijinirea și dezvoltarea competențelor personalului organizației (eficiența sistemului de perfecționare profesională a personalului și a procedurilor de promovare, inclusiv a sistemului de alegere a managerilor de toate nivelurile;
- gradul de cunoaștere și acceptare de către personal a criteriilor utilizate în aprecierea performanțelor).

În vederea creșterii adaptabilității forței de muncă și a întreprinderilor se va acorda susținere asigurării, dezvoltării și menținerii resurselor umane în scopul îndeplinirii exigențelor firmelor privind calificarea forței de muncă, cerințele esențiale pentru asigurarea competitivității în procesul de schimbare a condițiilor economice și tehnologice cerute de dezvoltarea societății bazate pe cunoaștere.

Dezvoltarea și modernizarea ofertelor de educație inițială și continuă au drept obiective creșterea atractivității ofertelor educaționale, creșterea calității și relevanței educației pentru piața muncii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciurea S., Drăgulescu N., (1995), *Managementul calității totale*, Editura Economică, București;
2. Farrington, D. (2005), *Legislative initiatives in the context of the Bologna Process: a comparative perspective*, UNESCO – CEPES, Bucharest;
3. Taylor, J. & Miroiu, A. (2002), *Policy-making, strategic planning and management on Higher Education, Papers on Higher Education*, UNESCO, Bucharest;

DIFERENȚELE INDIVIDUALE

Prof. învă. primar Chirculescu Domnica
școala Gimnazială Corcova

Rezumat

The learning method in school is organised from intercultural perspective, allowing learning through collaboration, communication and not at all the marginalisation of some children. By opening the school space to the community and its specific, organising different encounters, trips, celebrations with an intercultural specific, but not on the majority expense, has the purpose of reaching the education objectives for chances in education.

Este cunoscut faptul că toleranța cere să acceptăm diferențele individuale, oricât de diferite ar fi de valorile noastre, presupune să-i ascultăm pe cei care au opinii diferite și să analizăm cu obiectivitate argumentele acestora. Să nu considerăm că cei care au opinii diferite sunt dușmanii noștri, să ne susținem propriile opinii cu argumente solide, să acceptăm că, uneori, opiniile noastre pot fi greșite, să acceptăm că, uneori, opiniile celorlalți pot fi valoroase. Încă de mici, copiii trebuie „antrenați” să asculte „povestea” altui copil fără să emită judecăți, să-și prezinte propria „poveste” nealterată fără frica de a fi judecat de ceilalți. Pentru a fi evitate neînțelegerile copiii vor fi sprijiniți să adreseze întrebări, să compare propriile convingeri cu ale colegilor, să identifice similitudinile și diferențele între acestea.

Cadrele didactice continuă munca și în rândul părinților subliniind faptul că școala în general, se bazează pe principii precum toleranța, respectul mutual, egalitatea sau complementaritatea valorilor, exploatează diferențele spirituale și valorile locale. Orice valoare locală autentică trebuie păstrată de cei ce aspiră la apropierea de cultura mondială. Copiii trebuie învățați de mici să evite tendințele de dispreț a unor culturi minoritare, deosebit de interesante pentru zestrea culturală a umanității. Cunoașterea și înțelegerea celuilalt este un proces progresiv și complex. Primele contacte între oameni de culturi diferite sunt însoțite de sentimentul de insecuritate, de frică, de adversitate deschisă față de celălalt. Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Copiii sunt egali nu pentru că ar fi toți la fel, ci pentru că sunt diferiți. De aceea, ei nu trebuie să fie forțați să devină copii ale unui model predefinit din perspectiva unei optici dominate de stereotipuri și prejudecăți culturale, purtate de adulți. Cadrele didactice, bine intenționate, convinse pe drept că toți copiii sunt egali, ignoră diferențele dintre copii, stabilind perspectiva majoritară ca normă aplicabilă tuturor în orice negociere.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cunningham F., (2002), *Theories of Democracy. A Critical Introduction*, London–New York: Routledge.
2. Kymlicka, W., Opalski, M. (ed.), (2000), *Can Liberal Pluralism Be Exported? Western Political Theory and Ethnic Relations in Eastern Europe*, Oxford: Oxford University Press.
3. Cucu C-tin., (2006), *Pedagogie*, Ed. POLIROM Iași
4. Glava A., *Curs de Pedagogia învățământului primar și preșcolar*

DIVERSITATE CULTURALĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN

prof. Chiriac Daniela

Liceul Teoretic „George St. Marincu”, Poiana Mare, Dolj

In 1992 the European Union's Maastricht Treaty introduced specific provisions on education and culture which have since become fields for EU action. The Treaty made clear that the EU should support cooperation among Member States but by no means replace national 'competences' or powers.

In the case of culture, the Treaty says that "the Union shall contribute to the flowering of the cultures of the Member States, while respecting their national and regional diversity and at the same time bringing the common cultural heritage to the fore".

Cultura poate fi definită atât în sens restrâns (concepția tradițională, care vizează doar arta și literatura), cât și în sens larg (concepția antropologică, care include, pe lângă artă, literatură și tradiții, modurile de viață, modurile de a trăi împreună, sistemele de valori etc.)

La nivelul UNESCO diversitatea culturală a cunoscut de-a lungul timpului patru abordări. În prezent se consideră că două sunt perspectivele din care diversitatea culturală poate fi privită și că acestea două sunt convergente, ele neexcluzându-se reciproc.

O primă perspectivă este aceea care privește diversitatea culturală din interiorul unei anumite societăți și care își canalizează atenția pe aspecte precum: drepturile fundamentale ale omului; promovarea democrației culturale; egalitatea participării tuturor minorităților (etnice, de gen, lingvistice, rasiale, religioase, sexuale etc.).

O a doua perspectivă vizează diversitatea culturală dintre diferite state, societăți și/sau culturi și unde acesta este privit ca un principiu ce ar trebui respectat în schimburile de bunuri culturale și servicii, dintre aceste state și/sau culturi.

UNESCO definește cultura ca fiind „o serie de caracteristici distincte ale unei societăți sau grup social în termeni spirituali, materiali, intelectuali sau emoționali”. Europa este continentul numeroaselor comunități naționale, cu fizionomia, culturile și limbile proprii, un amestec de identități complementare în mod vital. În interiorul Uniunii Europene există 28 de state membre, fiecare având tradiții, datini și limbi diferite. Tratatul de la Maastricht oferă statutul de cetățean european tuturor cetățenilor statelor membre, statut ce oferă la rândul lui numeroase avantaje în termen de educație, forță de muncă.

Protejarea identității naționale, ca și crearea unei culturi europene comune, este foarte importantă pentru viitorul Uniunii și pentru relațiile dintre țări. Sunt considerate a fi extrem de importante atât recunoașterea cât și conștientizarea diferențelor și identităților dintre culturi, încercându-se să se realizeze o îmbogățire a dialogului intercultural. Procesul de integrare europeană presupune, în mod evident, și existența diferitelor forme de dialog. Extinderea Uniunii Europene reprezintă o oportunitate de cunoaștere a culturii diferitelor țări și o încercare de înțelegere reciprocă, dincolo de avantajele economice.

Contribuția Comunității la înflorirea culturilor Statelor Membre, cu respectarea diversităților lor naționale și regionale și implicațiile patrimoniului cultural comun, reprezintă calea menită să asigure diversitatea culturală, în concordanță cu principiul subsidiarității.

Sunt necesare și demne de luat în seamă, încurajarea cooperării și realizarea schimburilor culturale în vederea respectării și promovării diversității culturilor în Europa și a îmbunătățirii cunoașterii reciproce.

Statutul de membru al Uniunii Europene oferă cetățenilor, inclusiv studenților și profesorilor, posibilitatea de a avea acces la o serie de facilități în ceea ce privește educația. România participă la numeroase acțiuni ale Uniunii Europene în domeniul educației, cum ar fi Comenius și Erasmus.

Universitățile din toată lumea și, în special, cele din Europa multiculturală, trebuie să aibă în vedere diversitatea culturală, construită pe doi piloni, și anume: protejarea și stimularea cunoașterii și aprecierii pentru propria cultură, pentru rădăcinii și pentru identitate; încurajarea deschiderii și interesului real pentru celelalte culturi, într-un spirit de toleranță și respect reciproc.

Sunt considerate a fi extrem de importante atât recunoașterea cât și conștientizarea diferențelor și identităților dintre culturi, încercând să se realizeze o îmbogățire a dialogului intercultural. Procesul de integrare europeană presupune, în mod evident, existența diferitelor forme de dialog. Extinderea Uniunii Europene reprezintă o oportunitate de cunoaștere a culturii diferitelor țări și o încercare de înțelegere reciprocă, dincolo de avantajele economice.

Diversitatea culturală implică schimburi, inclusiv prin intermediul comerțului de bunuri și servicii culturale. Implică, de asemenea, ca un astfel de comerț să fie echilibrat, astfel încât să permită conservarea și promovarea diverselor manifestări culturale din lumea întreagă.

Aceste principii sunt promovate și în cadrul negocierilor UNESCO asupra diversității culturale. Uniunea Europeană a susținut adoptarea Declarației Universale a Diversității Culturale și a Planului de Acțiune al acesteia, elaborate de UNESCO în noiembrie 2001. În sfârșit, în cadrul Conferinței Generale a UNESCO din octombrie 2003, s-a ajuns la decizia unanimă de a începe negocierile referitoare la un instrument în serviciul diversității culturale.

Sunt considerate a fi extrem de importante următoarele acțiuni, venite în sprijinul culturii și al diversității sale: afirmarea specificității și dubla natură a bunurilor și serviciilor culturale, acestea fiind atât culturale cât și economice; recunoașterea rolului politicilor publice pentru protejarea și promovarea diversității culturale; conștientizarea importanței cooperării internaționale pentru a face față vulnerabilităților culturale, mai ales în țările în curs de dezvoltare.

Diversitatea culturală, privită ca fiind o provocare pentru progresul lumii contemporane, trebuie să aibă în vedere o serie de criterii și modalități de promovare și dezvoltare. Pot fi amintite în acest sens: accesul la educație, știință și cultură - politici și strategii, capitalul uman, cultural, social, cultura organizațională, cultura instituțională în schimbare, emigrare și imigrare la nivelul României, patrimoniul material, patrimoniu imaterial și turism cultural, schimbări sociale, economice și culturale în contextul globalizării, sisteme de familie, procese demografice și practici culturale, societate, tehnologie și schimbare culturală, stratificare culturală, stratificare socială și egalitate de anse.

Cultivarea respectului pentru diversitate culturală implică dezvoltarea cooperării culturale, încurajarea creativității artistice, schimburile culturale europene. Cultura este menită să contribuie la îmbunătățirea relațiilor externe ale Comunității prin accentuarea diversității culturale și a dimensiunilor comune ale culturilor. Se dorește ca extinderea Uniunii să aducă o mai mare bogăție și diversitate culturală. Dimensiunile comune și cunoașterea reciprocă a culturilor din Europa, într-o societate bazată pe libertate, democrație, solidaritate și respect pentru diversitate, sunt componente esențiale pentru integrarea europeană. Cultura constituie un factor foarte important în dezvoltarea și consolidarea procesului de integrare a Comunității. Dezvoltarea culturală este cea care asigură ocuparea forței de muncă și determină nivelul bunăstării economice, generând valoare adăugată și condiții de creștere și prosperitate.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.eurocult.org
2. Culic I., (2004), *Metode avansate în cercetarea socială. Analiza multivariată de interdependență*, Editura Polirom, București.
3. Gavrilu N., (2009), *Antropologie socială și culturală*, Editura Polirom, București.
4. Ursache P., (2006), *Etnosofia*, Editura Paideia, București.

CREATIVITATEA ȘI EXPRESIVITATEA PRE-COLARILOR

*Prof. învăț. pre-colar Ciobanu Ana Cornelia
școala Gimnazială Corcova*

Rezumat

The child is fascinated of colour and what can do with it. Through art education activities we can stimulate very well the creativity and expressivity of the pre-schoolers, we can educate the sensibility and the capacity of knowing and understanding beauty nature, art and social life. Art representations of the child are evolving gradually towards a more realistic representation, othertimes the imagination takes charge and is reaching the fable, fantasy.

Activitățile artistico-plastice constituie un mijloc de dinamizare și exprimare a vieții copilului. Motivația copilului pentru activitățile artistico-plastice este nevoia de exprimare a propriilor trăiri, nevoia de a reda imaginea într-un mod artistic sau plătirea ceea ce a povesti în imagini. Copiii de vârstă pre-colar creează cu migală și pricepere, sub îndrumarea atentă a educatoarei, lucrări practice deosebite, originale, dar mai ales interesante prin multitudinea materialelor utilizate și a tehnicilor de lucru folosite.

Hârtia mototolit, rulat, tăiat sau pliat, resturile colorate, semințele de dovleac, de mazăre, de fasole pot să se transforme în flori multicolore; hârtia glasată ia forma unor materiale; materialele din natură iau forme nebănuite, alcătuiră adevărate tablouri de toamnă, iarnă, primăvară sau vară; toate aceste materiale pot alcătui adevărate colaje tematice care împodobesc adesea spațiul mirific al grădiniței.

Diferențele tipuri de activități practice și plastice sunt deosebit de îndrăgite, de atrăgătoare pentru copii. Prin intermediul lor, pre-colarii intră în contact cu unele forme simple de muncă fizică și intelectuală, permițând atât dezvoltarea capacităților fizice ale copiilor, cât și a celor intelectuale. De asemenea, se asigură familiarizarea copiilor cu unele elemente simple ale activității de producție, precum și formarea unor deprinderi practice de muncă.

Copiii au posibilitatea aici să aplice în practică anumite cunoștințe însușite în alte activități, ajutându-i să și le consolideze și aprofundeze. Prin desfășurarea activităților practice și plastice putem educa și dezvolta multe procese psihice (percepții, reprezentări, spirit de observație, atenție, memorie, gândirea, imaginația) și se pun bazele unor însușiri de personalitate: spiritul de inițiativă, încrederea în posibilitățile proprii, dorința de a lucra în colectiv, creativitatea.

Cheia succesului în realizarea de către copii a unor lucrări reușite o constituie și comportamentul educatoarei care trebuie să se bazeze pe dragoste față de copil, apropiere de el, încurajarea și valorizarea acestuia.

BIBLIOGRAFIE:

1. Roșca Al., (1981), „Creativitatea generală și specifică”, editura Academiei, București
2. * *Revista învățământului pre-colar nr.1-2, 2005*
3. * *Revista învățământului pre-colar nr. 3-4, 2005*

P STRAREA IDENTITĂȚII CULTURALE

*Prof. învăț. primar Ciobanu Dorina
coala Gimnazială Corcova*

Rezumat

Globalisation is a frequently used concept, having major connotations and implications at a cultural level of a country. Globalisation can not have place outside of a performant cultural structure that has the capacity to adapt, allowing a cultural transfer, the exchange of spiritual and material values. Only a society as the one described can rapidly evolve with the goal of cultural model improvement in shapes of a constant change.

În procesul complex al globalizării, problema pstrării identității culturale prezintă două aspecte strâns legate între ele:

- pericolul omogenizării culturale, apariția sau recunoașterea unei forme unice de cultură ;
- apariția fenomenului de dezintegrare culturală și psihologică, atât pentru indivizi, cât și pentru societăți.

Există o formă de comportament, deseori inconștientă, care le apare unora ca formă de agresiune culturală: etnocentrismul. Acest comportament, caracteristic în special țărilor dezvoltate constituie o amenințare pentru înțelegerea europeană și trebuie corectat.

Agresiunea și dezintegrarea culturală reprezintă două aspecte care conferă oricărui sistem mondial vulnerabilitate, împiedicând înțelegerea reciprocă, dialogul, cooperarea, inițiativele comune și solidaritatea europeană.

Identitatea culturală la ambele niveluri – național și internațional – rămâne una din principalele necesități psihologice și spirituale. Imposibilitatea de a-și putea pstra propria identitate, conduce în mod automat și de altfel firesc, la conflicte în interiorul unei societăți, sau în cadrul societăților dintr-o anumită regiune.

Există toleranță, dar nu și acceptare sinceră din partea unor popoare situate pe o treaptă superioară de progres tehnologic și de civilizație, a valorilor noilor țări care au intrat sau vor intra în Uniunea Europeană. Trebuie luate în calcul două probleme fundamentale:

- problema polarizării (tendința individului de pune accentul pe diversitate fără a mai percepe implicațiile și importanța unității)
- problema redistribuirii.

Ideea de bază este aceea de a conștientiza că dreptul la diversitate implică necesitatea solidarității globale. Identitatea culturală este cea care conferă indivizilor demnitate și forță, tăria de caracter necesară pentru a supraviețui. Există o moștenire culturală comună a omenirii, a cărei ocrotire și valorificare constituie una dintre marile responsabilități la momentul actual. Această concepție, care subliniază rolul diverselor societăți în crearea culturii, ar putea deveni coloana vertebrală a conceptului de „interdependență europeană”. Interdependența nu implică numai existența unui guvern european unic, ci implică înțelegere și cooperare globală, bazate pe un set de reguli etice, care să prevină transformarea actului de limitare a suveranității naționale într-o agresiune culturală.

Problemele pe care le implică identitatea culturală nu pot fi soluționate printr-un simplu proces de redistribuire. Autonomia culturală nu este garantată, după dorință, prin acorduri internaționale de redistribuire a resurselor.

Identitatea culturală reprezintă un mod de a percepe importanța unui set de relații și de valori umane.

Armonizarea diferitelor sisteme de cultură în cadrul Uniunii Europene conferă fenomenului în sine o perspectivă pe termen lung.

Bibliografie:

1. Bugajski J., (2002), *Political Parties of Eastern Europe. A Guide to Politics in the Post-Communist Era*. Armonk, NY–London, England: M.E. Sharpe (The Center for Strategic and International Studies).

2. Cunningham F., (2002), *Theories of Democracy. A Critical Introduction*, London–New York: Routledge.

DIVERSITATEA CULTURALĂ AMENINȚATĂ DE GLOBALIZARE

Prof. înv. primar: Cioară Nicoleta
coala Gimnazială „Dimitrie Grecescu” Dr. Tr. Severin

Specialiștii declară că problema noastră actuală nu este insuficiența schimbului economic, ci distrugerea coeziunii morale a societăților care au fost odinioară legate de obiceiuri religioase, comunitate sau familie. Acestea au fost realități sociale solide despre care teoreticienii liberali au crezut că vor rămâne intacte orice s-ar întâmpla. Nu ne putem baza pe asta. Este foarte clar că cele mai de succes societăți moderne vor fi cele care nu sunt în totalitate moderne, cele care îmbină stiluri vechi și noi, în care conviețuiesc tradiția și modernitatea, fără ca vreuna să predomină.

În era globalizării unele țări caută să-și păstreze identitatea în detrimentul dizolvării identității altor țări. Fenomenul este cât se poate de normal și, rațiunile sale trebuie căutate ca într-o oglindă, în istorie. Impactul globalizării pe termen lung la nivel cultural, nu este unul distructiv.

Culturile superioare vor continua să existe, se vor impune și vor renaște permanent. Este o realitate că granițele se dizolvă și omul se regăsește tot mai mult în identitatea de locuitor al Pământului decât cea de cetățean a unei țări sau alta. Tot mai mult barierele impuse de limbă și cele culturale dispar și oamenii pot să comunice mai ușor, dezvoltând valori comune, având în același timp posibilitatea de exprimare și afirmare într-un context universal valabil și larg acceptat.

Temerea că transformarea culturii în marfă va ignora frontierele, contribuind astfel la instaurarea hegemoniei unei singure puteri, apare în anii '20. De la Luigi Pirandello la Georges Duhamel, trecând prin José Ortega y Gasset, Lumea Veche respinge „materialismul” venit de peste ocean. Primul război mondial a permis Statelor Unite să ocupe piețele cinematografice libere de mobilizare în marile puteri europene. După ce criza din anii '30 a deplasat centrul economiei mondiale de la Londra la New York, noțiunea de „americanizare” a fost lansată pentru a stigmatiza debarcarea produselor culturale care seseau o legătură strânsă între rețelele financiare și „operele spiritului” și care amenințau să distrugă universalitatea creșterii Europene și noțiunea ei despre cultura elevată „voiau să-și fie garanți”.

În anii '60, critica americanizării s-a mutat în țările din lumea a treia care au refuzat să urmeze calea trasată de „experții” în modernizare/dezvoltare. Noțiunea de americanizare a fost înlocuită de cea de imperialism cultural. În anii '70 „teza dominației culturale inspiră revendicările mișcărilor nealiniate în favoarea unei Noi Ordini Mondiale a Informației și Comunicării. Majoritatea controverselor se desfășoară în incinta UNESCO.

Noțiunea „cultură globală” a intrat prin intermediul strategiilor de management și marketing și ghidează vânzarea de universalități culturale și comunicarea de mesaje cu cât mai mulți destinatari. „A defini piețele este tot mai vastă în jurul aceluși simboluri, iată lozinca ce subîntinde gigantica mișcare de concentrare și constituire a rețelelor publicitare și a grupurilor de comunicare multimedia, precum și lansarea canalelor pan-satelitare”. În anii '80 am putut asista la explozia gândirii planetare și la apariția unor noi abordări critice a legăturii dintre fluxurile de comunicare transnaționale și teritoriile particulare, a raporturilor interculturale în general. Două concepte noi au

ap rut în acea perioad i anume “comunicarea-lume” i hibridarea”. “Comunicarea - lume” pune accentul pe noile polariz ri i surse de excludere inerente geo -economiei –modelul cu dou viteze –iar “hibridarea” se refer la problema interac iunilor de orice fel dintre teritoriile particulare i fluxurile globale.

Fostul pre edinte al Fran ei, Jacques Chiraq spunea într-un discurs inut la UNESCO în 2003 c cultura nu trebuie s se încline în fa a comer ului. Ea este aceea care ne va înarma pentru a r spunde la această provocare a aventurii umane numit globalizare. Prin ea ne vom putea opune partizanilor ocului civiliza iilor, r bufnirilor arhaice, identitare, na ionaliste, religioase, de care lumea ne d atâtea dovezi dureroase; ea este aceea care asigur respectul celuiilalt i dialogul între oameni.

BIBLIOGRAFIE:

1. Leclerc G., (2003), *Mondializarea cultural . Civilizatiile puse la încercare*, Editura tiinta Chi in u, 2003,
2. Tomlinson J., (2002), *Globalizare i cultur* , Editura Amarcord, Timi oara
3. Betz A., (1991) *Exil et engagement. Les intellectuels allemands et la France, 1930-1940*, Sage, Paris

GLOBALISATION ET DIVERSITE CULTURELLE GLOBALIZATION AND CULTURAL DIVERSITY

*Ciocii Marcela
Scoala Gimnaziala Theodor Costescu*

The cultural practices around the world are first of all influenced by the European lifestyle and more and more by the planetary dissemination of American way of life. Unfortunately, the western cultural model is penetrating the furthest places which share local particularities that are still very alive.

Is the globalization threatening the cultural diversification of our planet ?

Influencées d'abord par le mode de vie européen, les pratiques culturelles dans le monde semblent l'être de plus en plus par la diffusion planétaire de l'Américan way of life. Le modèle culturel occidental pénètre désormais les lieux les plus reculés, aux particularismes locaux encore très vivaces.

La mondialisation menace-t-elle d'uniformisation la diversité culturelle de la planète?

I) Une culture mondiale en voie d'uniformisation

Depuis 2008, le monde compte 50% de citoyens dont le mode de vie tend à se ressembler: paysages urbains des centres-villes du nord, et de plus en plus souvent du Sud, indentiques. Les rythmes de vie sont marqués par le trajet entre résidence et lieu de travail .Même la taille des familles tend à s'uniformiser, la famille à deux enfants semble devenir le modèle mondial,sauf dans les pays très pauvres.

II) La prédominance du modèle américain

Parmi les acteurs de cette uniformisation des pratiques culturelles, les firmes transnationales (FTN) américaines jouent un rôle majeur, qu'il s'agisse de McDonald's, de Coca-Cola, de Levi's ou de Nike...Fabriqués et vendus partout dans le monde, leurs produits s'insinuent dans les habitudes alimentaires (Les hamburgers,les fastfoods et les sodas) ou vestimentaires (les Jeans et les Baskets) aidant à la diffusion d'un modèle culturel, celui de L'Américan way of life.

III) La résistance des territoires ou la revendication identitaire

Malgré la diffusion à l'échelle planétaire d'une culture mondiale américanisée, les manifestations d'une identité culturelle nationale ou locale existent: déjeuners sous les cerisiers en fleurs au Japon , ablutions dans les eaux du Gange. Partout dans le monde, leurs populations cultivent leurs particularismes, qu'ils soient religieux, artistiques, vestimentaires, culinaires...ou linguistiques souvent avec le soutien de l'Unesco. Même si l'anglais est la langue internationale la plus courante, devant l'espagnol et le français, c'est le chinois qui a le plus de locuteurs et on dénombre pas moins 6700 langues parlées dans le monde.

IV) Brassages, métissage au service de la diversité culturelle

La circulation planétaire des hommes, qu'ils soient touristes en quête d'exotisme ou migrants en quête de travail, provoque un brassage des pratiques et des goûts, alimentaires notamment. La mondialisation continue à diversifier nos menus: couscous nord-africain, curry indien, sushi japonais, chili con carne mexicain.

La production artistique n'échappe pas à ce processus de métissage, notamment dans la BD et le cinéma: Coup de foudre à Bollywood (film américain) et 50 pays ont adapté le jeu Qui veut gagner des millions?

La consommation des ménages montre aussi des similitudes: presque partout, la part consacrée à la nourriture diminue et celle des vêtements, de l'équipement domestique (électroménager, audiovisuel) et des transports augmente. De plus, tout le monde boit, mange, revêt la même chose: accusée de provoquer une uniformisation des goûts et des idées, la mondialisation favorise la diffusion d'une culture de masse à la surface de la planète: exemple le cinéma, les artistes, le foot.

En dominant le marché des biens culturels, ces FTN imposent à travers eux les valeurs américaines: c'est le softpower. Même si la France cherche à préserver son "exception culturelle" et à développer le réseau de la francophonie; même si du Canada à l'Australie, en passant par l'Europe et le Japon, chacun cherche à éviter une élimination de ses produits culturels par ceux des Etats-Unis, il semble bien que le modèle américain soit devenu le modèle occidental.

EDUCA IE ANTREPRENORIAL ÎN RÂNDUL ELEVILOR DE GIMNAZIU

*Prof. Ciuciu Mioara Ionela
coala Gimnazial Corcova*

Rezumat

Entrepreneurial education has a applicative character because it implies the forming and developing of specific skills in children, that they can later on use them when in need, and the teaching-learning activity is required to be centered on the children and as closed as possible to the immediate economical reality. One of the methods that can also be applied in the counseling hours, is Debate, and it can be accomplished by the participation of some guests that can present to the children specific themes speeches, followed by answering questions that are addressed by the children.

În rândul elevilor de gimnaziu , educa ia antreprenorial reprezintă , a adar, o dimensiune de actualitate a ac iunii formative, iar pentru ca un astfel de demers formativ să nu se realizeze la întâmplare, ci să aibă un caracter coerent și sistematic, este important ca el să se realizeze într-un cadru instituționalizat, pe b ncile colii.

Dup ce un anumit produs sau serviciu este realizat, este foarte important și modul în care el este lansat și promovat. În acest sens, li se poate prezenta elevilor conceptul de „mix de marketing”, care desemnează ansamblul instrumentelor care în de politica de produs, de preț, de distribuție și de comunicare pe care o societate comercială o elaborează în raport cu resursele de care ea dispune și cu condițiile existente pe piață. Etapele parcurse în elaborarea unei strategii de promovare a unui

produs sunt: identificarea clientului vizat, determinarea obiectivelor promovării, conceperea mesajului, alegerea canalelor de promovare, stabilirea bugetului pentru activitatea de promovare, evaluarea procesului de promovare.

Există mai multe categorii de persoane față de care întreprinzătorul are anumite responsabilități: angajații firmei, să fie tratat în mod corect și cu respect, responsabilități față de acționari, față de furnizori și intermediari, față de client, plata la timp a impozitelor și a taxelor, respectarea diversității culturale în condițiile unei tendințe tot mai accentuate de globalizare, care se manifestă în mediul economic, protecția consumatorilor.

Astfel:

- un întreprinzător din comunitatea locală le-ar putea vorbi elevilor despre specificul afacerii sale, despre felul în care a depășit dificultățile și despre trăsăturile de personalitate care l-au ajutat în derularea și dezvoltarea afacerii. Multe abilități și aptitudini se dezvoltă și se educă în școli și sunt folosite mai târziu în viață.
- ar putea fi invitat în clasă un reprezentant al unei firme de consultanță în domeniul afacerilor, care să le prezinte elevilor structura unui plan de afaceri, a unui proiect de finanțare, a unui contract de muncă etc.;
- un reprezentant al unei societăți de asigurări le-ar putea vorbi elevilor despre modalitățile concrete de transferare a riscurilor;
- prezența în clasă a unui jurist ar putea să urmeze cunoașterea de către elevi a implicațiilor legislative ale demarării, derulării și încheierii unei afaceri, inclusiv ale falimentului acesteia;

Educația antreprenorială reprezintă, în primul rând, o dimensiune de actualitate a acțiunii formative, iar pentru ca un astfel de demers formativ să nu se realizeze la întâmplare, ci să aibă un caracter coerent și sistematic, este important ca el să se realizeze într-un cadru instituționalizat, pe bazele colii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Junior Achievement Romania (2008). *Economics for Leaders*. București.
2. Ghiță P. T., (2006), *Manual Economie*. București: Editura Economică.

EDUCAȚIA, ÎNCOTRO ? EDUCATION, WHERE?

*Prof. Constantin Maria-Minodora
coala Gimnazială „Pamfil Poni” Oradea*

Education in Romania must enter a restructuring process of reform by changing the system and not by changes in the system.

A solution proposed by Serban Iosifescu is changing the monolithic, unique, national system into multiple systems, which take into account, especially the type of personality we want to form through education.

Decentralization set out in the National Education Law and application of local policies, diversification of educational programs and therefore increasing the supply of education should be considered.

Parafrazându-l pe Dl. prof. Serban Iosifescu, trebuie să trecem de la „schimbarea în sistem, la reformarea sistemului”. Un sistem de stat masiv, greu, monolitic este greu de schimbat, deoarece democrația permite exprimarea opiniilor tuturor, lucru de altfel benefic, dar care duce la blocaje, la reacții contrare oricărei idei răsărite de undeva. Tradiția, obișnuințele, inerția împiedică orice schimbare. Profesorii de fizică, chimie, biologie au fost pregătiți pe discipline și nu doresc să predea „Științe”. Nu se pot preda ore în echipă, datorită modalităților de normare și de retribuire. Profesorii sunt distribuiți în școli de inspectorate, astfel încât consiliile de administrație nu au nici un cuvânt de spus. Ca urmare, nu se poate vorbi de un management corect al resurselor umane. Nu se pot face CDS la propunerea elevilor sau părinților (care sunt beneficiarii activității de educație), pentru că trebuie propuse cursuri care să asigure „pâinea” profesorilor din școală.

Sistemul de învățământ este imobil și beneficiază de foarte mulți ani de aceleași politici educaționale, de aceleași conținuturi, de aceleași strategii didactice.

„Metodele moderne” au patru decenii, programele pentru definitivat sunt aceleași în cea mai mare parte ca acum trei decenii etc.

Decidenții din sistemul de învățământ sunt desemnați politic și nu sunt specialiști în domeniul educației, chiar dacă au diplome de profesori.

Noul plan – cadru este foarte criticat, dar propunerile pentru îmbunătățirea lui sunt tradiționale și ar duce la vreo 50 de ore pe săptămână la ciclul gimnazial. Foarte multe propuneri se exclud reciproc, astfel că dezbaterile sunt, de multe ori ireconciliabile.

Până la urmă, dacă dorim să fim europeni, trebuie să ținem seama de cele opt competențe cheie, care sunt menționate și în Art. 68 din LEN:

1. Comunicare în limba română (și în limba maternă, în cazul minorităților naționale).
2. Comunicare în limbi străine.
3. Matematică, științe și tehnologie.
4. Educație socială și civică.
5. Educație antreprenorială.
6. Sensibilizare și expresie culturală.
7. A învăța să înveți și dezvoltare personală.
8. Educație fizică și expresivitate corporală.

Acestea ar trebui să fie disciplinele de bază în curriculumul livrat prin programele de educație livrate de școală. Bine, dar unde sunt *Istoria, TIC, Biologia* ...etc. ? Până la urmă, predarea limbii române sau a celor străine este COMUNICAREA și nu predarea-învățarea de cunoștințe destinate uitării. *Matematica*, constant, printre altele, din însușirea unor algoritmi care permit aplicarea lor în viața profesională și personală. Dar predarea matematicii integrat, alături de Științe

și chiar de Tehnologie ar favoriza tocmai APLICAREA acestor cunoștințe și algoritmi. Istoria se poate regăsi în *Educația socială și civică*, iar *Tehnologia informației* se poate regăsi cam la toate celelalte discipline.

O problemă mult discutată este cea a raportului dintre trunchiul comun și curriculum la alegerea elevului. Profesorul urban Iosifescu propune ca la clasa pregătitoare să fie un număr mic de opțiuni, chiar niciunul în clasa a X-a, unde ar trebui să reprezinte 40 %. Un argument îl constituie creșterea capacității de opțiune și decizie odată cu vârsta, când elevii își cunosc tot mai bine interesele, motivele, preferințele și când începe să se contureze un traseu educațional propriu. Din păcate, de câte ori se vorbește de „reformă” referirile se fac, mai ales la organizarea și la curriculum, dar mai puțin la aspectele culturale.

Mediul educațional este extrem de divers. Avem zone sărace, subdezvoltate, avem minorități și minoritari, avem copii cu deficiențe. O soluție de reformă ar fi adoptarea a numeroase soluții, recurgând la principiile enunțate în LEN referitoare la *descentralizare, deconcentrare, delegare de autoritate*.

NU este cazul să alegem „democratic” pe baza votului majorității ce fel de educație să facem, ci ar trebui să acceptăm un mare număr de alternative care să fie aplicate local. Aceste alternative pot fi verificate în unități pilot în care să se vadă dacă rezultatele obținute în educație merită să fie implementate și în alte instituții.

Riscurile ar fi ca oficialitățile locale și oamenii școlii să nu aibă viziune, să accepte variante lipsite de plusvaloare. Asupra educației din România planează în continuare, cele trei riscuri care s-au manifestat și până acum:

- *riscul managerial* – când cei desemnați să conducă educația din zona lor de influență nu au competențe și performanțe care să asigure succesul în educație;
- *riscul financiar* – determinat de puținătatea resurselor care să susțină activitatea de educație în teritoriul arondat, sau de proasta lor gospodărire;
- *riscul atitudinal* – manifestat prin inerție și rezistență la schimbare din partea actorilor sociali implicați: oficialități, cadre didactice, părinți, elevi, comunitate.

Schimbarea frecventă a miniștrilor educației, băjbăiala în domeniul politicilor educaționale, *reformarea reformelor*, slaba pregătire profesională a cadrelor didactice prin inflația de diplome universitare fără acoperire în cunoștințe, priceperi și atitudini, incompetența managerilor politici din învățământ, creează o stare de provizorat permanent cu consecințe directe în pregătirea absolvenților.

ACȚIUNE ÎN CUVÂNT

*Prof. înv. Primar Coravu Paula
școala Gimnazial Corcova*

Rezumat

Interdisciplinary education implies the methods transfer from one educational discipline to another, searching for themes common to several disciplines, that can lead to objective achievement of high level education, transversal competences (decision making, problem solving, acquiring techniques and efficient learning methods), that in all disciplines is based on the same principles, by using strategies for teaching-learning based on problems.

Focalizarea procesului pe dezvoltarea gândirii critice, formarea capacității de lucru în echipă, a capacității de rezolvare de probleme, a capacității de luare a deciziilor în lecțiile de Matematică, Limbaj literar român, Istorie, Geografie, științe, duc la dezvoltarea competențelor pentru viață:

- a comunica - a percepe, a identifica semnificația, a emite un mesaj, a face șes în eleagă, a convinge, a simți, a resimți; a admite, a adapta, a atrage atenția, a convinge;
- a reacționa la mediul înconjurător - a găsi relații în mediu, a se angaja, a-i angaja pe alții, a-i face șes participe;
- a traduce - a transcrie mesaje dintr-un cod într-altul, a traduce propriile sentimente sau pe ale celorlalți, a-i înlege pe ceilalți în termenii propriei valori;
- a se adapta - a schimba propriile moduri de a face, de a fi;
- a prevedea - a deduce, a se teme pentru sine și pentru alții, a spera pentru sine și pentru alții;
- a decide - a învăța să gândească și să facă, a învăța să fie.

Structurarea conținuturilor pe competențe influențează atât curriculumul, didactica disciplinelor și procesul de predare-învățare-evaluare, cât și inspecția școlară și formarea profesorilor.

Formarea profesorilor trebuie orientată către:

- în alegerea și folosirea corectă a termenului competență;
- studierea necesității schimbărilor în predarea la clasă pentru realizarea elementelor competențelor;
- revizuirea sistemului de evaluare pentru a corespunde noilor cerințe;
- în alegerea corectă a intra-, multi-, inter- și transdisciplinarității și aplicarea în procesul de predare-învățare.

Pentru formarea competențelor cheie la elevii din clasele nivelului primar este important să avem în vedere unele particularități psihologice ale acestora. Elemente de psihologie a școlarului mic. La vârsta claselor primare copiii se ridică la un nivel de generalizare mai mare față de cei din grădiniță, pot grupa mai ușor obiecte după o însușire comună și esențială. În acțiunile lor, rămân legați de concret și fac legături între acțiune și cuvânt. Continuă procesul de formare a limbajului interior, elevul trăiește emoții și sentimente, este atras de personaje și încearcă să le imite. Copilul începe să fie stăpân pe sine, își ordonează gesturile, are putere de concentrare mai mare, poate participa la activități de învățare mai mult timp decât în perioada grădiniței. Este atent cu propria persoană, se poate interioriza. Simțurile manifestă dorința de a-i ajuta pe cei mici, dorește să converseze mai mult cu cei mari și să fie ascultat; își poate prezenta anumite idei și încearcă să le susțină, pune întrebări și așteaptă răspunsuri.

Orizontul de cunoaștere se lărgeste, vrea să se comporte asemenea celor mari, uneori depășindu-și posibilitățile și descurajându-se ușor când nu reușește, de aceea are nevoie de sprijin în întărirea încrederii lui în forțele proprii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Allport, G., (1981) *Structura și dezvoltarea personalității*, București, EDP
2. Anderson, Walter, (2000), *Curs practic de încredere în sine*, Editura Curtea Veche, București
3. Andruszkiewics, Maria, Prenton, Keith, (2006), *Educația incluzivă – Concepte, politici și practici în activitatea colară*. Ghidul cadrului didactic, Centrul Step by Step, București

COMUNICAREA – O INTERACȚIUNE SOCIALĂ

*Prof. Craciun Doriana Mihaela,
Grădinița cu P. P. Nr. 3 Drobeta Turnu Severin - Mehedinți*

Communication is not only the people's privilege. Everything in the Universe makes connection. At humans, the process of communication is obvious, especially when he/she makes himself/herself conscious because of intelligence. Unconscious or conscious, the incompatibility of communication takes to a conflict. Along their existence people progressed through the improvement of communication. With other words, civilization endows the man with a technique through which his power and activity grow considerably while his fundamental nature (biological) didn't change.

Comunicarea este verbal sau nonverbal, efectiv sau virtual. Există suficiente studii asupra comunicării corespunzătoare intereselor pentru care au fost făcute. În ciuda tuturor eforturilor, un număr de bariere se pot interpune în calea unei comunicări eficiente.

Un obstacol major este că nici un mesaj nu a fost receptat exact în forma în care a fost emis. Receptorul poate amplifica, modifica, interpreta greșit sau chiar ignora mesajul. Bariere apar datorită lipsei unui sistem de referință comun sau unei diferențe de experiență între emițător și receptor.

Una dintre caracteristicile principale ale procesului de comunicare este eficiența coordonării ei. Informația disponibilă trebuie să fie: completă, exactă, oportună. Succesul răspunsului la fiecare mesaj depinde de precizia mesajului original, de interpretarea și înțelegerea sa de către receptor și de conexiunea inversă.

Cu toate eforturile, nu întotdeauna se găsește formula potrivită de comunicare. Blocajele care pot interveni au diverse cauze; atât emițătorul cât și receptorul trebuie să fie conștienți între oameni există diferențe de ordin psihologic, de pregătire, de sisteme în care trăiesc și care pot crea greutăți ori relații tensionate. De aceea, actul comunicării este important.

Pe canale, comunicarea poate fi stingerită, bruiată de anumiți factori perturbatori (interferențe) care trebuie eliminate sau reduse la minim. Comunicarea este una dintre acele activități umane pe care oricine o recunoaște, dar pușini pot alege o definiție satisfăcătoare. Comunicarea înseamnă o discuție cu prietenii, televiziunea, împrăștierea minții, tonul, accentul vorbirii și multe altele. Toate acestea, deși par complet diferite, au totuși în comun o caracteristică: reprezintă forme ale interacțiunii umane. Astfel, comunicarea poate fi definită ca o interacțiune socială cu ajutorul mesajelor.

Comunicarea este un ansamblu de acțiuni: deliberate, planificate și continue. Cunoașterea stărilor mentale a auditoriului este importantă pentru transmiterea eficientă a unui mesaj. Auditoriu se poate împărți în două grupe: cei ce caută activ informații și cei ce procesează pasiv informațiile. Cum este de așteptat obiectivele comunicării sunt mai ușor de atins atunci când auditoriul este activ. Acesta este dispus să primească mesajul și îi va acorda atenție. Auditoriul pasiv nu caută informații și în general va face prea puțin pentru a înțelege mesajul. Auditoriului pasiv și se poate face cunoscut un mesaj doar prin informații scurte, caracterizate de creativitate și stil; schimbarea de

atitudine sau de comportament apare rareori la auditoriile pasive. Mereu te confrunți în viață cu stereotipuri, prejudecăți, norme sociale și atâtea altele care îți trebuie să le faci față corespunzător instruirii tale, prin diverse metode. Comunicarea îndeplinește o nevoie fiziologică, de siguranță, de afiliere și de actualizare. Interinfluențarea atitudinilor persoanelor care interacționează nu este un proces imediat, ci unul care implică un mecanism mediator, comunicarea. Poziția comunicării în actul interpersonal este ca intermedierea între stările psihologice ale indivizilor.

Comunicarea cere adevărul fiecăruia la obiectivele propuse și folosirea în comun a utilităților. Bunele relații pentru comunicare nu sunt suficiente în lipsa regulilor și principiilor ce o asigură. Cercetarea-acțiune este o filozofie și nu este un mod obișnuit de lucru, cel mai puțin important este să rezolvi problema, cel mai important este să înțelegi problema. Dacă problema este înțeleasă, atunci problema poate fi rezolvată. Dar cercetarea – acțiune nu este pentru rezolvarea de probleme, ci pentru înțelegerea practicii comunicării, pentru ca să fie schimbată – în vederea îmbunătățirii, este analizată comunicarea în sine.

Ideea fundamentală a cercetării – acțiune este că orice problemă practică, oricât de mică ar fi, are legătură cu ceea ce este în jurul ei și nu trebuie separat, ci unit cu restul – pentru a avea un răspuns înțeleș. Uneori terminarea investigației înseamnă punerea în practică a unor teorii pentru a le cunoaște conținuturile și pentru a le formula. O semnificație este legată de demersul acțional al oricărui cercetător. O deschidere majoră este în acest sens sintagma: a învăța prin a face (a comunica). Cercetarea – acțiune vizează în principal schimbarea – prin combinarea investigației cu acțiunea practică. Din acest motiv, utilizarea ei este preferată de oameni care o aleg pentru soluționarea unei situații de criză. Ea este opțional legitimată prin accentul egal pe care îl pune atât pe analiza (investigație și reflecție), cât și pe acțiune – cu menirea de a nu folosi resurse exterioare. În fața unei situații – problemă, chemarea mediatorilor sau angajarea negociatorilor pentru rezolvarea conflictului poate fi efectiv anulată de comunicarea eficientă. În mod practic (și plastic), specificul cercetării – acțiune se poate exprima astfel: planifică bine dar așteaptă-te și la alte rezultate decât cele propuse. În realizarea unei cercetări-acțiune, monitorizează condițiile și parametrii comunicării, preocupat nu atât în a măsura fenomenul cât mai degrabă în a interveni în comunicare – a o corectă/reajusta în funcție de evoluția și rezultatele ei.

Prile aflate în conflict au interese interdependente, conflictele sunt de obicei combinate de procese competitive și de cooperare iar cursul pe care-l ia conflictul va fi determinat de natura acestei combinații. Se știe că procesele caracteristice și efectele provocate de un anumit tip de relații sociale tind să provoace la rândul lor acel tip de relații sociale. Dacă o anumită persoană are cunoștințe sistematice despre efectele proceselor de cooperare și competitivitate, acea persoană va avea și cunoștințe sistematice despre condițiile care de obicei dau naștere la astfel de procese și – prin extensie – la condițiile care determină dacă un conflict va lua un curs constructiv sau distructiv. Îmbunătățirea necesită realizarea unei conexiuni cu cogniția și percepția. Un proces constructiv de rezolvare a conflictelor este similar unui proces eficient de cooperare pentru rezolvarea problemelor în timp ce un proces distructiv este similar unei lupte competitive câștig-pierdere.

Estimarea este judecata valorii comunicării. Aceasta comportă două aspecte: a mesajului (conținut, felul transmiterii sale) și a partilor (emitor și receptor). În estimare intervin continuu probleme și obstacole. Estimarea poate fi spontană sau planificată.

BIBLIOGRAFIE:

1. Tomă G., (2005), *Psihopedagogie precolară și colară*, Coresi, București.
2. Antonovici M., (2004), *Jocuri interdisciplinare*, Aramis.
3. Pera A., (2006), *Morfologia și puterea gândirii*, Editura Didactică și pedagogică.
4. *Revista învmântului precolară, nr.1/2007.*

FLUXUL GLOBAL

Prof. Craciunescu Ani oara Rocsana
coala Gimnazial Corcova

Rezumat

The ongoing globalization process has an important impact on the security issue. Furthermore, all efforts to assure the security of any object- state, society, company, human being, etc., aim for the global security, meaning the humanity security of entire planet. As a result, the state, society, human beings security involves world security. Globalization can be defined by the economic interdependence between countries, as a result of the dependence coefficient raise towards the world economy.

Așa cum se cunoaște, termenului de globalizare i-au fost atribuite diferite definiții globalizării, nici una însă pe deplin satisfăcătoare. Este greu să definești un fenomen confuz încă atât de complex, fiecare autor evidențiind o anumită latură, sau dimensiune a sa. Astfel, cunoscutul promotor al globalizării, George Soros, îi atribuie o definiție preponderent economică, în opinia sa globalizarea reprezintă „... mișcarea liberă a capitalului însoțită de dominația crescândă a piețelor financiare globale și a corporațiilor multinaționale asupra economiilor naționale”². La fel de normal era ca Antony Giddens să ofere o definiție conținând elemente preponderent sociologice. În opinia sa, globalizarea reprezintă „... intensificarea relațiilor sociale în lumea întreagă, care leagă într-o asemănătoare măsură localități îndepărtate, încât evenimente care au loc pe plan local sunt privite prin prisma altora similare, petrecute la multe mii de departe și invers”³.

Dimensiunea culturală a globalizării este și ea deosebit de importantă. Având în vedere modul de percepere a nevoii de cunoaștere a limbilor străine de majoritatea locuitorilor marilor orașe din țara noastră (cultura populară a facilitat învățarea limbii engleze, ce a devenit o limbă a comunicării internaționale), facilitând și accelerând în acest mod fluxul global de idei. În acest mod se consideră că odată cu învățarea de noi limbi străine există pericolul de erodare a identității culturale proprii, care se poate eroda până la dispariție. De asemenea, globalizarea a întărit conștientizarea faptului că în cazul culturilor tradiționale există pericolul extincției, de aceea cele care au capacitatea de a împrumuta și adapta influențele străine se comportă mult mai bine în fața derulării acestui proces.

Diversitatea însăși a devenit o valoare globală, promovată prin organizațiile și mișcările internaționale, precum și prin statele naționale instituite. ETNOSFERA Etnosfera, nr 3, 2009, p. 31-37 Aspecte ale comunicării în contextul multicultural. În creionarea identității, cultura rămâne o coordonată centrală prin care identitatea se comunică. Normele identitare trebuie să funcționeze în respectul unuia pentru celălalt.

Tinerii trebuie să promoveze activitățile desfășurate de UE. Implicarea, documentarea teoretică și practică, participarea în campanii de informare, în excursii, coli de var, pe plan național și internațional a tinerilor este necesară. Promovând valorile europene (pace, prosperitate, solidaritate, libertate, egalitate, respectarea demnității umane, respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor persoanelor care apar în minoritățile naționale) se pot schimba mentalitățile oamenilor. În consecință integrarea în UE nu înseamnă pierderea valorilor identitare, ci contribuția activă și împărtășită la diversitatea valorilor europene.

BIBLIOGRAFIE:

- ¹ Bauman Z., (2002), *Globalizarea și efectele ei sociale*, Editura Antet, București, p. 5.
- ² Soros G., (2002), *Despre Globalizare*, Editura Polirom, Iași, p. 15.
- ³ Bari I., (2001), *Globalizare și probleme globale*, Editura Economică, București, p. 7.
- ⁴ Colectiv, (2002), *Globalizare și universalitate. Himeră și adevăr*, Editura Bizantină, București, p. 20.

ELEVUL ȘI EXPERIENȚA SA

Prof. Cureteu Elena Loredana
coala Gimnaziala Corcova

Rezumat

We live in a dynamic society, that is in a constant transformation, adaptation and movement. The major exchanges from our life style and from our habits, induced by different cultural influences, social, economical and technical, are reflected in our education. The growth of population mobility, of engineering and technology, of symbols and information, change and modify the sense of education. As a result, today each individual is building his own personal education in a way very different than in the past. For most of us, education is a "natural" mode and generally accepted for developing an identity, a personality.

Predarea integrată are ca referință nu o disciplină de studiu, ci o tematică unitară, comună mai multor discipline. Aceasta se fundamentează pe două sisteme de referință: • unitatea timpului ei; • procesul de învățare la copil. Este o strategie ce presupune schimbări nu numai în planul organizării conținuturilor, ci și în „ambianța” predării și învățării. Punctul de pornire în domeniul proiectării și implementării curriculumului îl constituie elevul și experiența sa. Cadrul didactic trebuie să construiască pentru fiecare elev un flexibil „puzzle story” de design instrucțional în concordanță cu stilurile de învățare prezente în clasă și cu propriul stil de predare. Astfel, sunt necesare transformări în demersul de concepere a traseului strategic prin raportare la tipul de învățare promovat, la specificul organizării experiențelor de învățare într-un context larg, global promovat de perspectivele noi de integrare curriculară.

Argumente pentru susținerea predării integrate:

- angajarea responsabilă a elevului în procesul învățării;
- încurajarea comunicării și a relațiilor interpersonale prin valorificarea valențelor formative ale sarcinilor de învățare în grup;
- transformarea cadrului didactic în factor de „sprijin”, „mediator” și „facilitator”, precum și diminuarea funcției sale de „furnizor de informații”;
- profunzimea, trinitatea și reactivarea rapidă a cunoștințelor, generate de perspectiva integrată asupra cunoașterii, prin intensificarea relațiilor dintre concepte, idei, practici și teme abordate în clasă și în afara ei;
- abilitatea metodologică a cadrelor didactice pentru integrarea curriculară: coordonare între temele abordate clasic și cele realizate integrat, stabilirea modalităților de evaluare formativă a performanțelor individuale și a celor obținute în învățare prin colaborare, precum și organizarea proiectelor într-o schemă orară coerentă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ackerman D., Perkins D.N., (1989), *Integrating Thinking and Learning Skills Across the Curriculum in Hayes Jacobs, Heidi (ed.). Interdisciplinary Curriculum: Design and Implementation, Association for Supervision and Curriculum Development*
2. Agenția Națională Socrates, (1996), *Combaterea ecoului școlar: o provocare pentru construcția europeană*, București, Editura Alternative

CULTURAL DIVERSITY IN EDUCATION

*Prof. Diaconu Claudia,
SC. Gimnazial nr.14*

Teachers must use diverse teaching strategies with all students. Every child's chance to succeed in school depends upon a full understanding of culture and learning styles. Effective educational decisions and practices must emanate from an understanding of the ways that individuals learn. Consequently, knowing each student, especially his or her culture, is essential preparation for facilitating, structuring, and validating successful learning for all students.

Those who study culture and those who study learning styles generally agree on at least five points.

* Educators concur that *students of any particular age will differ in their ways of learning*. (Guild and Garger 1985). Both empirical research and experiences validate these learning style differences, which in their cognitive, affective, and behavioral dimensions, help us to understand and talk about individual learning processes.

* Most researchers believe that *learning styles are a function of both nature and nurture*. Myers (1990) asserts that:

Type development starts at a very early age. The hypothesis is that *type* is inborn, an innate predisposition like right- or left-handedness, but the *successful development* of type can be greatly helped or hindered by environment.

Some researchers downplay the innate aspects of learning style, preferring to focus on the impact of environment. Many place great importance on the early socialization that occurs within the family, immediate culture, and wider culture.

Most researchers also believe that *learning styles are neutral* (Guild and Garger 1985). Every learning style approach can be used successfully, but can also become a stumbling block if applied inappropriately or overused.

This concept in the learning styles literature says a great deal about the effects of different learning approaches with different school tasks. Without question, for example, an active, kinesthetic learner has a more difficult time in school because of the limited opportunities to use that approach, especially for the development of basic skills. Nonetheless, the kinesthetic approach is a successful way to learn, and many adults, including teachers and administrators, use this approach quite effectively. Howard Gardner's (1983, 1991) identification of various intelligences has helped people appreciate the strengths of various approaches to learning.

In both observational and data-based research on cultures, one consistent finding is that, *within a group, the variations among individuals are as great as their commonalities*. Therefore, no one should automatically attribute a particular learning style to all individuals within a group (Griggs and Dunn 1989).

This subtle point is often verbally acknowledged, but ignored in practice. Cox and Ramirez (1981) explain the result: Recognition and identification of average differences have had both positive and negative effects in education. The positive effect has been the development of an awareness of the types of learning that our public schools tend to foster. The negative effect is [that] the great diversity within a culture is ignored and a construct that should be used as a tool for individualization becomes yet another label for categorizing and evaluating.

* Finally, many *authors acknowledge the cultural conflict between some students and the typical learning experiences in schools*. When a child is socialized in ways that are inconsistent with school expectations and patterns, the child needs to make a difficult daily adjustment to the

culture of the school and his or her teachers. Hale-Benson (1986) points out the added burden this adjustment places on black youngsters:

Black children have to be prepared to imitate the “hip,” “cool” behavior of the culture in which they live and at the same time take on those behaviors that are necessary to be upwardly mobile.

The published literature recommends caution in applying knowledge about culture and learning styles to the classroom. This prudence seems advisable because, despite the accepted ideas, at least five differences of opinion persist.

People differ, for instance, on *whether educators should acquire more explicit knowledge about particular cultural values and expectations*. Proponents say that such knowledge would enable educators to be more sensitive and effective with students of particular cultures. Certain states even mandate such information as part of their goals for multiculturalism.

Other authors argue, however, that describing cultures has resulted in more stereotyping and may well lead to a differentiated, segregated approach to curriculum. For example, Cox and Ramirez (1981) note that “the concept of cognitive or learning styles of minority and other students is one easily oversimplified, misunderstood, or misinterpreted.” The authors go on to say that misuse of the concept has led to stereotyping and labeling rather than the identification of educationally meaningful differences among individuals.

* Authors also debate the *proper response to the fact that the culture-learning styles relationship affects student achievement*. Evidence suggests that students with particular learning style traits (field-dependent, sensing, extraversion) are underachievers in school, irrespective of their cultural group. Students with such dominant learning style patterns have limited opportunities to use their style strengths in the classroom.

Even more disheartening is the practice of remediating problems so that the learner conforms to school expectations, rather than structuring school tasks in ways that respond to students' strengths. With the current emphasis on the inclusion of all learners in classrooms, it seems essential to change that practice.

Another achievement problem is the serious inequity that results when certain cultures value behaviors that are undervalued in school.

BIBLIOGRAFIE:

Educational Leadership: Educating for Diversity: The Culture/Learning
www.ascd.org/educational/The_Culture~Le

Cox B., and M. Ramirez III. (1981). “*Cognitive Styles: Implications for Multiethnic Education*.” In *Education in the '80s*, edited by J. Banks. Washington, D. C.: National Education Association.

Gardner H. (1983) *Frames of Mind*. New York: Basic Books.

Gardner H. (1991) *The Unschooled Mind: How Children Think and How Schools Should Teach*. New York: Basic Books.

Griggs S. A., and Dunn. R., (1989). “The Learning Styles of Multicultural Groups and Counseling Implications.” *Journal of Multicultural Counseling and Development* 17: 146–155.

Guild, P., and Garger S., (1985). *Marching to Different Drummers*. Alexandria, Va.: Association for Supervision and Curriculum Development.

INCREASING ACTIVE VOCABULARY IN ENGLISH LANGUAGE TEACHING

*Prof. Dincea Rodica
coala Gimnazial Nr. 6*

"The limits of my language are the limits of my mind. All I know is what I have words for" – Ludwig Wittgenstein.

Vocabulary is not an end in itself. A rich vocabulary makes the communication abilities of reading, listening, writing and speaking more easier to perform. Vocabulary is an essential component for successful communication in the second language classroom. While grammar is important, a lack of vocabulary may result in complete failure to convey a message.

Why is the teaching of vocabulary often neglected in a beginning language classroom?

Teachers often mimic the classroom behavior of their own teachers. They stood at the front of the room and "taught" verb paradigms, and other features of grammar.

Vocabulary must be learned item by item and is a challenge to teach. A single word can have multiple pronunciations, meanings, contexts, collocations, and spellings.

Finally, beginning language textbooks are often organized according to a grammar agenda, with less emphasis on vocabulary.

Many factors need to be taken into consideration when deciding what vocabulary to teach and how. In a nutshell, the vocabulary of beginning language classrooms should be limited to a set of high frequency words that students can employ to create messages right from the start of language learning. This raises a question: Should beginning students learn vocabulary from simple lists or from more richly contextualized language samples?

Actively Teaching Vocabulary

Vocabulary is a necessary ingredient for all communication. Language learners encounter vocabulary on a daily basis, and must be able to acquire and retain it. As a language teacher, one of our main tasks is to help students develop a rich and useful vocabulary inventory.

Learning vocabulary is a cumulative process that must be deliberately taught, learned, and recycled. This is critical for several reasons:

Learners need to encounter the words in a variety of rich contexts, often requiring up to sixteen encounters.

Learners remember words when they have manipulated them in different ways, so variety is essential for vocabulary teaching.

Learners forget words within the first twenty-four hours after class, so it is important to follow up a vocabulary lesson with homework that recycles the words.

Repeated Encounters with the Same Word

Students need to encounter vocabulary in various contexts in order to remember it and to develop an understanding of the range of usage of a given word. Vocabulary words must be repeated in different contexts because contexts-of-use are associated with different cognitive processes during language learning.

Receptive and Productive Vocabulary Knowledge

It is important for teachers to understand what is involved in knowing a word at both of these levels. In order to know a word receptively the student must:

- be able to recognize the word when it is heard;
- realize that the word is made up of different morphological parts and be able to relate these parts to its meaning;

- know the meaning of the word, and also know what the word means in the particular context in which it has occurred;
- understand the concept behind the word in order to be able to understand it in a variety of contexts.

Productive knowledge implies that the student must be able to:

- properly pronounce the word;
- write the word and spell it correctly;
- produce the word to express its proper meaning; and
- correctly use the word in an original sentence.

When we consider what it means to know a word, it becomes apparent why it is necessary to actively teach vocabulary and to recycle the same vocabulary item in multiple contexts.

Problems with Contextualization

Contextualized vocabulary acquisition is primarily a vocabulary learning method used in learning a second language through the use of contextual tools. It involves inferring the meaning of words in a given context, most often a text. This vocabulary learning strategy is not suitable for beginners as it implies that the student has already acquired a certain level in L2 in order to be able to read a second language and infer meaning of particular words from the main context. Teachers using contextualized vocabulary acquisition as a teaching method should be aware of their students' vocabulary knowledge levels in order to design appropriate tasks. The set tasks should be, to a great extent, comprehensible to most students so that new input can be inferred adequately and fairly. Tasks set should take into account previous known vocabulary in order to measure the amount of new input which is acceptable and challenging enough without being overwhelming to students. However, words and expressions in a L2 may be used in a variety of contexts. Learners first encounter vocabulary words in minimal contexts such as vocabulary lists. As the sequence progresses, learners encounter the same vocabulary items in more richly contextualized speech and written texts. It is important that students are exposed to various contexts in which reiteration of certain words and expressions are used, so that they become able to abstract the latter and use them in all relevant contexts. Learning certain words from only one context and not being exposed to such vocabulary in any other context could limit their understanding of usage.

In conclusion, if more time could be spent practising and engaging in meaningful activities in the classroom using these memorized words, students would have an increased chance of internalizing them and being able to use them effectively. We should choose a variety of vocabulary teaching techniques that complement our teaching style and textbook, and equip our students with the strategies they need to learn new vocabulary. To put it briefly one more time:

- vocabulary must be actively taught, learned, recycled and when possible, tailored to the students' needs and goals
- vocabulary must be recycled continually throughout the lesson
- exposure to the vocabulary must occur in multiple contexts
- students need to manipulate the vocabulary in both receptive and productive activities
- a combination of speaking and writing activities must be used

REFERENCES:

1. I.S.P. Nation (2008) *Teaching Vocabulary: Strategies and Techniques*. Heinle Cengage Learning.
2. Mukoroli, J. (2011), *Effective Vocabulary Teaching Strategies For The English For Academic Purposes ESL Classroom*. SIT Graduate Institute
3. Tang, Q. (2012), *The Effectiveness of Dictation Method in College English Vocabulary Teaching*. Guilin University of Technology
4. <http://www.colorincolorado.org/educators/teaching/vocabulary/>
5. <http://www.wgu.edu/blogpost/seven-techniques-improve-your-vocabulary>

CULTURA EUROPEANĂ ȘI TOLERANȚA

*Dobre Ana Amalia
Colegiul Tehnic Motru*

Cultura este totalitatea valorilor materiale și spirituale create de omenire și a instituțiilor necesare pentru comunicarea acestor valori. Omul de cultură este o persoană cu un nivel intelectual ridicat, care posedă cunoștințe universale multe și trainice! Termenul „cultură” provine din cuvântul latin „colere” care se traduce prin „a cultiva”, „a ancora”, și se referă în general la activitatea umană! Definiția dată de UNESCO consideră cultura „o serie de caracteristici distincte ale unei societăți sau grupă socială în termeni spirituali, intelectuali sau emoționali”!

Cultura este moștenirea care se transmite astăzi prin gesturi, cuvinte, prelegeri, scrieri, arte, mass-media, media interactivă (telefon). Termenul toleranță este unul social, etnic și religios și se aplică societății, individului, care definește respectul libertății altuia, al modului sau de gândire și de comportare, precum și al opiniilor sale de orice natură!

În istoria culturii europene noțiunea de tolerantă a apărut în secolul al XVI-lea, în strânsă legătură cu Erasmus de Rotterdam, în efortul său de combatere a fanatismului religios! Principiul toleranței în conformitate cu alte opinii sau reprezentări asupra lumii a fost ilustrat de către John Locke, Voltaire, Gotthold Lessing! Astfel, Lessing apără libertatea religioasă în drama „Nathan înțeleptul”, lui Voltaire i se atribuie celebra frază: „Je n'aime pas vos idées, mais je me batterai jusqu'à la mort pour que vous puissiez les exprimer!”, iar John Locke în „Scrisoarea asupra toleranței” (1689) afirmă că „trebuie suportat ceea ce este contrar uzanțelor comune”.

Cultura românească este categoric europeană, integrarea culturală românească realizându-se în patru momente importante, cu semnificație istorică profundă:

1. În secolul al XVI-lea sași au publicat Biblia și alte cărți religioase în limba română, dorind să-i convertească la lutheranism. Opera tipografică a diaconului Coresi este un moment cultural extrem de important, deoarece a contribuit la formarea, răspândirea și aprofundarea limbii române literare!

2. În secolul al XVII-lea oamenii de cultură din Moldova precum Grigore Ureche, Costin Teșiu, mitropolitul Dosoftei au preluat cultura apuseană prin intermediul Poloniei, popor de religie catolică, ce adoptase cultura latină. S-au remarcat în acest proces Țărilor Române și cosmopolitul Dimitrie Cantemir, marea valoare culturală a secolelor XVII-XVIII! Prin intermediul colii Ardeleni, promotoare a ideologiei naționale s-a afirmat Iluminismul în secolul al XVIII-lea și în spațiul românesc!

3. La mijlocul secolului al XIX-lea, generația pașoptistă, reprezentată de pleiada fruntașilor Revoluției române de la 1848 precum N. Balcescu, Mihail Kogălniceanu, frații Brătianu, frații Golescu etc., a determinat reluarea relațiilor Țărilor Române cu Occidentul. În 1830 se utiliza alfabetul latin în paralel cu cel slavon în Țara Românească și Moldova, iar în 1860, domnitorul Alexandru Ioan Cuza introducea oficial în Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești doar alfabetul latin! La sfârșitul secolului al XIX-lea exista deja o concurență între influențele culturii franceze și ale culturii germane, în cultura românească!

Oameni de cultură precum: V. Conta, V. Alecsandri, P.P. Carp, T. Maiorescu, I. Slavici, P. Poni s-au remarcat în acest context cultural de apropiere de culturile franceze și germane!

4. În prima jumătate a secolului al XX-lea s-au sincronizat cultura și civilizația românească și cea apuseană! La acest proces au contribuit personalități ale culturii și științei precum: D. Gusti, P.P. Negulescu, Simion Mehedinți, Dan Barbilănuș, Lucian Blaga, Al. Rosetti, contesa Anna de Noailles, Martha Bibescu, Emil Racoviță, Aurel Vlaicu, Henri Coanda, Traian Vuia, C. Brancuși, etc!

Cultura europeană are la bază repere istorice și filosofice ce țin de gândirea greacă, dreptul românesc și creștin, identificându-se și prin valori de natură spirituală, dezvoltate de-a lungul secolelor unei istorii zbuciumate și totuși frumoase a Europei! Cultura europeană se caracterizează conform deciziei Uniunii Europene prin "unitate în diversitate", popoarele europene având tradiții, obiceiuri, religii, etnii diferite!

Fundația Culturală Europeană (FCE) cu sediul la Amsterdam susține și încurajează diversele cooperări culturale, precum și dezvoltarea politicii culturale bazate pe respect reciproc pentru diversitate!

Victor Neuman amintește în cartea sa "Neam, popor sau națiune? Despre identitățile politice europene" faptul că "multiculturalismul nu trebuie și nu poate fi văzut ca teoria care atrage după sine segregacionismul", deoarece abordarea multiculturală în raport cu cea intelectuală recunoaște dreptul la granițe comunitare! Toate operele culturilor europene și universale au fost mai întâi valori naționale! Astfel îi amintim pe Goethe, Schiller, Beethoven, promotorii inițiali ai culturii germane!

Uniunea Europeană interzice discriminarea de orice fel și promovează principiul toleranței și înțelegerea diversității în toate domeniile, inclusiv în cultură, deoarece democrația promovează principiile statului de drept, drepturile și libertățile garantate de Constituția Uniunii Europene!

BIBLIOGRAFIE:

1. Andreescu G., (2004), *Națiuni și minorități*, Editura Polirom, București.
2. Ursache P., (2006), *Etnosofia*, Editura Paidea, București.
3. Dictionar de termeni istorici, Editura Polirom, 2003.

INOVAȚIILE ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL ROMÂNESC

*Prof. învăț. primar Dr. Ghici Delia Cornelia
coala Gimnazial Corcova*

Rezumat

The difference between reform and innovation in education, is given by the fact that while the first one is imposed from a central level - from up down - and has from the beginning a high degree of generality, the second one, innovation, starts from the level of an educational institution, from the level of teachers association, researchers, group of partners in educational problem - from down up - and only after its efficiency is proven, is implemented on a larger level.

Inovația în învățământ poate să fie susținută și stimulată, atât prin măsurile care se acționează din interiorul sistemului, cât și din afara lui. În al doilea caz, finanțarea corespunzătoare a învățământului este una dintre măsurile cele mai importante, pentru că inovația solicită un suport financiar.

În interiorul sistemului se poate acționa prin continuarea procesului de descentralizare, prin transferul autorității depline către instituțiile școlare, astfel încât personalul didactic, elevii, studenții, familiile acestora să poată fi implicați în mod real în procesul de învățământ. Sistemul de învățământ românesc trebuie să se concentreze într-o măsură mai mare asupra dezvoltării unor programe educaționale specifice pentru diferite categorii de populație, de la persoane cu dizabilități, la minorități etnice, indivizi superior dotați, până la posibilitatea includerii în sistemul de învățământ a tuturor celor care doresc să se perfecționeze, să completeze pregătirea școlară.

Un alt mod de stimulare a inovației constă în recompensarea muncii în echipă. În prezent, la nivelul sistemului de învățământ din România personalul didactic, dar și elevii/ studenții sunt evaluați, recompensați în funcție de activitatea individuală.

Munca în echipă, implicarea în diverse programe, proiecte educaționale nu este recompensată în vreun fel, deci, nu este atrăgătoare pentru indivizi. În aceste condiții nici motivația profesională și nici satisfacția în muncă nu sunt mari, fapt care împiedică formarea unei culturi școlare favorabile inovației.

Inovația reprezintă un proces de învățare, de achiziționare de noi cunoștințe, de noi moduri de a lucra, fapt pe care personalul didactic, elevii și părinții acestora, alte autorități în experimentează deja. Descentralizarea sistemului românesc de învățământ, chiar dacă într-o formă limitată, favorizează acest proces de învățare – cadrele didactice învață, în primul rând, să colaboreze, să coopereze între ele, cu autoritățile locale, cu familia în scopul creșterii anselor de reușită școlară a elevilor/ studenților lor.

La nivel de structură și organizare au apărut modificări esențiale: învățământul privat la toate nivelurile școlare, profiluri, specializări noi, specifice economiei de piață (educația antreprenorială, managementul), învățământ în limbile minorităților naționale, învățarea pe tot parcursul vieții etc. Un alt aspect important îl constituie legislația învățământului, care a fost adaptată și completată în acord cu realitățile și exigențele societății cunoașterii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Boiron M., *L'innovation en question (s)*
2. www.leplaisirdapprendre.com/docs/innovation_en_questions.
3. Hassenforder J., (1976), *Inovația în învățământ*, București, Editura Didactică și Pedagogică.
4. Règimbald A., *Innovation sociale: définitions et caractéristiques, în Innovations sociales en Qutaouais*

AFACEREA – UN JOC, O PROVOCARE BUSINESS-A GAME, A CHALLENGE

*Autori: profesori Dreghici Elena,
Tutunaru Mariana
Colegiul Tehnic Motru*

„The key to success a business: attitude, optimism, perseverance, adaptability!”

Firm exercise is a modern and interactive method of success in Romania, being introduced into the curriculum of compulsory Service profile, which aims to develop the entrepreneurship of students through the simulation of processes from a real company.

Trained in an attractive setting, creative and interactive way, the student will participate voluntarily and motivated in his own training, gaining essential skills that will facilitate insertion on the labour market. Understanding and applying the optimal way of the concept "business practice" will be able to offer the student an active learning based on practice, making him the passage from school to active life. In the company of exercise will help the student to self know, that is, to discover their abilities, aptitudes, interests and values. Many abilities and skills are developed and educated at the school and are used in later life.

Pupils sustain activity in the firm belief that their company educational exercise will materialize in the knowledge, skills and attitudes for life, and obtained performance in school will serve as motivation for business and career success. Professionalism, ability to make decisions, assuming responsibilities, perseverance and dedication, the art of learning from failures and the wisdom of sharing a win are the keys that open the gates to success.

„Nu transmiterea de cunoștințe este obiectivul, ci aducerea în situația de a putea aprecia situații economice, de a elabora soluții creative pentru probleme și de a pune în practică aceste soluții”. (Sven Ripsa)

Firma de exercițiu este o metodă modernă și interactivă de succes în România, fiind introdusă în curriculum-ul obligatoriu la profilul Servicii, care are drept scop dezvoltarea spiritului antreprenorial al elevilor prin simularea proceselor dintr-o firmă reală. Instruit într-un cadru atractiv, creativ și interactiv, elevul va participa voluntar și motivat la propria formare, dobândind competențe esențiale ce îi vor ușura inserția pe piața muncii. În alegerea și aplicarea în mod optim a conceptului “firmă de exercițiu” îi va putea oferi elevului o învățare activă, bazată pe practică, facilitându-i astfel trecerea de la școală la viața activă.

Metoda de învățare “firmă de exercițiu” reprezintă baza pentru o formare care satisface cerințele pieței muncii, cerințe aflate în concordanță cu standardele europene. Dobândirea de cunoștințe prin aplicarea practică dezvoltă competențe generale, specializate, dar și competențe cheie. Elevul își formează spiritul antreprenorial, își asumă riscuri și responsabilități, pentru o piață a muncii aflată într-o continuă schimbare.

Firma de exercițiu este o metodă de instruire practică a elevilor în vederea formării competențelor necesare pentru a deveni angajați de valoare sau întreprinzători responsabili. În firma de exercițiu se aplică interdisciplinar noțiunile studiate, se realizează aprofundarea acestora într-un sistem funcțional, firma, și totodată se creează demersul didactic pentru abordarea și aplicarea unor noi concepte, utile în organizarea și conducerea unei afaceri.

În firma de exercițiu ajută elevul să se autocunoască, adică să-și descopere abilitățile, aptitudinile, interesele și valorile. Abilitățile și aptitudinile reprezintă talentele tale și la ce ești bun. Multe abilități și aptitudini se dezvoltă și se educă în școală și sunt folosite mai târziu în viață. Interesele sunt activități sau hobby-uri pe care îți face plăcere să le faci. Anumite interese se pot confunda cu abilitățile; totuși poți fi bun la ceva (o abilitate), dar să nu-ți placă să faci acel lucru (un interes). Pe de altă parte, poate că îți place să faci ceva la care nu ești bun. Experiența este

cea care te ajută să-ți dezvolți aptitudinile și abilitățile. Iar experiența o dobândești acasă, lacoală, în firma de exercițiu, în activități de voluntariat, în activități extrașcolare, etc.

Profesiile variază mult din punct de vedere al nivelului de instruire și calificare necesar. În general cu cât acest nivel este mai ridicat, cu atât slujba respectivă este mai bine plătită. Un alt factor, numit cerere, este și el important. Profesiile mai bine plătite sunt de obicei cele pentru care există o cerere mai mare de lucrători calificați și instruiți adecvat.

Foarte curând ai să îți pe cont propriu, poate vei avea chiar și o familie. Salariul tău va depinde de abilitățile și aptitudinile pe care le-ai dobândit, ca și de cererea existentă pentru ele. Și depinde numai de tine să îți transformi abilitățile în aptitudini pe care le caută angajatorii. Această transformare necesită instruire, iar instruirea necesită, de obicei, alocare de bani și timp. De exemplu, multe slujbe – dacă nu cumva majoritatea lor – necesită cunoștințe de utilizare a calculatorului, deci va trebui să te instruiți și tu în acest domeniu. Vei fi nevoit să plătești pentru aceste cursuri și, bineînțeles, să dedici timp dobândirii acestei noi abilități.

Există două tipuri de costuri asociate cu dobândirea unei noi abilități. În primul rând vorbim de costurile directe, care sunt costurile financiare presupuse de dobândirea acestei noi abilități. Costul orelor de curs, al manualelor și deplasărilor spre și dinspre sala de curs sunt exemple relevante pentru acelea ce numim costuri directe.

În al doilea rând, există costuri de oportunitate, care reprezintă veniturile și timpul liber la care tu renunți, pentru a dobândi abilitatea respectivă. Cu alte cuvinte, orele pe care tu le petreci la cursul de calculatoare sunt ore pe care nu le poți folosi pentru a câștiga bani. Și, foarte probabil, vei fi nevoit să renunți și la unele activități de timp liber care îți fac plăcere, pentru a dedica timpul respectiv studiului. Veniturile și timpul la care tu renunți reprezintă costurile de oportunitate ale dobândirii cunoștințelor de utilizare a calculatorului.

Toate aceste situații pot fi evitate prin implicarea activă a elevilor în activitățile derulate în cabinetele/laboratoarele firmelor de exercițiu dincoală unde se pot dobândi abilități de utilizare a calculatorului, de comunicare, de înregistrare a evidențelor contabile, de elaborare de oferte de produse și servicii, de fundamentare a strategiilor, de completare a documentelor, de coordonare a unei echipe, etc. Aici se pot dobândi, verifica și aprofunda cunoștințele comerciale, formarea abilităților, a capacităților personale și a modurilor de comportament în toate domeniile din structurile întreprinderii, de la referent până la antreprenor. Punctele forte ale firmei de exercițiu sunt abordarea practică și contactele cu mediul extern. Asemănător firmelor din economia de piață reală, firmele de exercițiu se află într-o relație de afaceri. Prin intermediul lor, angajații ajung în contact cu cultura economică a partenerilor din țară și din străinătate.

Pe lângă posibilitatea contactelor, la nivel național și internațional, un alt punct forte al firmei de exercițiu este simularea. Decizii greșite, care în viața reală de afaceri pot duce la periclitarea propriei întreprinderi, nu au în firma de exercițiu nici o consecință economică reală. Ele sunt o parte importantă a experienței proprii a elevilor, un factor esențial al procesului de învățare. Este indicat să se exerseze aceste situații de excepție posibile în economia reală, elevii fiind astfel pregătiți pentru soluționarea/preîntâmpinarea lor.

O parte interesantă a lucrului în firma de exercițiu este participarea la târgurile naționale și internaționale ale firmelor de exercițiu. Elevii își desfășoară activitatea în firmă cu convingerea că valențele educative ale firmei de exercițiu se vor materializa în cunoștințe, competențe și atitudini pentru viată, iar performanțele obținute în timpul colii le vor servi drept motivație pentru afaceri și cariere de succes. Profesionalismul, capacitatea de a lua decizii, asumarea de responsabilități, perseverența și dăruirea, arta de a învăța din eșecuri și înțelepciunea de a împărți o victorie sunt cheile care deschid porțile succesului.

Succesul se obține atunci când lucrurile iau întorsătura la care ai sperat și pe care ai planificat-o. Pentru a obține succesul, de regulă, trebuie să ne stabilim anumite obiective și să acționăm pentru atingerea acestora. Mulți dintre tinerii de astăzi îți propun să devină antreprenori de succes, poate și din următoarele motive: Vei fi propriul tău șef!; Îți vei stabili singur programul de lucru!; Vei lua singur deciziile!; Vei lucra cu oameni pe care tu însuși și-ai angajat!; Vei progresa

datorită provocării concurenței!; Te vei bucura de aprecierea celorlalți!; Vei crea noi locuri de muncă!; Vei face mai mulți bani!.

Ce este antreprenoriatul?

“Antreprenoriatul este cucerirea oportunităților fără să te gândești la resursele aflate momentan sub control” - Howard Stevenson.

“Un antreprenor este un agent economic care adoptă un comportament activ și inovator, care acceptă deliberat riscuri financiare pentru a dezvolta proiecte noi” - DEX.

“În antreprenoriat există o înțelegere pe care o facem în legătură cu un anumit tip de comportament care include: inițiativa, organizarea și reorganizarea mecanismelor socio-economice, acceptarea riscului și a eșecului.” – Joseph Schumpeter

Tips & Tracks

Câteva recomandări din partea unor antreprenori de succes:

- “Drumul pe care și-l alegi de fapt reprezintă un amestec între necesități și dorințe!”
- “Experimentează cât mai mult, fii voluntar, învață din greșeli!”
- “Screw it! Let's do it! Gândește-te, planifică-te rapid!”
- “Inovează și inventează în mod constant!”
- “Folosește chibzuit toate resursele pe care le ai la dispoziție!”
- “Este important să știi ce vrei, să gândești pozitiv, să fii consecvent, să ai o mentalitate de învingător și de luptător!”
- “Nu uita să te ierți! Ca antreprenor vei face greșeli, unele mai mici, altele pot fi costisitoare!”
- “Cheia succesului unei afaceri: atitudine, optimism, adaptabilitate, perseverență!”
- “Drumul spre succes este compus din mult muncă, puțin noroc și experiență!”

BIBLIOGRAFIE:

1. Anghel L. D., Petrescu E. C., (2002), *Business to Business Marketing*, ediția a II-a București, Editura Uranus.
2. Butler D., (2006), *Planificarea afacerii. Ghid de start*, București, Editura All.
3. C.N.D.I.P.T (2012), *Ghidul firmei de exercițiu – cea mai bună practică*, Editura Didactică și Pedagogică, București
4. Covey R. S., (2000), *Managementul timpului sau cum ne stabilim prioritățile*, București, Editura Allfa
5. Sasu C-tin., (2003), *Inițierea și dezvoltarea afacerilor*, Iași, Editura Polirom, 2003.
6. *** *Start pentru succes: Auxiliar în proiectul TRAFĂ*, București, Editura All4Zou, 2009.
7. *** *Din coală în viață prin firma de exercițiu* – București, Editura Didactică și Pedagogică, 2005.

SURSE ONLINE:

1. <http://www.scribube.com/management/marketing/Marketingul> - comerțului online
2. <http://www.afaceri.net/e-commerce/magazine online/create.htm>
3. <http://www.dex.ro/index.php>
4. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Controlling>

UNITATE ÎN DIVERSITATE MUZICALĂ LA ORA DE LIMBA ENGLEZĂ STUDIUL DE CAZ

*Prof. Dumitrescu Gabriela Codruța
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor"
Drobeta Turnu-Severin*

ABSTRACT

The present paper entitled "Musical Unity and Diversity at the English Class" is a case study that intends to point out the benefits of teaching English and foreign languages in general through music. No matter what age our pupils are, music can be considered a great stimulus to enhance the learning environment as it is often referred to as the universal language of mankind. Seen from this perspective, it relaxes, stimulates and inspires students to put into practice their creative ideas while working in pairs or groups. It is each teacher's choice to select the right musical materials for his/her pupils in order to enhance acquisition in a creative and fun way.

Predarea limbii engleze la un liceu tehnic s-a dovedit de multe ori o adevărată provocare, indiferent de numărul anilor de experiență acumulați la catedră. Cu fiecare generație pe care o întâmpinăm la debutul anului școlar observăm că suntem puși în fața unor noi provocări, fie ele de natură metodică, psihopedagogică sau chiar comportamentală. Prin urmare, ne punem adesea întrebarea cu ce nouă și am putea veni în fața elevilor noștri pentru a le capta interesul și a-i motiva pe parcursul orei de curs. Prezentul studiu de caz a pornit tocmai de la provocarea de a considera sau nu cântecul drept o metodă alternativă de predare a limbilor străine.

Pentru început am aplicat un chestionar pe tema dată unui număr de 10 profesori care predau în coli generale și licee din Drobeta Turnu Severin. Concluziile acestei cercetări au dus la stabilirea faptului că în predarea colegii îmbinăm metodele moderne, îndeosebi metoda comunicativă, cu cele tradiționale. În ceea ce privește metoda predării prin cântec, trebuie remarcat faptul că mulți dintre profesorii chestionați s-au arătat interesați de elementul de nouitate pe care îl oferă, dar totuși au rămas reticenți în a o aplica la clasă datorită unor impedimente care pot apărea pe parcursul utilizării ei.

Pornind de la această premisă, mi-am dorit ca prezentul studiu să fie o pledoarie în favoarea utilizării acestei metode la clasă din mai multe considerente. Studii de psihologie motivațională și de didactică pentru predarea limbilor (Rheinberg, 1997, Titone 1976, Ciliberti 1994, Caon 2006, etc.) au demonstrat importanța pe care o are motivația intrinsecă corelată cu plăcerea și curiozitatea pentru favorizarea unui proces de învățare profund și de durată. Nu există achiziții lingvistice în lipsa motivației care provine din trei surse: plăcerea, nevoia și datoria.

Tot și profesorii de limbi străine știu că reacția obișnuită a elevilor la ascultarea unui cântec este plăcerea. Din punct de vedere neuro-lingvistic, cântecele sunt extrem de utile pentru învățarea limbilor deoarece activează ambele emisfere ale creierului prin expunerea persoanei la un input conținând atât muzică cât și cuvinte, într-un mod alternant, adică în mod global și analitic.

Pe lângă influența majoră pe care o are muzica asupra ritmului inimii, asupra ritmului respiratoriu, asupra comportamentului și emoțiilor, aceasta are efecte pozitive și asupra învățării, facilitând memorizarea. Iată doar câteva dintre motivele pentru care utilizarea cântecelor în predare este benefic :

- muzica este îndrăgită de toți;
- utilizarea muzicii în cadrul orelor de predare a limbilor străine este o modalitate de a activa sau de a calma atmosfera clasei;

- acest metod sprijină profesorii în predarea gramaticii și a vocabularului într-un mod antrenant și relaxant;
- vocabularul utilizat în cadrul cântecelor se extinde dincolo de limbajul cotidian cunoscut de majoritatea persoanelor;
- în cele mai multe cazuri versurile cântecelor sunt reținute cu ușurință;
- acest tip de activitate reprezintă o modalitate extraordinară de exersare a pronunțării și intonației;
- evergreen-urile imprimă modele lingvistice (audierea unor melodii memorabile facilitează memorizarea și reținerea structurilor gramaticale și a vocabularului pentru tot restul vieții);
- elevii pot învăța despre cultura și oamenii din țările limbilor studiate;

Astfel, cele trei componente: limbă, ritm, melodie garantează că structurile lingvistice, cuvintele și structurile gramaticale sunt transferate către memoria de lungă durată (însemnând că dobândirea cunoștințelor de limbă este un proces repetitiv facilitat de ritm și melodie). Faptul că majoritatea persoanelor le place să cânte, transformă această metodă într-una dintre cele mai plăcute modalități de a învăța o limbă străină. Totodată, este demn de reținut faptul că prin intermediul cântecului, se îmbină armonios toate tipurile de inteligență:

- inteligența lingvistică - lumea înțeleasă prin intermediul cuvintelor vorbite și scrise (flashcards, scrierea poeziilor, poveștilor, crearea de întrebări/răspunsuri)
- inteligența interpersonală-lumea înțeleasă prin ochii altora (schimburi de idei, jocuri de echipă, învățarea în grup/ echipă, negocierea)
- inteligența spațială/vizuală-lumea înțeleasă prin intermediul vizualizării și orientării spațiale (postere, exerciții de imaginație, mind map-uri)
- inteligența matematică - lumea înțeleasă prin cauze și efecte (analiza, alcătuirea de liste, prezentarea logică și secvențială a informației)
- inteligența kinestezică- lumea înțeleasă prin intermediul aspectelor concrete (prin fizicalitate)- de exemplu : jocuri pe echipe (Total Physical Response), joc de rol dramatic
- inteligența muzicală-lumea înțeleasă prin ritmuri și melodii (muzica în timpul activităților, compunerea de melodii / cântece / jingles / Jazz Chants, învățarea de cântece)
- inteligența intrapersonală-lumea înțeleasă din propriul punct de vedere (reflecția, studiul individual, exerciții de imaginație).

Prin urmare, este în avantajul profesorului să selecteze bucăți muzicale variate deoarece muzica este îndrăgită de toți, iar utilizarea ei în cadrul orelor de predare a limbilor străine este o modalitate de a activa sau de a calma atmosfera clasei. Un atu în plus l-ar constitui faptul că acest metodă facilitează predarea gramaticii și a vocabularului într-un mod antrenant și relaxant. Indiferent de vârsta elevilor, cu toții îndrăgesc muzica. Fie că vorbim de muzica pop, rock, jazz sau orice alt stil, muzica aduce bucurie pe fața tuturor fără când rutina mult mai plăcută. De obicei cântecele sunt structurate în așa fel încât să fie atractive și cât mai ușor memorabile. Internetul oferă la ora actuală materiale muzicale variate, structurate în funcție de tema abordată, structura gramaticală de studiat sau chiar sărbători tradiționale specifice culturii și civilizației anglo-saxone și americane. Dacă elevii vor reuși să învețe ceva fără a depune un efort prea mare, atunci cu siguranță vor fi teptă cu nerăbdare următoarea oră de limba engleză. Ar fi de preferat să cunoaștem pe cât posibil stilurile muzicale îndrăgite de elevi, pentru a nu risca să-i surprindem în mod neplăcut cu o melodie „învechită”.

Elevii pot fi implicați în activități în grup și pe echipe pentru a conferi dinamism lecțiilor. Ar fi de dorit să fie evitate pe cât posibil cântece mult prea dificile, iar dacă totuși se optează pentru această variantă, elevilor li se va oferi un suport vizual care să le faciliteze în alegerea mesajului, fără a-i pune în dificultate. Este adevărat că alegerea cântecelor reprezintă o adevărată provocare pentru orice profesor, iar acesta trebuie să țină cont în demersul său nu numai de tema discursului, ci și de vârsta, gusturile și preferințele cursanților. De cele mai multe ori, chiar dacă nu avem ansa reală de a călători în țări îndepărtate, melodiile ne oferă informații despre cultura și oamenii din țările limbilor studiate, iar aceste informații pot constitui subiecte de discuție foarte interesante, în special cu elevii adolescenți și adulți.

Pe lângă toate aceste argumente de natură metodică și pedagogică, este demn de menționat faptul că din punct de vedere științific dezvoltarea și perfecționarea unei abilități are loc doar atunci când se realizează o conexiune între emisfera stângă și emisfera dreaptă. Cele două componente ale procesului de dobândire de abilități lingvistice sunt conectate prin activarea ambelor emisfere ale creierului. Este cunoscut faptul că emisfera stângă se ocupă de gândirea logică și analitică pe când emisfera dreaptă asigură creativitatea, utilizarea imaginilor, a metaforelor și a expresivității emoționale. Prin urmare trebuie să reamintim componenta afectivă pe care cântecele o aduc oricărui tip de predare. Timpul celor mai bune rezultate se datorează unui spațiu de învățare relaxat, cu un nivel minim de anxietate și unul maxim de stimulare a motivației. Din acest motiv este benefic să introducem în procesul de predare câte o bucată muzicală în orice etapă a lecției ne-am afla. Starea emoțională pozitivă pe care audiența o induce în subconștientul celui care învață sporește motivația și prin urmare rapiditatea cu care sunt acumulate cunoștințele noi.

Tipurile de exerciții bazate pe cântece pot fi din cele mai variate și pot fi folosite în orice etapă a lecției. În funcție de imaginația și creativitatea fiecărui profesor, cântecele pot constitui suport pentru o lecție întreagă pe o temă dată sau doar materiale suport într-o anumită etapă a lecției. Astfel, pentru a crea o atmosferă relaxantă adecvată studiului, putem utiliza o secvență muzicală instrumentală prin care le cerem elevilor să-și imagineze ce ar face dacă s-ar afla în altă țară, în altă perioadă de timp, etc. Dacă dorim să anticipăm de exemplu tema lecției noi, putem folosi o bucată muzicală care să o introducă. Putem, de asemenea, să folosim mai multe secvențe muzicale pe aceeași temă cerându-le elevilor să găsească conexiunile dintre ele. Se pot folosi registre muzicale diferite, genuri diferite, limbi diferite, dar este obligatoriu să avem același mesaj în toate situațiile. Prin urmare, indiferent de vârsta elevilor cu care lucrăm, observăm cum o melodie bine aleasă ne poate oferi atât nou profesorilor, cât mai ales elevilor satisfacția unei ore reușite.

BIBLIOGRAFIE:

1. Harmer J., (2004), *The Practice of English Language Teaching*, London: Longman
2. Larsen-Freeman D., (1986), *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press
3. Simionica I., (1962), *Învățarea cântecelor*, București, EA
4. Underwood M., (1989), *Teaching Listening*, London, Longmans
5. Lake B., (1987), *Music and Language Learning*, Hill Book Company, New York

PERSPECTIVE DE ABORDARE A COMPETEN EI DE COMUNICARE

*Prof. Georgescu Elena Alina
Liceul Teoretic Traian Lalescu, Or ova, Mh*

Effective communication requires a common experience to produce a certain effect. Communication should not be only a transmitter monologue by one or more receivers audiences . It must be at the same time , a dialogue that involves the listening to and wherever possible responses. As long as the communication will be perceived as a message from a source designed to influence citizen is receiving , we will have a one-way speech , unprofitable. A persuade means to make someone believe something to be convinced of one thing or wanting to do something with a high adhesion . Communication is therefore not only share information , but it is the desire for change and reflect the intention of giving some sense of reality.

Constantin Noica afirma c „toat via a i toat societatea, laolalt cu toat cultura, sunt o chestiune de comunicare”, iar Norbert Wiener pune pe seama aceleea i comunic ri progresele extraordinare ale umanit ii din ultimele patru secole. În literatura de specialitate, exist dou mari tipuri de defini ii ale comunic rii.

Prima vede comunicarea ca fiind un proces prin care A trimite un mesaj lui B, mesaj care are un efect asupra acestuia. Cea de-a doua prive te comunicarea drept negocierea i schimbul de semnifica ie, proces în care mesajele, persoanele determinate cultural i realitatea interac ioneaz astfel încât s ajute în elesul s fie produs i s apar în elegerea. „Comunicarea ocup un câmp polisemnativ vast. Ea este parte a reflec iei, dar i a ac iunii, îndeplinind func ia de liant social”. În utilizarea curent , verbul a comunica se refer de obicei la ac iunea de a transmite un mesaj despre „ceva” cuiva care este receptorul. În afar de aceste elemente, mai exist inten ia, motiva ia i existen a unor persoane, obiecte, evenimente, idei care s constituie subiectul mesajului. *Comunicarea eficient necesit o experien comun pentru a produce un anumit efect.* Exist o complexitate real , pe care nu o poate acoperi o singur formul , o complexitate care are mai multe surse, în afara cantit ii de elemente i a etapelor implicate. În articolul “Despre ce este vorba”, Dan Stoica propune dou în elesuri ale termenului de comunicare.

În primul rând, este vorba despre Comunicare (cu majuscul), definit ca un proces continuu i dinamic, un fenomen infinit, vast i atotcuprinz tor, la care particip m voluntar sau involuntar. Procesul de comunicare (f r majuscul) prezint instan a de comunicare, fenomenul concret al interac iunii dintre oameni, ce are la baz atitudini inten ionale i implic ideea de schimb. Atunci când vorbim despre comunicarea dintre oameni, avem o activitate de creare de semnifica ii mereu noi, uneori surprinz toare. Ca activitate uman , comunicare este definit ca fiind un proces continuu i dinamic, ce are la baz atitudini care sunt inten ionale i care implic ideea de schimb. Dominique Wolton consider comunicarea drept o experien antropologic fundamental , aceea de a împ rt i ceva cu cineva. Dar tot el sus ine c prin comunicare trebuie s în elegem mai mult decât ideea simpl de transmitere, i anume ideea de gestionare a unor logici contradictorii. Ea reprezint elementul indispensabil pentru func ionarea optim a oric rei colectivit i umane, indiferent de natura i m rimea acesteia. Schimbul continuu de mesaje genereaz unitatea de viziune i, implicit, de ac iune, prin armonizarea cuno tin elor privind scopurile, c ile i mijloacele de a le atinge, prin promovarea deprinderilor necesare, prin omogenizarea relativ a grupurilor sub aspect afectiv (emo ional, sentimental) i motiva ional (opinii, interese, convingeri, atitudini). Aflata la r spântia mai multor discipline, studierea proceselor de comunicare a trezit interesul unor tiin e foarte diferite, ca filosofia, istoria, psihologia, sociologia, etnologia, economia, tiin ele politice sau cibernetica. În felul s u, „comunicarea vine ca o prelungire a filosofiei, relansând

marile întrebări tradiționale despre adevăr, real, legături sociale, imaginar, dreptate, consens, folosind concepte trecute prin semiologie și pragmatică”.

Termenul de comunicare începe să fie utilizat în secolul al XIV-lea și provine din latinescul *communis*, care arată „punerea în comun”, fiind mai apropiat, în vremea respectivă, de înțelesul a împărtăși, a împărtăși mai multora. Din secolul al XVI-lea, termenului îi se asociază și un înțeles nou (a transmite), odată cu dezvoltarea sistemului poștal și a drumurilor moderne. Începând cu secolul al XIX-lea, sensul a transmite trece pe primul plan ca o consecință a dezvoltării unor tehnici moderne de comunicații. În contextul noilor mijloace de comunicare, termenul adecvat ar fi cel de comunicare-difuzare.

Un termen combinat ar reține atât înțelesul original, când se desemna comunicarea umană, naturală între doi sau mai mulți indivizi, cât și activitățile mediate de tehnică. Astfel, ideea de împărtășire, împărtășire va fi dublată de cea de transmitere. A adăuga, comunicarea stă la baza tuturor proceselor, interacțiunilor și relațiilor interumane. Societatea există practic datorită procesului de comunicare, pentru că fără structurile sociale nu s-ar putea forma și nici nu s-ar putea menține, după cum susține și renumitul cercetător Paul Watzlawick, care considera comunicarea ca pe o condiție sine qua non a vieții omenești și a ordinii sociale. De aceea, comunicarea trebuie văzută ca o înțelegere atât a mesajelor primite pe diferite canale de comunicare de la diferite mijloace de comunicare, cât și ca înțelegere între persoane.

Noțiunea de comunicare presupune comunitatea, existența grupurilor precum și a structurilor sociale pe care acestea le dezvoltă. Tot comunicarea implementează la nivelul mentalului colectiv și noțiunea de participare. Aceasta este văzută ca un proces care implică angajarea membrilor grupurilor, un proces de transfer și contratransfer informațional. Înțelesul de organizare oferit de noțiunea de comunicare se apropie foarte mult de definiția conceptului de relații publice. Alături de organizare se găsește și conceptul de acțiune, iar comunicarea reprezintă linkul dintre cele două concepte, deoarece datorită comunicării este posibil atât acțiunea organizată, cât și organizarea acțiunii.¹⁰ Într-o organizație, comunicarea exercită o funcție la fel de importantă ca și resursele financiare, materiale, umane și informatice. Este vorba, pe de o parte, de faptul că ea necesită aplicarea unor tehnici speciale, iar pe de altă parte, că trebuie să se înșearne de ea în permanență. Atunci când vorbim despre cod, trebuie să spunem că reprezintă un „sistem de semnificare specific unui grup social sau unei culturi și presupune, în egală măsură, un sistem de semne și un sistem de norme în baza cărora respectivele semne se combină”. În cazul oamenilor, putem spune că nu există gândire fără limbaj (verbal).

Nonverbalul este reprezentat de o suită de coduri, un mod de comunicare în care sunt folosite alte coduri decât cel verbal. Acest limbaj poate sta în locul verbalului, poate să-l însoțească în cadrul comunicării, să-l aprobe sau să-l contrazică. Dar nonverbalul funcționează datorită faptului că, la receptare, ne traducem instantaneu în limbaj verbal tot ceea ce am perceput sub forma nonverbalului. Pe scurt, noi percepem, decodăm, asimilăm informația și apoi emitem judecăți, totul pe baza limbajului verbal. În același timp, nici paraverbalul nu poate exista decât însoțind verbalul. Acesta adăugă la conținutul semantic al cuvintelor coordonarea și înțelegerea celor spuse. La nivelul comunicării, paraverbalul decide sensul care trebuie desprins dintr-o instanță discursivă și astfel este imposibilă separarea lui de limbajul verbal.

Se cuvine aici o diferențiere între noțiunea de feedback și cea de răspuns. Feedback-ul reprezintă o reacție neexplicită la un discurs, de multe ori necontrolată, greu de descifrat, mai consistent și mai aproape de adevăr decât răspunsul direct, care este o reacție explicită și voluntară. De exemplu, pentru a afla părerea publicului și a construi o strategie pe baza acesteia, este nevoie de o bună studiere a feedback-ului, care oferă informații autentice în acest sens.

Complexitatea disciplinilor, limba română este studiată în primul rând nu doar ca limbă literară în funcțiune, în manieră sincronă, ci și în dimensiunea ei diacronică, evocând evoluția formelor de la limba populară la forma literară, de la sensul propriu la cel figurat al cuvântului, în toate stilurile funcționale. Strict în domeniul de referință, performanța trebuie măsurată din două perspective: *structurală* (teoretică) și *funcțional-discursivă* (pragmatică). Din acest motiv, noile

programe îmbin cele două perspective, cu accent pe cea de-a doua, oferind profesorilor o structură coerentă de curriculum, deschisă și invitându-i la o aplicare originală, particularizată pentru fiecare grup. Un aspect esențial al programelor este construirea *competenței culturale*, care impune crearea la elevi a unui sistem de valori, specifice comunității care îi aparține. În acest mod, disciplina Limbă și literatură română poate asigura conștientizarea identității individului, în dimensiunile intelectuală, afectivă și morală. Cultura asigură deschiderea spre valorile celuilalt, facilitând atitudinea de respect și de comparare cu valorile proprii și naționale. Orizontul cultural în care viețile noastre sunt înmersate asigură descoperirea propriei identități, la construirea careia îl face participant activ. Disciplina în discuție asigură competența culturală prin accesul dirijat la lectură, cartea fiind un obiect cultural esențial și purtătoarea unui univers în care individul se poate proiecta existențial, fie ca regină a propriului destin, fie ca aspirantă la dobândirea unui statut de perspectivă. Literatura oferă modele morale și are un efect profund modelator asupra cititorului. Dirijarea lecturii și a comprehensiunii textului, a decodării mesajului, se realizează după modelul clasic al comunicării dintre emițător și destinatar, cu toate elementele aferente procesului, prezentate mai sus. Prin urmare, competența de comunicare își extinde sfera în competența culturală, regându-se ca formulă de interrelaționare cu efect modelator asupra personalității umane.

Important pentru elev este să dobândească în timpul perioadei de școlaritate competența fundamentală care îi poate asigura dezvoltarea capacității de adaptare la schimbările din planul sociocultural în care se va dezvolta în timp. Aceasta are un pronunțat caracter pragmatic și trebuie cultivată la toate disciplinele de studiu, purtând un nume generic care responsabilizează extrem de mult școlarul: *a învăța să înveți*.

În Cadrul Comun European, în vederea dobândirii acestei competențe, se prevăd cunoștințele, deprinderile și atitudini specifice, cu un caracter de maximă generalitate, care trebuie aplicate în activitatea de predare – învățare la toate disciplinele de studiu. Se remarcă în mod deosebit că fiind de o importanță maximă deprinderile de bază, *scris, citit*, care sunt indispensabile învățării.

Competența de comunicare derivă din competențele *a învăța să înveți* și trebuie tratată ca o componentă de bază a domeniului definit de citit-scris. Aceasta se regăsește în conținutul competențelor generale specifice disciplinei Limbă și literatură română, așa cum sunt acestea prevăzute de noile programe.

Construite pe un model cu un pronunțat caracter pragmatic, actualele programe de limbă și literatură română au conexiuni cu orientarea noii *Gramatici a limbii române*, Editura Academiei, fapt care demonstrează caracterul dinamic al curriculumului și actualitatea acestuia, prin raportare la evoluția procesului de comunicare. În prefața la noua *Gramatică a limbii române*, se precizează poziția specialilor privind modul de abordare a procesului de comunicare lingvistic: „faptul gramatical este privit nu numai din punctul de vedere al statutului pe care i-l conferă poziția în sistem, ci și sub aspectul utilizării în activitatea (care definește limba) de transmitere a informației” (GALR, vol. I, 2005).

Prin urmare, în activitatea de predare profesorul va avea în vedere sporirea la elevi a competenței de exprimare orală și creșterea calitativă a nivelului acesteia, prin apelul la elemente de *retorică* și *desemantică* a discursului oral. Este evident, astfel, necesitatea abordării curriculumului dintr-o perspectivă inter- și transdisciplinară, care să valorifice creatorul potențial semantic al limbajului reflectat în eficiența comunicării atât orale, cât și scrise. Scrierile beletristice trebuie percepute atât ca mijloc de realizare a educației estetice, cât și ca produse specifice unui spațiu cultural în care trăiește individul uman. Ca suport de aplicare a noțiunilor teoretice, dacă sunt folosite exclusiv, acestea pot duce la o bună intenție de a dezvolta competența de comunicare; mesajul operelor literare trebuie să reprezinte însă pretext de construire a unor situații de comunicare, în cadrul cărora să se precizeze raportul dintre realizarea scrisă și cea vorbită a limbii române, evaluarea dimensiunii estetice a textului, precum și aspectul sociocultural al acestuia.

Practicarea comunicării și decodarea semnificației unor indicatori verbali sau nonverbali sunt direct determinate de contextul cultural, care poate fi înțeles în sens strict și în sens larg. În

sens strict, microcultura unei organizații, a unei instituții sau a unui grup social determină moduri de comunicare și un sistem de interacțiuni care poate fi în totalitate specific, altfel spus care poate fi în eles și aplicat exclusiv în acest context limitat. În sens larg, fiecare dintre noi încearcă tentativa de a comunica cu interlocutori aparținând altei culturi – în lipsa unor mijloace potrivite de codare și decodare a informației transmise – poate fi un demers de o dificultate extremă. Dumas a ilustrat această stare de fapt încă din 1906, în analiza sa dedicată semnificației culturale a surâsului. Dacă în contextul nostru cultural surâsul este expresia unei atitudini de ascultare și de relaționare pozitivă, cu totul altfel stau lucrurile în alte culturi: în Borneo, de exemplu, surâsul exprimă dispreț, iar la japonezi, încurcătură.

În acest mod, aplicarea programelor ar conduce la dobândirea competențelor specifice, facilitând elevilor procesul de înțelegere a organizării limbii, ca sistem normat de semne lingvistice, cu efect benefic asupra aplicării conținutului a „mecanismelor de utilizare a sistemului în procesul de comunicare” (GALR).

BIBLIOGRAFIE:

1. Teodorescu Gh., (1997), *Comunicare și opinie publică*, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași, pag. 7.
2. Cf. O’Sullivan T., (coord.), (2001), *Concepte fundamentale din științele comunicării și studiile culturale*, Traducere de Monica Mitarc, Editura Polirom, Iași, pag. 74.
3. Zemor P., (2003), *Comunicarea publică*, Traducere de Margareta Samoil și Ion Ionescu, Ed. Institutului European, Iași, pag. 17.
4. Cf. McQuail D., (1999), *Comunicarea*, Traducere de Daniela Rusu, Ed. Institutului European, Iași, pag. 15.
5. Cf. Stoica D., (2004), *Comunicare publică. Relații publice*, Editura Universității „Al.I.Cuza”, Iași, pag. 31.
6. Stancu, (1999), *Relații publice și comunicare*, Editura Teora, București, pag. 36.
7. Cf. Mattelart A., Mattelart M., (2001), *Istoria teoriilor comunicării*, Traducere de Ioan Pânzaru, Editura Polirom, Iași, pag. 5.
8. *Gramatica limbii române*, vol. I, II, Editura Academiei, București, 2005.
9. *Programele de limbă și literatură română pentru clasele V-VIII*, aprobate în cadrul Comisiei Naționale, august 2009.

O ABORDARE STRATEGICĂ ÎN ÎMBUNȚIREA COMPETENȚELOR ELEVILOR

*Prof. învăț. primar Ghegu Elena
școala Gimnazială Corcova*

Rezumat

The need to improve the quality and the relevance of capabilities and skills the european children finish their school education, was recognised at an european and national level. The urgency in approaching this problem is highlighted even more by the actual situation in which Europe is struggling with a high unemployment level among the your generation and in some cases with serious imbalances regarding the skills. Most of the european countries made a significant progress in integrating the key skills in national curricula and other important documents.

Țările europene au adoptat diferite modalități de a ghida și sprijini dezvoltarea abordării competențelor cheie. O serie de țări sau regiuni au lansat, sau sunt în proces de dezvoltare, strategii naționale de îmbunătățire a pregătirii și învățării, fie în întreaga gamă de competențe cheie, fie prin concentrarea pe abilități specifice. Majoritatea țărilor au dezvoltat strategii naționale pentru cel puțin trei competențe cheie – aproape toate au pus în aplicare strategii naționale care abordează dezvoltarea competențelor antreprenoriale și digitale.

În același timp, se pare că, în ciuda preocupărilor legate de nivelurile de calificare și de angajament politic la nivelul UE pentru a ridica nivelul realizărilor, aproximativ o treime dintre țările europene nu au dezvoltat o strategie națională pentru niciuna dintre competențele de bază (limba maternă, matematică și științe), iar jumătate dintre țări nu au o strategie națională pentru limbile străine.

În absența unei strategii naționale, aproape toate țările au pus în aplicare inițiative coordonate la nivel central pentru a promova competențele cheie specifice. În general, inițiativele pe scară largă sunt mai frecvent observate pentru limba maternă și științe, în timp ce acestea sunt mai puțin frecvente pentru competențele cheie rămase.

În timp ce o strategie națională nu este o condiție prealabilă pentru introducerea de reforme, s-ar putea argumenta că, în anumite contexte, și în special în cazul în care nu este nevoie de o îmbunătățire semnificativă sau de o transformare rapidă, ar putea exista o justificare pentru adoptarea unei abordări mai strategice și mai cuprinzătoare. Un plan strategic sau de acțiune care susține strategii sau politici clar definite și obiective pentru îmbunătățire, împreună cu termenii de finalizare, poate contribui la mobilizarea eforturilor și de a aduce modificările substanțiale necesare. De asemenea, permite o serie de acțiuni (reforma curriculum-ului, formarea cadrelor didactice și dezvoltarea profesională, sau sprijinirea celor cu rezultate slabe) care urmează să fie pus în aplicare în întreg sistemul de învățământ.

Rezultatele cercetărilor indică faptul că măsurile eficiente de combatere a rezultatelor slabe trebuie să fie cuprinzătoare, abordând o serie de factori în interiorul și în afara colii, iar acestea trebuie să fie făcute la timp. O concentrare mai mare este necesară asupra intervențiilor timpurii, asupra copiilor aflați în situații de risc, precum și în privința utilizării eficiente a evaluării pentru îmbunătățire. Sprijinul individualizat, inclusiv din partea cadrelor didactice specializate, care este disponibil în prezent în doar puține țări europene, ar putea fi, de asemenea, consolidat. Competențele profesorilor în raporturile cu elevii referitoare la o gamă largă de abilități și domenii de interes sunt esențiale în combaterea rezultatelor slabe.

BIBLIOGRAFIE:

1. Entrepreneurship Education at School in Europe, (2012), *National Strategies, Curricula and Learning Outcomes*. Brussels-Eurydice
2. CNC, *Ghid metodologic pentru aplicarea programelor școlare, aria curriculară -Tehnologii*
3. Cucu, C. (1999), *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași.

INSTRUIREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR LA FIZIC

*Prof. Gheorghe Aurelia, Prof. Giurcă Minodora
Colegiul Național „George Coșbuc” Motru
Județul Gorj*

Instruirea diferențiată

The article has analyzed the efficiency of using differential education achievement regarding students during Physics classes. The article has aimed to provide an answer to the question: Can we achieve a significant increase of learning efficiency at Physics if didactic strategies based on differential treatment of students will be used? The present article has simultaneously analyzed traditional and differential teaching, evidencing that in the case of Physics, scientific content is more suitable for didactic activities realized through differential treatment of students, that this means of training, no matter its balance in the instructive – educational activities, sustains the achievement of all categories of fundamental didactic objectives: acquiring or discovering new knowledge, transmitting and achieving new knowledge, skills training and intellectual and practical habits, reviewing and systematizing of knowledge, checking and evaluating the knowledge, skills and manners. The article has underlined the existence of certain difficulties and limits regarding the introduction of differential treatment of students because this strategic choice requires a laborious activity of restructuring the scientific content by the teacher, an ample amount of work in the projection and development of the entire educational process as well as consistent material resources to sustain instructive – educational activities as related to the economical and social conditions our country has. In conclusion, approaching the entire didactic process at Physics only from the perspective of differentiate treatment of the student is impossible, but differentiate treatment is a strategic option of the teacher who contribute to the significant increase of learning efficiency by using some strategies based on this.

Diferențierea, ca atribut al individului și integrarea, ca scop al acțiunii de formare a individului, sunt coordonate ale dezvoltării personalității umane. Instruirea diferențiată vizează adaptarea activității de învățare la posibilitățile diferite ale elevilor, la capacitatea de înțelegere și ritmul propriu fiecărui elev în parte.

La disciplina fizică, funcțiile instructiv – educative pe care le îndeplinește tratarea diferențiată a elevilor sunt:

1. *Formativ – deoarece, considerăm elevul plasat în centrul procesului de predare-învățare, antrenându-l într-o succesiune de acțiuni de instruire, prin intermediul cărora își solicită în același timp și se exersează procesele cognitive, mai ales mecanismele gândirii și se cultivă motivația interioară față de activitatea de învățare. Pregătirea elevului pentru exigențele educației permanente se manifestă prin formarea la elev a unor priceperi și deprinderi.*

În același timp, valențele formative se manifestă prin faptul că influențăm pozitiv și însușirile caracteriale ale personalității elevului, mai cu seamă cele care exprimă atitudinea față de munca de învățare: perseverența, conștiințozitatea, responsabilitatea, spiritul de organizare, disciplina.

2. Dobândirea de către elevii de noi cunoștințe – prin efortul propriu al elevului de studiere a datelor din fișele de activitate diferențiat pe grupe de nivel, progresiv din punct de vedere al complexității.
3. Formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală ale elevilor – prin organizarea momentelor de muncă independent pe parcursul procesului de predare-învățare și prin fișe de exercițiu diferențiate pe grupe de nivel, date elevilor la sfârșitul lecției sau în cadrul lecțiilor consacrate formării și consolidării deprinderilor de muncă individuală, dar nu în ultimul rând prin teme pentru acasă diferențiate.
4. Fixarea și sistematizarea cunoștințelor elevilor – prin concatenarea și îmbinarea discuțiilor purtate cu elevii, atât prin intermediul secvențelor de activitate independentă individuală cât și în cazul muncii în grup, fie în grupe omogene, fie în grupe eterogene.
5. Evaluarea nivelului de realizare a obiectivelor operaționale ale lecției și a obiectivelor de referință ale unității de învățare – prin aprecierea calității și cantității îndeplinirii de către elevii sarcinilor incluse în activitatea independentă diferențiată. În funcție de rezultatele pe care le realizează elevii în vederea atingerii obiectivelor prestabilite, ca profesor am posibilitatea de a-mi regla demersul didactic prin abordarea unui sistem de măsuri coercitive. În acest context, prin condițiile realizării conexiunii inverse la un moment de timp bine ales, prin măsurile coercitive aplicate și sprijinul acordat elevilor slab pregătiți se previne eșecul școlar, asigurându-se o învățare generalizată, cu alte cuvinte elevii au posibilitatea să atingă cel puțin nivelul performanțelor minime.
6. Verificarea și evaluarea randamentului școlar – prin aprecierea cu ajutorul notelor a nivelului de pregătire a elevilor, precizarea obiectivă a acestor rezultate și oferirea unor puncte de sprijin reale și viabile pentru elevii care obțin rezultate nesatisfăcătoare. Aadar, se poate aprecia cu precizie nivelul de însușire a competențelor dobândite de către fiecare elev, în raport cu performanțele proiectate și acceptate de către cadrul didactic.

Pentru a se exercita aceste funcții instructiv-educative, trebuie să se identifice particularitățile psihice individuale ale elevilor în vederea organizării activității independente diferențiate a elevilor, fiind necesar să se cunoască:

- nivelul de dezvoltare a capacităților individuale ale elevilor;
- ritmul în care lucrează elevii;
- modul în care s-au realizat obiectivele din lecțiile anterioare;
- sfera intereselor și aptitudinilor elevilor;
- gradul de coeziune a clasei;
- modalitățile de cooperare între elevi.

Grupa de nivel este o unitate didactică alcătuită din elevi care au relativ aceleași capacități, interese, aptitudini, nivel de pregătire și ritm de lucru. Aadar, grupa de nivel este reprezentată de un anumit tip de individualități, incluzând totuși elevii unei clase ce sunt structurați după o trăsătură comună acestora, numărul lor variind și fiind stabilit de către profesor. Elevii vor executa sarcinile de instruire în mod independent, fiind situați în grupe de nivel de către profesor:

- *Grupa de nivel A* – grupa elevilor slab pregătiți;
- *Grupa de nivel B* – grupa elevilor de nivel mediu;
- *Grupa de nivel C* – grupa elevilor bine pregătiți. Elevii care fac parte din această grupă au capacități dezvoltate, interese și aptitudini formate, ritm de lucru rapid.

Ca profesor, trebuie depistat din care grupă face parte fiecare elev și stabilit când un elev trebuie să treacă în altă grupă. În cazul în care se constată că unii elevi obțin rezultate mai slabe sau întâmpină dificultăți în rezolvarea sarcinilor propuse li se oferă sprijinul. În acest caz lecția cuprinde o parte în care activitatea se desfășoară sub îndrumarea profesorului, după care majoritatea elevilor lucrează, pe teme date, profesorul continuându-și activitatea nemijlocit, succesiv, cu celelalte grupuri.

Aadar, grupele de nivel vor avea întotdeauna un caracter deschis, profesorul facilitând trecerea elevilor dintr-o grupă în alta în funcție de evoluția lor la învățare și de comportamentul lor în cadrul disciplinei, astfel ajungându-se la o bună individualizare a învățământului.

O posibil paralel ce se poate realiza între predarea tradițională și predarea diferențiată :

Predarea tradițională	Predarea diferențiată
Diferențele care există între elevi sunt mascate sau se acționează asupra lor doar atunci când ele devin problematice.	Diferențele care există între elevi sunt studiate ca o bază pentru proiectare.
Este predominant o înțelegere îngustă a inteligenței.	Este concentrat pe forme multiple de inteligență.
Apelarea elevilor se realizează foarte rar.	Apelarea intereselor elevilor se realizează frecvent, ei fiind îndrumați și aleși în funcție de interesele pe care le au.
Există o singură definiție a excelenței.	Excelența este definită în termeni de creștere (evoluție) individuală față de început.
Profilele de învățare se iau în calcul foarte rar.	Există oferte pentru mai multe profile de învățare.
Predomină instruirea cu toată clasa.	Pentru instruire se utilizează aranjamente diferite ale clasei.
Predarea se realizează pentru a acoperi manualul sau tematica din program.	Predarea este condusă în ideea descoperirii disponibilităților, intereselor și profilului de învățare corespunzător fiecărui elev.
Învățarea este concentrată pe conținuturi și exerciții care sunt rupte din context.	Învățarea este concentrată pe folosirea capacităților esențiale în scopul de a valoriza și înțelegere conceptele și principiile de bază.
Sarcinile oferă o singură opțiune.	Se folosesc frecvent sarcini cu multiple opțiuni.
Timpul este relativ inflexibil.	Timpul este folosit flexibil, în funcție de interesele elevilor.
Domină un singur text.	Se folosesc multiple și variate materiale.
Se caută interpretări unice ale ideilor și evenimentelor.	Se caută multiple perspective asupra ideilor și evenimentelor.
Profesorul direcționează comportamentul elevilor.	Profesorul facilitează formarea capacităților de învățare independente.
Profesorul rezolvă singur probleme.	Elevii îi ajută pe colegii și pe profesori la rezolvarea problemelor.
Profesorul furnizează standarde unice pentru notare.	Elevii lucrează împreună cu profesorul pentru stabilirea obiectivelor individuale de învățare.
Se utilizează cu preponderență o singură formă de evaluare.	Elevii sunt evaluați pe mai multe căi.
Evaluarea se realizează, în cele mai multe cazuri, la sfârșitul învățării, și se vad „cine a înțeles”.	Evaluarea este continuă și diagnostică, pentru a înțelegere cum trebuie realizată predarea – pe măsura nevoilor elevilor.

Activități complementare lecțiilor în vederea instruirii diferențiate a elevilor

Activitățile complementare lecțiilor în predarea și învățarea fizicii sunt: meditațiile, grupele de excelență, cercurile organizate atât în școală cât și în cadrul Palatelor/Cluburilor Elevilor.

Meditațiile colare sunt o modalitate de contracarare a fenomenului de rătăcire în urma învățării sau a apariției curenților la fizică.

Un alt rol al meditațiilor este recapitularea, aprofundarea și sistematizarea cunoștințelor în vederea participării la diferite concursuri colare (olimpiade colare, concursuri de fizică zonale, interdisciplinare, etc.).

De asemenea sub îndrumarea și asistența de profesor elevii devin rezolvători și propunători de probleme sau articole în diverse reviste colare (Revista Delta, Revista Evrika).

Activitatea desfășurată în cadrul pregătirii grupelor de excelență se face după o programă în care obiectivele propuse au în vedere nivelul grupei de elevi (nivel C).

Un rol cu totul special în diferențierea instruirii la fizică revine *orelor opționale* ce se pot organiza la această disciplină sau pe arie curriculară.

În cadrul unui astfel de opțional pot fi introduse și teme necuprinse în programa colară înănd cont de importanța lor și de interesul elevilor pentru studierea acestora.

Elevii își dezvoltă astfel capacitatea de studiu individual prin consultarea altor materiale și utilizarea mijloacelor de informare (Internet) pentru realizarea unor referate pe anumite teme.

Analizând rezultatele obținute în pregătirea elevilor și sintetizând observațiile se poate afirma că tratarea diferențiată a elevilor prin introducerea orelor opționale are ca rezultat o creștere a eficienței învățării la fizică.

BIBLIOGRAFIE:

1. Stoenescu G., Constantinescu R., (1999), *Metodica predării fizicii*, Editura Sitech, Craiova
2. Florian G., (2004), *Tratarea diferențiată a elevilor la fizică*, Editura Else, Craiova
3. Stoica M., (2001), *Pedagogie și psihologie*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova
4. Cîlun O.F., (2002), *Didactica fizicii*, Editura Universității „A.I.Cuza” Iași
5. Lăcăciș L., (2001), *Didactica fizicii*, Editura Corint, București

CULTURAL DIVERSITY AND IDENTITY

By Gherghe Lica
Theoretical High School “Dunărea” Galați

It was considered by experts that the problem today is not the insufficiency of economic exchange, but the destruction of moral unity of the societies that were once related to religious customs, community or family. They were solid social realities which liberal theorists believed that they could remain unchanged whatever might happen. It is a clear fact that the most successful modern societies will be those that are not entirely modern, those that blends the old and new, where tradition and modernity coexist, without any of them holding primacy.

S-a constatat de către specialiști că problema zilelor noastre nu este insuficiența schimbului economic, ci distrugerea unității morale a societăților care au fost odinioară legate de obiceiuri religioase, comunitate sau familie. Acestea au fost realități sociale solide despre care teoreticienii liberali au crezut că vor putea rămâne neschimbate oricând s-ar întâmpla. Este de înțeles foarte clar că cele mai de succes societăți moderne vor fi cele care nu sunt în totalitate moderne, cele care îmbină stiluri vechi și noi, în care conviețuiesc tradiția și modernitatea, fără vreuna să dețină întâietatea.

În era globalizării unele țări caută să-și confirme identitatea în detrimentul dizolvării identității altor țări. Fenomenul este cât se poate de normal și, rațional, cât și urmările sale trebuie cunoscute ca într-o oglindă, în istorie. Impactul globalizării pe termen îndelungat la nivel cultural, nu este unul devastator. Culturile superioare vor continua să existe, se vor impune și vor renaște întotdeauna.

Este un adevăr că granițele se desființează și omul se regăsește tot mai mult în identitatea de locuitor al Pământului decât cea de cetățean a unei țări sau alta. Tot mai multe obstacole impuse de limbaj și de cultură dispar și oamenii pot să comunice mai ușor, progresând valori comune, având în același timp posibilitatea de exprimare și remarcare într-o ipostază universal valabilă și larg acceptată.

Cutezanța că modificarea culturii în marfă va ignora frontierele, contribuind astfel la instaurarea autorității unei singure puteri, apare în perioada anilor 1920. De la Luigi Pirandello la

Georges Duhamel, trecând prin José Ortega y Gasset, Lumea Veche respinge “materialismul” venit de peste ocean. Primul război mondial a permis Statelor Unite să cucerească piețele cinematografice și săte libere de mobilizare în bogatele puteri europene. După ce criza din anii 1930 a deplasat nucleul economiei mondiale de la Londra la New York, noțiunea de “americanizare” a fost lansată pentru a respinge eliminarea produselor culturale care se vedeau un raport strâns între rețelele financiare și “operele spiritului” și care periclitașă distrugă asamblarea cucerirea Europa și noțiunea ei despre cultura rafinată voiau să-și fie chezaș.

În anii 1960, reproșurile americanizării s-a mutat în țările din lumea a treia care au respins și urmeze calea indicată de “experții” în modernizare/dezvoltare. Noțiunea de americanizare a fost revocată de cea de imperialism cultural. În anii 1970 teza controlului cultural inspiră memoriile mișcărilor statelor nealiniat în susținerea unei Noi Ordini Mondiale a Informației și Comunicării. Majoritatea disputelor se petrec în incinta UNESCO.

Ideea de “cultură globală” a pornit prin mijlocirea strategiilor de management și marketing și utilizarea vânzătoare de „universalii culturale” și utilizarea de mesaje cu cât mai mulți beneficiari. “A defini pe ele și întotdeauna mai vaste în jurul aceluși simboluri, iată sloganul sub care se întinde uriașă mișcare de concentrare și constituire a rețelelor publicitare și a grupurilor de comunicare multimedia, precum și lansarea altor canale de comunicație.

În anii 1980 a avut loc o explozie a gândirii planetare care a condus la apariția unor noi abordări critice a legăturii dintre fluxurile de comunicare transnaționale și teritoriile particulare, a raporturilor interculturale în general. Două concepte noi au apărut în acea perioadă și anume “comunicarea-lume” și “hibridarea”. “Comunicarea-lume” pune accentul pe noile polarizări și surse de excluderea coeziunii geo-economiei – modelul cu două viteze – iar “hibridarea” se referă la dificultatea interacțiunilor de orice fel dintre zonele particulare și mișcările globale.

„Cultura nu trebuie să se aplece în fața comerului”, spunea fostul președinte al Franței, Jacques Chirac într-un discurs ținut la UNESCO în anul 2003. Cultura este aceea care ne va îndruma pentru a răspunde la această instigare a aventurii umane numită globalizare. Prin ea ne vom putea împotrivi susținătorilor șocului civilizațiilor. Cultura este aceea care garantează respectul și conversațiile între oameni.

BIBLIOGRAFIE SELECTIV :

1. Bugajski J., (2002), *Political Parties of Eastern Europe. A Guide to Politics in the Post-Communist Era*. Armonk, NY–London, England: M.E. Sharpe (The Center for Strategic and International Studies)
2. Cunningham F., (2002), *Theories of Democracy. A Critical Introduction*, London–New York: Routledge
3. Lijphart A., (1977), *Democracy in Plural Societies. A Comparative Exploration*, New Haven–London: Yale University Press
4. Kymlicka W., Opalski M., (ed.), (2000), *Can Liberal Pluralism Be Exported? Western Political Theory and Ethnic Relations in Eastern Europe*, Oxford: Oxford University Press
5. Snyder J., (2000), *From Voting to Violence. Democratization and National Conflict*, New York–London: W. W. Norton & Company
6. Stein J. P. (ed.), (2002), *The Politics of National Minority Participation in Post-Communist Europe. State-Building, democracy, and Ethnic Mobilization*, Armonk, NY–London, England: M.E. Sharpe (EastWest Institute)

“UNITY IN DIVERSITY” – EUROPEAN UNION MOTO SEEN IN LIGHT OFF GLOBALIZATION / DIVERSITY

Ghinea Carmen
“Traian Lalescu” High School

Today multiculturalism is a reality, you can see it everywhere. The Romanian students, because they choose to continue their studies in other countries, mostly in European Countries, they learn to know other but also to reconsider themselves.

When we talk about unity and diversity we are actually talking about multiculturalism and it teaches us the differences between cultures and the beauty of finding them in one place. All this is based on tolerance, supportiveness and the pleasure of being surrounded by a multitude of faiths and personalities that were developed in different social mediums. We see diversity wherever we look and in any conversation we have because people are made off a mixture of influences coming from culture and life style of those around him. We should not forget that in the present day people interact with each other without any barriers, as the only barriers that truly exist are the ones we impose on ourselves. In the European Union we meet a mixture of cultures that bring flavor to everyday life.

The diversity of today’s world consist in linguistic, social, ideological diversity. Taking into account that globalizations represents a process of expansion of a phenomenon, be it social, economic or scientific, at a global level, we can say that reporting to the concept of the European Union, that the increase of globalization transform Europe into a stronger economy, a true force in the world ant that will translate in an continuous increase of the standard of living of its members. What we need to understand is that ethnic, linguistic, national and cultural diversity will never disappear in spite of globalization, even more they will reach new coordinates with total lack of artificial barriers.

Globalization takes place when “a territorial redistribution of the world diversity as a hole” takes place, in the sense that as the participation to the global diversity increases, present or accessible within the territorial communities, the degree of globalization will increase as well.

Globalization is among the most important social changes that the world is facing today. We cannot ignore anymore the social problems of others, since these, through their consequences, can affect us. An example that we cannot leave unnoticed is the environmental pollution. Any "accident" of this kind is also affecting other countries at a greater or lesser extent. Also what would happen if an incident would occur at a nuclear power plant? Or another situation to consider is the risk of a military confrontation on the global scale. It is important at this time the existence of links between individuals from different areas in order to combat or keep under control such serious problems that we are facing.

The need to provide an adequate response to globalization was one of the arguments that led to the construction of a united Europe. For this the Europeans thought various joint programs beginning with the economic field, continuing with the scientific, agricultural, and cultural and ending with the defense. If these programs respond or not to the current internal challenges of diversity and the emerging global trends and future requirements of European citizens, we will discover in a more or less close future.

„UNITATE ÎN DIVERSITATE” – DEVIZA UNIUNII EUROPENE VĂZUTĂ PRIN PRISMA GLOBALIZĂRII/DIVERSITĂȚII

*Ghinea Carmen
Liceul Teoretic „Traian Lalescu”*

Astăzi multiculturalitatea este o realitate, te întâlnești cu ea la fiecare pas. Elevii români prin prisma faptului că aleg să-și continue studiile în alte țări, cu precădere în Uniunea Europeană, învață să-și cunoască pe ceilalți dar și să se reconsidere pe sine.

Atunci când vorbim despre unitate și diversitate vorbim despre multiculturalitate. Ea ne prezintă diferențele între culturi și totodată frumusețea de a le găsi în același loc. Se bazează pe toleranță, susținere și plină curaj de a te vedea înconjurat de o multitudine de credințe și personalități formate în medii sociale diferite. Diversitatea o întâlnim oriunde am privi și în orice conversație am lua parte, deoarece omul este alcătuit dintr-un amestec de influențe provenite din cultura și modul de viață al celor care îl înconjoară. Nu trebuie să uităm faptul că în prezent această interacțiunează cu orice tip de persoană, întrucât nu există bariere cu adevărat ci doar acelea pe care ni le impunem noi. Pe teritoriul Uniunii Europene întâlnim un amalgam de culturi care dau savoare vieții de zi cu zi.

Diversitatea lumii contemporane constă în diversitate lingvistică, socială, ideologică la nivel interstatal. Înțelegând conținutul faptului că globalizarea reprezintă un proces de extindere a dimensiunii unui fenomen, fie el social, economic sau științific, la nivelul întregii planete, putem spune că, raportat la conceptul Uniunii Europene, cu cât crește gradul de globalizare cu atât Europa devine o economie puternică, o forță autentică a lumii mondiale și toate acestea vor face ca nivelul de trai al membrilor săi să crească continuu. Ce trebuie să înțelegem, este ideea că diversitatea etnică, lingvistică, națională și culturală nu va dispărea odată cu globalizarea, ci dimpotrivă, acestea vor cunoaște noi coordonate lipsite de bariere artificiale.

Globalizarea are loc atunci când există „o redistribuire teritorială a diversității lumii ca întreg” în sensul că, cu cât va fi mai mare participarea la diversitatea mondială, prezentă sau accesibilă în interiorul comunităților teritoriale, cu atât mai mare va fi gradul de globalizare.

Globalizarea se numără printre cele mai importante schimbări sociale cu care se confruntă lumea de azi. Nu mai putem ignora problemele sociale ale celorlalți, deoarece acestea, prin prisma consecințelor, ne pot afecta și pe noi. Un exemplu pe care nu îl putem lăsa neobservat este cel al poluării mediului. Orice „accident” de acest gen afectează într-o măsură mai mare sau mai mică surșii celelalte state. De asemenea ce s-ar întâmpla în cazul în care ar avea loc un incident la o centrală nucleară? Sau, o altă situație de luat în considerare este riscul unei confruntări militare la scară mondială. Este important în acest moment existența legăturilor între indivizi din diverse zone pentru a putea combate sau ține sub control astfel de probleme grave cu care ne confruntăm.

Nevoia de a oferi un răspuns adecvat fenomenului globalizării a fost unul dintre argumentele care au stat la baza construcției Europei unite. Pentru aceasta europenii au gândit diverse programe comune începând cu domeniul economic, continuând cu cel științific, agricol, cultural și terminând cu cel al apărării. Dacă aceste programe răspund sau nu provocărilor diversității interne actuale precum și noilor tendințe globale cât și viitoarelor cerințe ale cetățenilor europeni vom descoperi într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat.

INTEGRAREA ULTERIOARĂ A PERSOANELOR ÎN SOCIETATE

*Prof. înv. pre colar Gologan Mira
coala Gimnazial Corcova*

Rezumat

Should be noticed that, education, in the beginning, among pre-scholars institutes and schools, is mostly the state responsibility (financing, monitoring) and the parents responsibility (access, choice, control); the child can not decide by himself to attend or not a certain school, certain classes and in each phase of education cycle, the child depends of the previous phases, so considering this, pre-school education became a critical phase in the education process.

Focalizarea pe educația timpurie este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Această perioadă este foarte importantă în formarea unor deprinderi și comportamente sociale determinante pentru integrarea ulterioară a persoanelor în societate. Eșecul în educația timpurie contribuie deseori la marginalizarea copiilor în societate și ulterior a viitorilor adulți și deprivarea acestora de o viață decentă. Interdependența dimensiunilor vieții sociale determină o analiză multidimensională a excluziunii sociale. Este important de a identifica contextul și multitudinea de factori care generează acest fenomen în vederea gășirii unor soluții.

Cercetarea pedagogică a pus în evidență, iar practica pedagogică a demonstrat că organizarea activității cu elevii în mod diferențiat și individualizat asigură atât obținerea unor performanțe înalte decât elevii dotați, cât și accelerarea ritmului de învățare a elevilor lenți, înlăturând eșecul colar.

Conceptia științifică privitoare la tratarea individuală a elevilor constă în cunoașterea nivelului evoluției diferitelor procese psihice la un elev, pentru a putea folosi mijloace adecvate pentru dezvoltarea acestuia la cel mai înalt nivel posibil. De asemenea, institutorul va trebui să țină cont de valorificarea capacităților anterioare dobândite. Cunoșcând bine elevul vom înțui nu numai greutățile întâmpinate de el, ci totodată și posibilitățile lui și baza reală a învingerii greutăților.

Reținem :

- Dacă școlarii / școlarii prin actorii ei principali - educatoare, manageri, inspectorii - cunosc și asigură calitatea în toate compartimentele educației precolare, atunci pregătirea copiilor - calitatea, ritmurile, progresele, relativa autonomie și atitudinile față de educația din grădiniță vor fi mai relevante;

- Dacă în școală / grădiniță există preocupări sistematice pentru crearea unui climat propice asigurării dezvoltării copilului: mental, intelectual, social, moral, emoțional, fizic, acțional, ludic;

- Dacă familia și comunitatea locală - actorii, procesele, relațiile ș.a. - vor fi pregătite/formate și apreciate, și influențate și evaluate calitatea instituției de învățământ precolar potrivit unor criterii clare și relevante pentru rețea și subsistem.

BIBLIOGRAFIE:

1. Talpazan V., (2006), *Reforma sistemului de învățământ preuniversitar românesc*, Editura Princeps, Iași
2. Aldea I., (2011), *"Munca diferențiată, premisă a succesului colar"*, Oradea
3. Tudoric R., (2007), *Managementul educației în context european*, Editura Meronia, București

POLITICILE ROMÂNIEI ÎN DOMENIUL EDUCAȚIEI

Prof. Groza Elisabeta
Grădinița cu program prelungit Nr. 2
Drobeta Turnu Severin, Mehedinți

ABSTRACT

Many of us, the Romanian people and not only us, but also the people of other nationality, all gathered under the title of Europeans, have wondered at a certain point of our lives: "What is, in fact, the European Union?" and "In what realities or aspects of the society can and will be materialised the E.U.?" In my opinion, the EU represents a functional system of beliefs, freedom, real changes of ideas, democracy, stability and prosperity, all created for a European world "without frontiers", in which the diplomatic relationships between states and individuals are in the present and will become in the future, the main key for a developed European society. Thinking from another point of view and also focusing on the society from a more particular image, precisely referring to individuals and social or personal activities or actions, the EU reflects itself in economy, in culture, in education and in other social fields, but also the EU involves the mutual respect of the ethical, civil and juridical rights and obligation. Concerning culture and education, EU tries to preserve the specific and the tradition of each member state. Being part of EU doesn't mean losing your national identity, like some of the people less informed concerning this matter believe.

În consens cu "Cartea albă asupra educației și formării", elaborată de Uniunea Europeană, politicile educaționale din România situează pe un loc important realizarea "societății educaționale", care valorifică eficient resursele umane, prin:

- educație permanentă;
- creșterea rolului expertizei în luarea deciziilor;
- accesul generalizat la orice formă de cunoaștere;
- extinderea mijloacelor de comunicare;
- creșterea motivației individuale pentru învățare și emancipare personală;
- participare civică și responsabilitate socială.

Începând de la debutul ideii de Europa unită, de când avea denumirea de Comunitatea Europeană a Carbonului și Oțelului, ideea de Europa s-a amplificat în ceea ce privește sensul și a ajuns să facă referire la statele din untrul ei, prin integrarea lor succesivă. Astfel, integrarea este un proces activ și reflexiv care implică includerea unei părți într-un întreg, încorporarea lui și armonizarea cu viziunea de ansamblu. Verbul care definește această acțiune este de origine franceză – *intégrer*, care, la rândul lui, este preluat din latinescul *integrare*. Importanța sensului lui este atât de mare, prin aspectul practic și teoretic, încât s-a constituit și în simbol matematic. A te integra într-un sistem, mai ales când acesta și-a dovedit viabilitatea, este, desigur, un mare avantaj, așa cum și participarea la identitate este nu doar o obligație, ci chiar singura șansă de supraviețuire a individualității. Observatorii politici, istoricii, eseistii atrag atenția asupra dublului pericol: a fuziona înseamnă a face jocul modelului dominant, în timp ce afirmarea fără discernământ a specificului ar putea duce la reapariția ghetourilor și la un război al tuturor națiilor împotriva tuturor celorlalte și a fiecărui trib împotriva celorlalte triburi.

Acest tip de societate (în Uniunea Europeană denumit "Knowledge Society") presupune noi demersuri de politică educațională. Vechile paradigme ale învățământului pentru toți și ale selecției prin excludere sunt înlocuite printr-o politică de conciliere a două priorități aparent incompatibile: educația pentru toți și educația pentru fiecare. În acest sens se vor iniția și se vor dezvolta:

- accesul larg la servicii de educație și formare;
- educația pe toată durata vieții;

- extinderea funcției educative a societății la un ansamblu de instituții formative (școala și universitatea, dar și mass-media, familia, comunitățile, instituțiile, societățile comerciale, O.N.G.);
- amânarea selecției și excluderii din sistemul de învățământ;
- educația pe măsură, în funcție de interese și aptitudini.

În decursul timpului, continentul european a fost în continuu „mi care”. Din punct de vedere istoric evenimentele s-au succedat într-o manieră alertă, cu consecințe asupra continentului, în ceea ce privește situația teritoriilor, apoi și din punct de vedere al culturii și gândirii și culturii europene. Astfel, această continuu „mi care” se poate defini prin prisma evenimentelor istorice (ca de exemplu, cele două războaie mondiale), care au schimbat foarte mult desenul continentului european și au adus cu ele noi viziuni și idei. În această manieră s-a putut trece de la ideea de Europa, ca și continent, la cealaltă idee atât de contemporană nouă, și anume la Europa unită, Uniunea Europeană.

Extinderea este proiectul cel mai ambițios întreprins de UE: el reprezintă, de fapt, reunificarea continentului european, divizat în urma ultimului război mondial. Au existat în trecut și alte valuri ale extinderii într-o Europă divizată, dar actualul proces de extindere ajută la îndeplinirea visului principalilor fondatori ai UE: o Europă unită și liberă. Războaiele și atrocitățile din fosta Iugoslavie au demonstrat ce pot să-și facă europenii unii altora atunci când forțele dezintegrării sunt la sate și devin mai puternice decât dorința de unitate. În consecință, extinderea Uniunii Europene este, după părerea mea, împlinirea unei viziuni – o viziune care este mult prea ușor dat uitării atunci când securitatea și prosperitatea în Europa sunt considerate a fi ceva de la sine înțeles. Dar dacă ne luăm răgazul necesar pentru a reflecta, se poate vedea că această viziune se confundă cu însuși scopul urmărit de UE și de extinderea sa: reunificarea popoarelor din Europa într-un cadru constituțional care să le încurajeze să muncească împreună în condiții de pace și stabilitate.

Programul de guvernare urmărește ca societatea românească să devină o societate educațională în sensul definit de Uniunea Europeană. Pentru aceasta își propune: educația ca proprietate națională; educația adulților și învățarea permanentă; coordonarea instituțională și politică. De asemenea, se vor asigura refacerea și consolidarea poziției sociale a personalului din învățământ, prin recunoașterea și stimularea materială și morală a valorilor.

Direcțiile de acțiune pentru asigurarea educației permanente și construirea societății educaționale sunt:

- susținerea adecvată a sistemului educațional (resurse financiare, sprijin politic, susținere publică);
- definirea cadrului legislativ pentru educația permanentă și educația adulților;
- diversificarea și extinderea ofertei de educație permanentă;
- includerea educației și formării ca o componentă necesară în toate programele de dezvoltare pe ansamblul economiei și pe ramurile acesteia;
- coordonarea instituțională a principalilor actori ai proceselor educaționale (instituțiile publice, societatea civilă, instituțiile politice, partenerii sociali, centre de inovare și dezvoltare);
- coordonarea programelor cu finanțare externă, astfel încât să se evite paralelismele, segmentarea pe proiecte nesemnificative, dezacordurile metodologice și dependența excesivă de resursele externe.

La 1 februarie 1993, România semnează Acordul European care instituie o asocieră între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și Statele Membre ale acestora, pe de altă parte. Acest acord care creează o zonă de liber schimb între România și statele membre recunoaște obiectivul României de a deveni membru al Uniunii Europene și prevedea asistență financiară și tehnică din partea UE.

Încă de la începutul anului 1990, imediat după Revoluția din decembrie a anului precedent, când s-a pus problema transformării radicale a societății românești și revenirea ei la valorile democrației și ale economiei de piață, au existat voci care s-au întrebat, cu mai multă ori mai puțină iritare, despre ce fel de intrare a României în Europa poate fi vorba, din moment ce țara noastră se află de fapt și de drept în continentul european. Adevărul incontestabil, dar nu atât de simplu cum pare la prima vedere. Istoricul C. Giurescu ne amintește că ezarea pe mântului românesc în Sud-

Estul Europei, în imediată continuitate a Peninsulei balcanice a determinat o seamă de istorici, geografi și politicieni să considere acest teritoriu ca fiind parte din aria balcanică.

România aparține Europei, indiferent în care dintre contexte s-ar vorbi, ori ca țară, cu trasarea geografică a limitelor, ori ca stat aparținând ideii de Europa în sensul politic și geostrategic.

În acest sens, se poate menționa faptul că România este capabilă de a desfășura politici externe de largă deschidere internațională, întemeiate pe principii și având ca principale obiective servirea efectivă a intereselor naționale și sprijinirea activă a proceselor de integrare europeană, a acțiunilor și eforturilor de consolidare a păcii și securității.

Rolul României în Europa se poate observa în aceste contexte de mai sus, dar și în domeniul culturii, educației, depinde doar unghiul din care se privește. Este foarte importantă și viziunea celorlalți asupra României și cum este perceput rolul acesteia în Europa unită / Uniunea Europeană.

BIBLIOGRAFIE:

1. Marino A, (2005), *Pentru Europa. Integrarea României. Aspecte ideologice și culturale*, Ed. Polirom, p. 60
2. Idem
3. Le Rider J., (2001), *Europa centrală sau paradoxul fragilității*, Iași, Ed. Polirom, p. 20

PERFORMANȚA EUROPEANĂ A SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÎNT DUAL THE EUROPEAN PERFORMANCE OF THE DUAL EDUCATION SYSTEM

*prof. Homner Gelu
Colegiul Tehnic „Traian Vuia” Galați*

Through the Lifelong Learning educational programme, I had the privilege to participate in the study visit proposed to decision makers in the field of education and professional training, held in Istanbul, on the topic: Making vocational education attractive.

The main objectives of the study visit aimed to facilitate the exchange of information and experience between decision makers and specialists in the field of technical education, to promote an innovative cooperative educational system, to publicize the measures adopted efficiently in education at European level, to encourage participants to establish numerous contacts during their study visit in order to conclude future European partnerships and to enrich their ability to use a foreign language. The German dual vocational education system is modern, adapted to the demands of modern business and requires cooperation between schools and companies.

The study visit strengthened my belief that technical education has to prioritize the development of relations between the school institution and the economical agents in order to insert graduates in the labor market; it also facilitated me a better understanding of the European vision about the impact that the human and material resource management has on the quality of education.

Prin programul educațional *Învățăminte pe tot parcursul vieții*, am avut privilegiul de a participa la vizita de studiu propusă factorilor de decizie din domeniul educației și formării profesionale, organizată la Istanbul, în Turcia, cu tema: *Making vocational education attractive*. Vizita de studiu din Turcia a fost salutăată cu entuziasm de participanții din: Germania, Norvegia, Austria, Danemarca, Turcia, Croația, Polonia, Scoția, Irlanda, Franța, Portugalia și România. Ei și-au manifestat cu bucurie vdită intenția de a purta un dialog social constructiv, susținut în sprijinul formării și dezvoltării profesionale, într-un climat prietenos, dublat de ospitalitatea reprezentanților țării gazdă. Deosebit de motivante au fost chiar obiectivele principale ale vizitei de studiu, deoarece

vizau: facilitarea schimbului de informații și de experiență între factorii de decizie și specialiștii din domeniul educațional tehnic, promovarea unui sistem educațional inovator, cooperant, mediatizarea măsurilor adoptate eficient în domeniul educației la nivel european, încurajarea participanților de a stabili numeroase contacte în timpul vizitei lor de studiu în vederea încheierii unor parteneriate europene viitoare și îmbogățirea competențelor de utilizare a unei limbi străine. Ca urmare, agenda de lucru a cuprins: prezentarea sistemului de învățământ profesional și tehnic la Universitatea *Marmara* din Istanbul, expunerea modalităților de cooperare dintre învățământul tehnic și sectorul privat, realizarea și evidențierea unui studiu comparativ raportat la sistemul educativ național al țărilor participante, vizitarea unei școli profesionale, a unui ONG și a unui centru public de pregătire a tinerilor în domeniul tehnic.

S-au evidențiat treptat, numeroase exemple de bune practici, demne de a fi adoptate: prezentarea unor metode ingenioase de dezvoltare a abilităților de gândire, de relaționare în cadrul unui grup, schițarea unor secvențe interactive de consiliere aplicate în activități școlare, extrașcolare sau în proiecte de parteneriat, folosirea activă, susținută a noilor tehnologii, utilizarea portalurilor, a site-urilor de specialitate, prezentarea unor proiecte de succes, valorizarea elevilor prin promovarea rezultatelor pozitive ale acestora.

Ce mi-a atras atenția în mod deosebit însă, a fost prezentarea sistemului dual de învățământ profesional german, care se bucură de un real succes. El este unul modern, adaptat la solicitările vieții economice actuale și presupune cooperarea între școli și companii. Mai întâi, firma este cea care investește în diferite echipamente pe care tinerii învață să lucreze practic, în funcție de tipul de pregătire al acestora. Sistemul de învățământ dual funcționează eficient în Germania (aproximativ 50 % dintre liceeni îl urmează, mai nou, fiind introdus și în facultăți) dar, a fost adoptat ulterior de țările nordice și de Turcia.

Beneficiile sunt elocvente. Pe de o parte, elevii studiază noțiunile teoretice dar, fac și practic în meseria pe care o învață la coală, chiar în cadrul companiilor germane implicate. Pe durata școlarității ei primesc o bursă și, în plus, li se oferă posibilitatea ca la absolvire să primească un post sigur în cadrul uneia din aceste companii. Pe de altă parte, la nivelul companiilor, există mulțumirea că vor avea un muncitor calificat, bine pregătit dar, mai ales, pregătit pe tipicul german: unul serios, de calitate care va putea munci pe utilaje performante, moderne. Asistăm parțial la o înțelegere tacită. În altă ordine de idei, companiile beneficiază de facilități fiscale dacă ajută școlă, iar elevul obține competențe tehnice precis adaptate la nevoile solicitărilor. Se fac investiții în școli de către companiile sectorului industrial, inclusiv pentru construirea de școli, acordarea de burse elevilor, furnizarea de echipamente și materiale de instruire, achiziționarea cărților de specialitate, formarea personalului didactic. Durata de instruire profesională a absolvenților învățământului tehnic în sistem dual este de 3 ani, ea îmbină pregătirea teoretică cu cea practică însă, accentul se pune pe cea practică, în companii. Sistemul dual practicat în Germania, țările nord-europene și în Turcia, alternează două zile de coală cu trei zile de practic în cadrul companiilor. Exemplul învățământului tehnic în Turcia a fost pentru mine unul ilustrativ, observabil direct: se investește în formarea tinerilor, e o investiție de viitor în forța de muncă, iar amortizarea acesteia reprezintă o evidență clară. În plus, Ministerul Educației din Turcia este în contact permanent cu sistemul universitar, pentru a adapta și actualiza programa învățământului preuniversitar tehnic o dată la cinci ani, iar Universitatea, la rândul ei, organizează cursuri de formare pentru profesorii din domeniul tehnic, de exemplu, în cunoașterea de noi tehnologii.

În urma comparării modului de organizare și desfășurare a învățământului tehnic existent în diferite țări europene, a multiplelor experiențe împărtășite din perspectiva diversității de reprezentare europeană în această vizită de studiu (școli, parteneri sociali, ONG-uri, camere de comerț) am înțeles cât de benefic a fost pentru toți participanții acest schimb de experiență, în special pentru cei din sistemul de învățământ VET. Vizita de studiu mi-a întărit convingerea că învățământul tehnic trebuie să aibă ca prioritate dezvoltarea relațiilor dintre instituția școlară și agenții economici în vederea inserției absolvenților pe piața muncii, mi-a înlesnit o mai bună înțelegere a viziunii europene privind impactul pe care managementul resurselor umane îl are al celor

materiale îl are asupra calității învățământului. În ceea ce privește colaborarea dintre liceu și învățământul superior tehnic, cred că aceasta merită în mod deosebit fructificată. Accesul la experiențele multiple și la bunele practici, aplicate cu succes, mă îmbogățeste și mă determină, în același timp, să-mi ajustez în mod realist viziunea personală la provocările unei societăți europene aflată într-o permanentă evoluție. Se impune astfel, pe de o parte, o analiză a nevoilor de formare a tinerilor și un curriculum reconsiderat, în acord cu nevoile sociale reale, adoptarea unor politici încurajatoare pentru agenții economici în vederea colaborării acestora în mod susținut cu școala, predarea cunoștințelor orientată mai mult spre studii de caz și activități practice, pentru ca implementarea reformei în școală să fie cu adevărat o reușită. Pe de altă parte, la nivelul instituției pe care o conduc, diseminarea exemplarelor concrete de bune practici, aflate pe durata vizitei de studiu, deschide noi perspective muncii în echipă: influențează creșterea nivelului serviciilor educaționale oferite elevilor noștri, invită la crearea și dezvoltarea unor rețele de comunicare între cadrele didactice din spațiul comunitar, încurajează interrelaționarea în vederea derulării unor actuale și viitoare proiecte europene.

Datorită experienței dobândite, aceea de a valoriza mai mult munca în echipă, Colegiul Tehnic „Traian Vuia” Galați, în calitate de promotor social, va putea orienta cu succes elevii în alegerea carierei, va deveni factor activ de sporire a șanselor integrării absolvenților pe piața muncii interne europene, va furniza elevilor informații relevante pentru luarea deciziilor responsabile în ceea ce privește viitorul lor profesional, va ști cum să-și găsească și să atragă parteneri, agenții economici.

Apreciez că programul de învățare pe tot parcursul vieții, promovat și prin intermediul vizitei de studiu, deschide posibilități multiple de dezvoltare personală, de integrare socială, de participare activă la evoluția societății cunoașterii. El reprezintă o dovadă certă a faptului că nu e niciodată prea târziu să înveți. Cum altfel să poți promova creativitatea, competitivitatea, spiritul de inițiativă, dialogul intercultural, respectul pentru valorile europene în absența învățării?

NIVELURILE INTEGRĂRII CONINUTURILOR

în v. Jianu Dumitru
coala Gimnazială Corcova

Rezumat

Human knowledge is in a continuous differentiation process, when in schools new disciplines are introduced on top of which the existing ones add, the integration tendency tries to interfere with differentiation tendency. The blast of information leads not only to a quantitative increase of knowledge but also to essentiality, integration. Instead of the coincidences between the education object and scientific discipline, “integrated cognitive fields” are chosen, that transcend the barriers between disciplines.

Integrarea coninuturilor vizează stabilirea de relații strânse, convergența între elemente, precum: concepte, abilități, valori aparținând disciplinelor colare distincte.

Din acest punct de vedere, literatura de specialitate identifică următoarele posibilități:

- Integrare intradisciplinară ;
- Integrare multidisciplinară ;
- Integrare pluridisciplinară ;
- Integrare interdisciplinară ;
- Integrare transdisciplinară .

Organizarea și predarea *intradisciplinar* a coninuturilor au reprezentat și reprezintă încă axele curriculum-ului tradițional. În același timp se constituie în “operația care presupune a conjuga două sau mai multe coninuturi interdependente aparținând aceluiași domeniu de studiu, în vederea rezolvării unei probleme, studierii unei teme sau dezvoltării abilităților”.

Integrarea intradisciplinară se realizează prin inserarea unui fragment în structura unei discipline pentru a clarifica o temă sau prin armonizarea unor fragmente în cadrul unei discipline, pentru rezolvarea unei probleme sau dezvoltarea unor capacități și aptitudini.

Intradisciplinaritatea are în vedere:

- Integrarea la nivelul coninuturilor;
- Integrarea la nivelul deprinderilor și competențelor.

Aceasta se poate realiza:

- pe orizontală, între coninuturi și competențe ale disciplinei la același nivel de studiu;
- pe verticală, între coninuturi și competențe de la niveluri diferite de studiu.

De exemplu, dezvoltarea capacității elevilor de a rezolva exerciții cu și fără paranteze nu poate fi efectuată fără însușirea ordinii efectuării operațiilor care, la rândul său, are la bază o bună cunoaștere a algoritmilor de calcul pentru efectuarea operațiilor de adunare și scădere cu și fără trecere peste ordin, cât și a operațiilor de înmulțire și împărțire a numerelor formate dintr-una sau mai multe cifre.

Un alt exemplu, poate, mai edificator, este însușirea citit-scrisului nu poate fi realizată fără o foarte bună dezvoltare a auzului fonematic prin aplicarea binecunoscutei metode fonetice, analitico-sintetice, cât și prin dezvoltarea capacității de a scrie grafismele.

În dorința noastră de a fi moderni, de a inova practică colară, trebuie prudenți, deoarece echilibrul dintre extreme se pare că este soluția cea mai eficientă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ackerman, D., Perkins, D.N., (1989), *Integrating Thinking and Learning Skills Across the Curriculum in Hayes Jacobs*, Heidi (ed.). *Interdisciplinary Curriculum: Design and Implementation*, Association for Supervision and Curriculum Development

2. Agenția Națională Socrates, (1996), *Combaterea ecoului colar: o provocare pentru construcția europeană*, București, Editura Alternative
2. Băban A., (2001, 2003), *Consilierea educațională, Ghid metodologic pentru ora de dirigiență*, Editura S.C. Psinet SRL, Cluj- Napoca.

DIMENSIUNI INTERDISCIPLINARE ALE COMUNICĂRII

Maris Marinela

Colegiul Tehnic de Transporturi Auto, Drobeta Turnu Severin

This paper is a scientific work on the problem of psycholinguistics as a science of the psychological analysis of language, that expresses the particularities of each individual. We try to analyse the contextual references, as well the main process of communication, starting with the traditional approach and coming to the nowadays priorities.

A vorbi despre comunicare implică recunoașterea situației în comunicare.

Printre mecanismele psihice care intervin direct în reglajul comportamental uman se numără comunicarea și limbajul, care permit proiectarea anticipată a rezultatului acțiunii în raport cu intențiile și dorințele persoanei, ca și obținerea modificărilor comportamentale dorite; atenția, ce asigură reglajul bazat pe orientarea, focalizarea și selecția actelor sau activităților; voința, ca formă superioară de reglaj psihic ce întinde spre atingerea unui scop conștient propus care corespunde motivelor dar și condițiilor sociale care intră în joc atunci când este necesară învingerea unor obstacole ce apar în calea realizării scopurilor propuse.

Psiholingvistica este știința care se ocupă cu studiul psihologic al limbajului, cu analiza mecanismului psihic al acestuia, disciplină care cercetează limbajul ca pe o formă de manifestare a psihicului uman; "the study of the mental faculties involved in the perception, production, and acquisition of language" (Cambridge Dictionary³); aceasta are ca obiect de studiu relațiile dintre mesaje și particularitățile subiecților umani care le aleg, folosesc și interpretează, în sensul cel mai larg, cu relațiile dintre mesaje și interlocutori. Particularitățile subiecților umani (în sensul de stări psihice și dispoziții) sunt în strânsă legătură cu codarea și decodarea mesajelor, adică cu maniera în care ia naștere actul de comunicare. Psiholingvistica operează cu concepte precum: sistem lingvistic individual (prescurtat SLI, rezultat al unui proces selectiv de învățare în cursul copilăriei, limba devine un bun individual), fapte lingvistice individuale (FLI, alegerea elementelor necesare constituirii vorbirii, alegerea felului de vorbitor în actul concret al comunicării), toate elementele pe care le folosește pragmatica, noțiunea de context lingvistic, situație, raportul limbaj-gândire, conceptele de limbă-limbaj-vorbire. Psiholingvistica este o știință interdisciplinară, aflându-se la confluența dintre lingvistică, gramatică, psihologie, logică, filozofie și pragmatică, născându-se din aportul unei analize semantice pe de-a-ntregul și dintr-o descriere de operații apprehendabile la nivelul lor sublingvistic⁴. Psiholingvistica este așadar o teorie a operațiilor și a câmpurilor semantice.

Comunicarea este studiată după modelul contextual-dinamic (CD), un model adecvat deoarece pornește de la realitate, adică de la actul concret de comunicare. Sistemul are în componența sa întreg ansamblul elementelor active în comunicare, punând accent pe dezvoltarea psihologică a subiectului enunțator.

Rolul contextului și al cadrului în comunicare. Noțiunile de context⁵ și cadru⁶ sunt unele dintre cele mai importante elemente ale actului comunicational văzute din perspectivă pragmatică.

³ "studiul facultăților mentale ce implică percepția, producerea și achiziția limbajului" - traducerea ne aparține.

⁴ Paul Ricoeur, *Metafora vie*, București, Editura Univers, 1984, p.313.

⁵ Contextul este situația, ansamblul de împrejurări sau de condiții în care se produce actul de comunicare.

⁶ Cadrul este cel care oferă repere legate de circumstanțele și relațiile care se stabilesc în decursul actului comunicării.

Ch. Bally distinge între *situație* (ansamblul circumstanțelor extraverbale în care se desfășoară discursul sau care sunt cunoscute de către interlocutori) și *context* (cuvintele care au fost rostite înainte) în același discurs.

K. Bühler distinge trei cadre: cadru sinfizic, cadru sinpractic și cadru sinsemantic.

Eugeniu Coșeriu⁷ realizează o analiză mai amplă, grupând cadrele în patru tipuri: *situația*, *sfera*, *contextul* și *universul de discurs*.

Situația este reprezentată de circumstanțele și relațiile spațio-temporale care se creează în mod automat prin însuși faptul că cineva vorbește (*cu cineva* și *despre ceva*). *Situația* ne oferă datele necesare pentru completarea axei deictice *eu-aici-acum*.

Sfera reprezintă „spațiul între ale căruia limite un semn funcționează în sisteme determinate de semnificație”⁸. Spațiul este delimitat de tradiția lingvistică și de experiența privitoare la realitățile semnificate. Există trei tipuri de sferă: *zona*, *domeniul* și *mediul*. *Zona* reprezintă sfera în care este cunoscut și folosit în mod curent un semn; *domeniul* este sfera în care obiectul este cunoscut ca element al orizontului vital al vorbitorilor sau al unui domeniu organic al experienței sau culturii; *mediul* este o sferă stabilită social și cultural: familia, școala, comunitățile profesionale; în măsura în care le sunt caracteristice moduri de a vorbi, sunt *medii*.

Contextul vorbirii constituie toată realitatea care înconjoară un semn, un act verbal sau un discurs, ca prezența fizică, bagajul de cunoștințe al interlocutorilor, ca activitate. Contextele pot fi: idiomatice, verbale și extraverbale. Contextul idiomatice este format de limba înșisă, ca *fond* al vorbirii, cel verbal este discursul însuși în calitate de *cadru* al fiecăreia dintre părțile sale (ceea ce s-a spus și ceea ce se va spune, în același discurs). Contextul extraverbal este constituit din circumstanțele nonlingvistice percepute în mod direct sau cunoscute de către vorbitori. Se disting subtipurile: *fizic* (lucrurile care cad în raza vizuală a vorbitorilor), *empiric* (realitățile obiective, cunoscute vorbitorilor, deși nu sunt prezente în raza lor vizuală), *natural* (universul empiric cunoscut de către vorbitori), *practic* (sau ocazional reprezintă „prilejul”, conjunctura vorbirii), *istoric* (constituit de circumstanțele istorice cunoscute de către vorbitori; poate fi particular, universal; actual sau trecut) și *cultural* (tradiția culturală a comunității).

Universul de discurs este „sistemul universal de semnificație care îi aparține unui discurs și care îi determină validitatea și sensul”⁹.

Limba este privită de către psiholingviști în desfășurarea lui ca proces, iar nu ca fapt static, iar comunicarea ca o activitate mulțumită pe evoluția realității. În procesul comunicării, trebuie respectat principiul adaptării la context. Limba există în afara procesului comunicării, ca fapt obiectiv, înșisă ea capătă dimensiune completă numai atunci când este folosită într-un act de limbaj real. Toate elementele sistemului contextual-dinamic constituie domeniul de studiu al psiholingvisticii.

În încercarea noastră de a realiza o pledoarie pentru psiholingvistică, ne putem sprijini argumentația pe o serie de considerente. Psiholingvistica este descrisă ca având la bază teoria generativ-transformațională chomskiană. Noi am dorit a arăta înșisă, în esență și de drept, ea se constituie din integralismul coșerian.

Psiholingvistica se conturează drept o știință cu statut interdisciplinar și autonom față de științele din care a provenit. Relațiile dintre psihologie și lingvistică sunt destul de vechi: secolul al XIX-lea, reprezentat de Humboldt¹⁰, trasează clar dicotomia dintre *ergon* (limba ca produs, ca lucru făcut, ca sistem istoric realizat – *Werk* – al tezaurului virtual) și *energeia* („adică drept crearea continuă de acte lingvistice, ca ceva dinamic care nu este făcut odată pentru totdeauna, ci se

⁷ Eugeniu Coșeriu, *Determinare și cadru. Două probleme ale unei lingvistici a vorbirii*, 1955-1956, trad. rom. de Constantin Dominte în revista *Forum*, nr. 478–480, 1999.

⁸ *Ibidem*, p. 37.

⁹ *Ibidem*, p.38.

¹⁰ *Apud* Eugeniu Coșeriu, *Introducere în lingvistică*, Cluj, Editura Echinox, 1999 și articolul *Limba și poezie*, în *Euphorion*, anul X, numerele 3-4, 2000, p.3-4.

realizează continuu”¹¹; interpretat mai târziu ca parole-activitate, capacitate a spiritului de a utiliza sunetele articulate pentru a se exprima), apoi Jakobson ce privea limba în strâns legătură cu psihicul uman, Bühler și psihologia gestaltistă, Cercul lingvistic din Paris unde Antoine Meillet publică lucrarea *Psychologie du langage*, până la preocupările actuale ale Școlii Americane. În momentul de față există coli de psiholingvistică în Polonia, Elveția, Anglia, Italia, S.U.A., Franța, desfășurându-se numeroase congrese și înființându-se noi și noi asociații.

Ca timp de sine în sine, psihologia s-a constituit la sfârșitul secolului al XIX-lea, fiind acceptat ca dat oficial anul 1875, când Wundt a înființat primul laborator de psihologie.

„Deoarece timp a presupune întotdeauna un proces de comunicare lingvistic supus unor norme indiscutabile, în fața timpurilor empirice se ridică problema de a construi o imagine lingvistică a obiectelor și evenimentelor din lumea exterioară puse în discuție.”¹²

Psiholingvistica română contemporană este reprezentată de Prof.univ.dr.doc. Tatiana Slama-Cazacu care dezvoltă acest domeniu prin cercetări și studii pertinente. *Școala de Psiholingvistică*, reprezentată de Tatiana Slama-Cazacu, consideră că funcțiile limbajului se întrepunctează implicând funcția primordială, de comunicare, celelalte fiind "subfuncții"¹³. Funcția de reprezentare sau reflexivă este, de fapt, cea cognitivă, care ajută gândirea să se fixeze și să se organizeze prin mijloace verbale. Sunt implicate și percepțiile, concentrarea volitională sau de atenție, dar și aspecte afective, funcționând ca o comunicare cu un interlocutor interior, cu propriul eu, o comunicare intrapersonală. "Comunicarea internă" este considerată a fi rezultatul conceptualizării și al gândirii, *căci regulile de gândire merg în paralel cu realitatea de vorbire*¹⁴.

Termenul în sine, *Psiholingvistică*, a fost utilizat, pentru prima dată de către Ov. Densusianu, în 1925-1926, cu ocazia primului Congres al Filologilor Români, la București, când a precizat, atât oral cât și în scris, că „ar fi de scris un studiu întreg și cu interesante constatări psiholingvistice”.¹⁵

Întrucât acest domeniu rămâne, din diverse motive, încă în umbră, socotim utilă revenirea asupra principalelor probleme și teoretizări ale disciplinei în cauză:

„PL studiază, cu mijloace oferite atât de Psihologie, cât și de Lingvistică, fenomene de frontieră între cele două timpuri și care sunt *inevitabile*, de vreme ce limbajul este un fenomen uman, iar limba este un produs al omului (deci poartă amprenta psihicului uman ca orice produs al omului), și de vreme ce limba servește ca mijloc de comunicare între oameni (deci trece în permanență prin canalul psihicului omenesc sau, mai concret, revine în permanență în gura și urechile oamenilor și, ca atare, pe parcursul relației dintre vorbitor și auditor), ea trebuie să sufere implicațiile a tot ceea ce constituie particularitățile psihice ale celor doi parteneri.”¹⁶

Psiholingvistica nu se confundă nici cu Psihologia limbajului nici cu Lingvistica aplicată.

Din momentul în care Saussure delimita categoriile *limbă*, *limbaj*, *vorbire* s-a conturat apartenența primelor două elemente la domenii diferite. Ca obiecte de studiu, *limba* este cercetată de Lingvistică, iar *limbajul* de Psihologie.

Psiholingvistica va studia, a adăra, tot ceea ce învine de realizarea *concretă* a limbii datorită funcționării ei sau implicațiilor cu procesul psihic al limbajului, în cadrul comunicării, mai exact spus, *în raport* atât cu emitorii și receptorii, cât și cu situațiile în care se găsesc acestea. Psiholingvistica descrie și explică faptele de vorbire prin relațiile cu psihicul partenerilor actului comunicational, psihic care este, la rândul său, influențat, ba chiar determinat, de interacțiunea participanților la actul de comunicare.

BIBLIOGRAFIE:

¹¹ Eugeniu Coșeriu, *Introducere în lingvistică*, Cluj, Editura Echinoc, 1999, p. 27.

¹² Norbert Groeben, *Psihologia literaturii*, București, Editura Univers, 1978, p. 33.

¹³ Tatiana Slama-Cazacu, *Psiholingvistica*, București, Editura All, 1999, p.101.

¹⁴ Ball-Rakeach, DeFleur, L. Melvin, *Teorii ale comunicării*, București, Editura Polirom, 1999, p.27.

¹⁵ *Apud* Tatiana Slama-Cazacu, *Psiholingvistica*, București, Editura All, 1999, p. 46.

¹⁶ Tatiana Slama-Cazacu, *Psiholingvistica*, București, Editura All, 1999, p. 8.

1. Ball-Rokeach DeFleur, L. Melvin, (1999) *Teorii ale comunicării*, București, Editura Polirom.
2. Coeriu E., (1999), *Introducere în lingvistică*, Cluj, Editura Echinox.
3. Coeriu E., (2000) *Limba și poezie*, în *Euphorion*, anul X, numerele 3-4.

LIMBA ENGLEZĂ - UN PAS CĂTRE EXCELENȚĂ

prof. Marescu Ileana

Liceul Teoretic "Traian Lalescu" Orșova, Mehedinți

We all know the importance of learning English, which is considered by many people a passport of achieving goals in life. It is a sign of education and can represent a key for admittance into the high society. There is a strong connection between the role of foreign languages and the development of our society.

So, if you want to succeed in life, don't have second thoughts and start thinking about your future. Learning English can be a real opportunity for your personal background. It can widen your horizons, it can be a "bridge" which helps you cross the hardships of your daily life.

Învățarea unei limbi străine nu doar îți dezvoltă cum gândesc și ce simt alte societăți, care sunt experiențele și valorile lor și modul în care se exprimă, dar îți oferă o oglindă culturală în care poți vedea mult mai clar propria ta societate. Edward Lee Gorsuch

În zilele noastre, limba engleză este limba cu cei mai mulți vorbitori la nivel global, astfel încât cunoașterea ei este un lucru absolut necesar pentru fiecare om modern. Stilurile de învățare a limbii engleze au evoluat și ele oferind metode care îmbină plăcutul cu utilul.

Motivația care ne dă un impuls în a învăța limba engleză se referă în cea mai mare măsură la cariera personală. Pentru a avea succes în afaceri, trebuie să stăpânim limbajul tehnic, care ne oferă multiple beneficii în viața profesională.

Accesul la informații este asigurat tot de cunoașterea limbii engleze, care te ajută la dezvoltarea universului cultural. Există o gamă variată de filme documentare, muzică și cărți care îți oferă posibilitatea de a fi altfel față de majoritatea persoanelor din zilele noastre.

Un alt beneficiu al deținerii unui bagaj de informații legate de limba engleză este acela că poți călători oriunde în lume fără teama de a nu fi înțeles de alte persoane. Chiar dacă engleza nu este o limbă oficială în destinațiile alese, cu siguranță vei întâlni persoane vorbitoare de limba engleză.

În concluzie, învățarea limbii engleze este atât necesară, cât și importantă. Un vechi proverb german spune: "Alt limbă, alt om" (Another language, another man). De asemenea, cunoașterea limbii engleze înseamnă eleganță, profesionalism și excelență, fiind un semn al educației și al bunului gust.

BIBLIOGRAFIE:

1. Vizental A., *"Metodica învățării limbii engleze"*, Editura Polirom
2. www.decanu.ro
3. www.didacticus10.ro

EMINESCU ESTE CU NOI ÎN EUROPA - EMINESCU IS WITH US IN EUROPE -

*Dr. ing. Marinescu Gina
profesor Colegiul de Industrie Alimentară "Elena Doamna" Galați*

As a consequence of the development of the International Project "Comenius" entitled "Europe–Unity in Diversity" with partners from Italy, Poland, Greece and Turkey, "Elena Doamna" Food Industry College founded the Eurodiversitas Club which promotes activities in order to shed light on the richness of our country and of the others European countries as well. One of these activities was called "Eminescu is with us in Europe" which consisted of a number of presentations, including essays, literary creations, films, debates and reciting eminescian poetry in Romanian, English and French.

Colegiul de Industrie Alimentară "Elena Doamna" din Galați a derulat în perioada 2012–2014, Proiectul internațional Comenius intitulat "Europa–Unitate în Diversitate" în care a avut ca parteneri colegii din Italia, Polonia, Grecia și Turcia.

Pentru susținerea activităților din cadrul proiectului, în anul 2012 a fost înființat Clubul Eurodiversitas care își desfășoară activitatea și în prezent, după încheierea proiectului multilateral.

Clubul Eurodiversitas și-a propus o serie de obiective cum ar fi:

- promovarea valorilor culturale specifice țărilor europene;
- consolidarea contribuției învățării de-a lungul vieții la coeziunea socială pentru dezvoltarea profesională și personală a elevilor ca membri activi ai societății;
- lucrul comun la o strategie care să evidențieze bine problemele și dificultățile posibile, întâmpinate cu ocazia emigrării și imigrării;
- găsirea unei strategii de consolidare a înțelegerii și respectării drepturilor omului, culturilor altor țări, democrației, toleranței, a grupurilor dezavantajate și a persoanelor cu nevoi speciale;
- să motiveze elevii pentru învățarea limbilor străine și a tehnologiei informației și a comunicării;
- elevii și profesorii să dobândească și să împărtășească cunoștințe despre cultura țărilor europene;
- elevii să dobândească competențe pentru lucrul în echipă;
- elevii și profesorii să utilizeze informațiile dobândite prin proiectul Comenius "Europa - unitate în diversitate" în diverse teme școlare;
- desfășurarea unor activități complexe, cu tematici diverse privind educația ecologică, educația pentru sănătate, educația pentru alimentație sănătoasă, educație estetică, educație prin sport, educație pentru dezvoltare personală;
- promovarea acțiunilor de voluntariat.

În cei patru ani de la înființare, în cadrul clubului s-au desfășurat activități cu tematici diverse care să atragă elevii și să-i facă să simtă că sunt integrați într-o mai mare familie, cea europeană, în care își pot etala cu mândrie particularitățile, achizițiile, bogățiile spirituale, tradițiile și obiceiurile specifice.

Într-una din mobilitățile în Polonia, grupul de elevi al colegiului nostru a pregătit la superlativ, ca interpretare, o scenetă intitulată "La hanul Ancuței" prezentată atât în limba română cât și în limba engleză, piesă de teatru mult apreciată de participanții din cele cinci țări.

O altfel de activitate a fost propusă spre desfășurare în data de 15 ianuarie 2016, la aniversarea eminesciană. A fost de fapt o serată muzicală – literară cu tema "Eminescu este cu noi în Europa", axată pe recitare și interpretare în limbile: română, franceză și engleză a unor poezii din

opera poetului nostru național. Au participat elevi din clasele a IX-a și a XI-a. Câteva obiective ale seratei:

- dezvoltarea capacității de documentare și a simțului artistic al elevilor;
- creșterea interesului pentru studierea operelor poetice din literatura română;
- aprofundarea abilităților de comunicare și transmitere de informații atât în limba maternă cât și în alte limbi europene;
- dezvoltarea unei strânse colaborări între elevi pentru realizarea unor sarcini de lucru specifice activităților extracurriculare.

Activitatea s-a desfășurat în biblioteca liceului și a constat în prezentarea unor referate cu principalele repere ale vieții și activității poetului Mihai Eminescu, recitarea de poezii eminesciene în limbile: română, franceză și engleză, recitarea unor poezii creații proprii de către elevii ai claselor a IX-a, interpretarea unor melodii pe versuri eminesciene, vizionarea filmului românesc “Un bulgăre de hum” în regia lui Nicolae Mărgineanu având în centrul atenției prietenia dintre Mihai Eminescu și Ion Creangă, dezbateri și discuții libere despre importanța operei eminesciene în cadrul literaturii universale și în contextul actual al deschiderii către o Europă unită.

Sceneta “La hanul Ancuței” în Polonia

Serata “Eminescu este cu noi în Europa”

Elevii participanți au fost încântați de atmosfera relaxată în care și-au putut exprima liber ideile și au urmărit cu atenție prezentările colegilor care au dat o notă de originalitate lecturii.

Chiar dacă poezia în general și cea eminesciană în particular este greu traductibilă, faptul că binecunoscutele și atât de îndrăgite versuri ale poetului nostru de suflet au răsunat și într-o limbă de circulație internațională au întărit ideea că Eminescu rămâne un poet modern, cu principii mereu actuale, un vizionar care a înțeles imuabilul vremurilor care se duc și vin.

Dincolo de îndeplinirea obiectivelor propuse, cadrele didactice organizatoare au dedus necesitatea repetării unor astfel de manifestări care să prezinte coala și într-o altfel de lumină, poate mai accesibilă, mai ușor digerată când programele colare sunt uneori atât de încălcate și alambicate.

Copiii au nevoie de diversitate, de felurite prezentări ale aceluiași conținut care să le trezească interesul, pentru a înțelege și valoriza inestimabilele comori ale tradiției și artei românești ca parte încontestabilă ale patrimoniului universal.

Depinde și de noi, dascăli să le arătăm valoarea frumoasă și importanța conceptului de globalizare care să nu altereze “zestrea noastră populară” ci să-i dea un plus de frumusețe, apreciere și înnobilitare prin integrarea în valorile nepuizabile ale umanității.

THE IMPORTANCE OF LIFELONG LEARNING

*Martalogu Mihaela
Liceul Tehnologic Halînga, Halînga, Mehedin i*

A recent EUA publication, European Universities' Charter on Lifelong Learning represents a major contribution to the higher education reform process in Europe. It is an essential document for the continuation of the education reform, which offers a coherent perspective on lifelong learning and draws the fundamental evolution directions of this process for the years to come. The Charter succeeds in bringing together the most important lifelong learning issues and integrating them in a systematic essential approach which, from now on, will form the basis of the European evolutions in this area.

The lifelong learning idea generates a change of philosophy in the concept of learning. The development of the lifelong learning notion and process determines a revolution in the idea of university and post-university education. A remark should be made in this point: the fact that learning is a permanent necessity of the human being affirms a truth well known from the ancient periods of thinking, from the Greek philosophers to the present moment. Therefore the idea is not new in itself, since it translates an eternal truth of the human being, whose existence – according to Descartes – is defined by two fundamental attributes: doubt and thinking. New is the recovery of this idea in a system of thinking, its promotion as an essential need of the individuals and of the society, confronted with unprecedented challenges.

The lifelong learning reform in Europe, having at the centre of its philosophy the human need to learn throughout the lifetime, makes an essential movement from idea to action, from a generally accepted truth to a complex process, in a coherent, open to the future conceptual and administrative context.

The lifelong learning concept brings a new perspective upon the mission of university as higher education institution, addressing, in a pyramidal hierarchy, to elites. In a period of tough competition at a world scale, in the context of a fast globalisation process, knowledge becomes a priority for all nations, since it provides the force that generates change, competitiveness and prosperity.

The knowledge society is to be achieved through education and research, in modern higher education institutions able to enhance quality, excellence and performance, to respond to the economic and societal challenges. In this context, the 21st century university must change itself and become an inclusive and responsive institution able to address to a diverse student population and to actively respond to the changing needs of society. In the new condition, in the spirit of widening access to education, the inclusive and responsive university opens its educational provision to all the social categories with the potential to learn and to take benefit from learning.

The two attributes of university, inclusive and responsive, enhanced in its adaptation process to the society demands, are fundamental elements for the lifelong learning achievement.

The lifelong learning idea extends the university mission on three dimensions: social, temporal and spatial. In the first situation, university educational provision addresses to a more diversified population, to all those who haven't accessed higher education or to the persons willing to continue their education and training on an existing educational background. Secondly, the university learning provision exceeds the traditional student age and practically abolishes the temporal limits as regards its targeted population, particularly focusing on the 30 to 50 groups, but addressing to younger or older students as well. In the third case, through the prior learning recognition, through the Bologna processes and tools – mobility, ECTS, Diploma Supplement, European Standards and Guidelines for Quality Assurance, Qualifications Frameworks etc. –, the

personal educational experiences, irrespective of the place where they have been achieved, are recognised and integrated in the student academic education.

Widening social access, inclusive and responsive universities, many and diverse education offers, in relation with the student population diversity, within the lifelong learning process, all these innovations must not be equated – according to some fears expressed across Europe – with lowering quality in university education. Through its very philosophy – to respond to the social and economic needs and to take part in the creation of the knowledge society – the lifelong learning process associates itself with the idea of quality in education and training in the sense of competence, competitiveness and performance. In this context, universities remain the key institutions in the lifelong learning area, which can ensure, by their mission, a substantial, flexible and pragmatic education, according to all the higher education quality standards, engaged, through the Bologna Process, in changing Europe into “the most competitive knowledge-based economy in the world”.

In a EUA seminar on lifelong learning in the Sorbonne (December 2007), it was affirmed the necessity of a Charter on Lifelong Learning for Europe’s universities and for society in the future. The document has been adopted by the Rectors’ National Conferences in the EUA Council of 4 July 2008, and launched in the EUA Conference Inclusive and Responsive Universities ensuring Europe’s competitiveness, held in Rotterdam in 23-25 October 2008. The Charter has appeared in a complex and dynamic context for the European higher education, as universities are involved in the process of making the knowledge-based society. In the Preamble, it is shown that, in the 21st century, European universities confront with increasing expectations and needs from society, while the entire process of social and economic development evolves around the concept of Europe of Knowledge.

The achievement of this goal needs strong, autonomous, inclusive and responsive universities, able to offer research-based education and learning. The actual social and economic challenges are determined by the increasing speed of globalisation, Europe’s demographic ageing, the fast technological progress. All these evolutions influence the whole society and have a powerful impact on the labour markets, involved in a dynamic adaptation to the new conditions. In this process, universities have the central role, since they are the pillar of the knowledge society, the fundamental goal of the Lisbon Agenda, assumed and developed within the Bologna Reform. The higher education reform in Europe, started under the Bologna Declaration (May 25, 1999), has set two major goals: the European Higher Education Area (EHEA) and the European Research Area (ERA).

Until now, in the European higher education, a series of changes and evolutions have taken place, which need to be consolidated and developed to respond to the lifelong learning challenges. In this context, the achievements and the good practices of the European universities concerning the diversified student communities must be taken into consideration. As regards the lifelong learning notion, it embraces many concepts: initial education for disadvantaged groups, continuing education and training for well-qualified graduates, post-retirement opportunities for cultural enrichment. At the same time, lifelong learning can be organized at local, regional and national levels.

BIBLIOGRAPHY:

1. EUA (European University Association), (2008), *European Universities Charter on Lifelong Learning*, Bruxelles
2. Crosier D., Purser L., Smidt H., (2007), *Trends V: Universities Shaping the European Higher Education Area*, Bruxelles
3. EUA, (2008), *Annual Report 2007*, Bruxelles

EXAMPLES OF GOOD PRACTICE AT THE TECHNICAL COLLEGE "DOMNUL TUDOR" – ENTREPRENEURIAL SKILLS ACQUIRED BY STUDENTS THROUGH IMPLEMENTATION OF EUROPEAN PROJECTS POSDRU

*Prof. Mihăilescu Carmen
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor", Drobeta Turnu Severin*

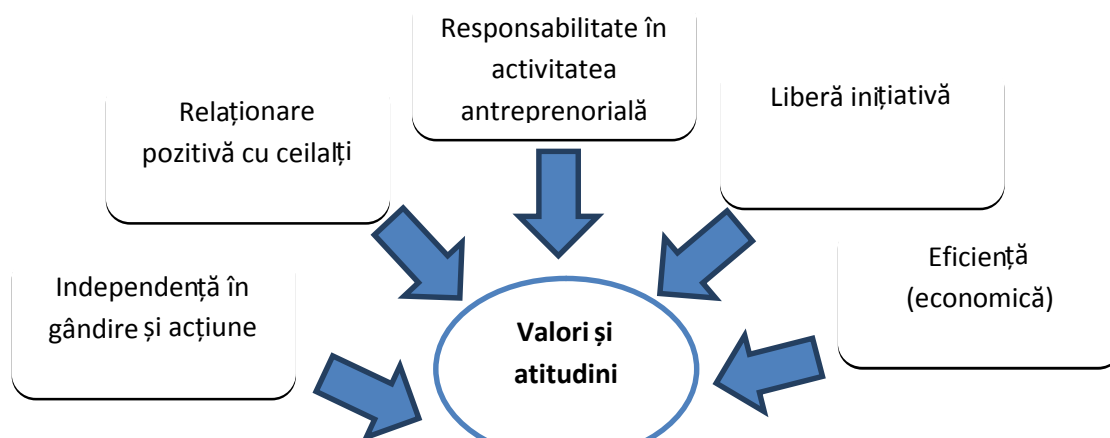
The 8 key competences of the European Union for lifelong learning are a combination of knowledge, skills and attitudes appropriate to each context. They are specifically necessary for personal fulfillment and development, social inclusion, active citizenship and employment. Key competences are essential in a knowledge society and guarantee more flexibility in terms of workforce, allowing it to adapt quickly to the constant changes taking place in an increasingly interconnected world. In this sense, competence skills and entrepreneurial skills No.7, aims to develop students' skills to enable them effective use of their potential and, in time, effective management of their own business.

Implementarea la nivelul unității de învățământ a proiectelor POSDRU: "Consiliere și orientare pentru o viitoare angajare" ID 64001, "Model de consiliere centrat pe Consilierea și Educarea Carierei elevilor" ID 62350, "Îmbunătățirea calității educației în formarea profesională prin rețele partenoriale" ID 57551, "MaST Networking, calitate în dezvoltarea competențelor cheie de matematică, științe și tehnologii" ID 58014, a creat oportunități ca elevii Colegiului Tehnic "Domnul Tudor" să-și dezvolte capacități de a pune propriile idei în practică, de a fi creativi, cu inițiativă, să-și asume riscuri, să fie capabili de a planifica și de a manageria activități în scopul atingerii obiectivelor.

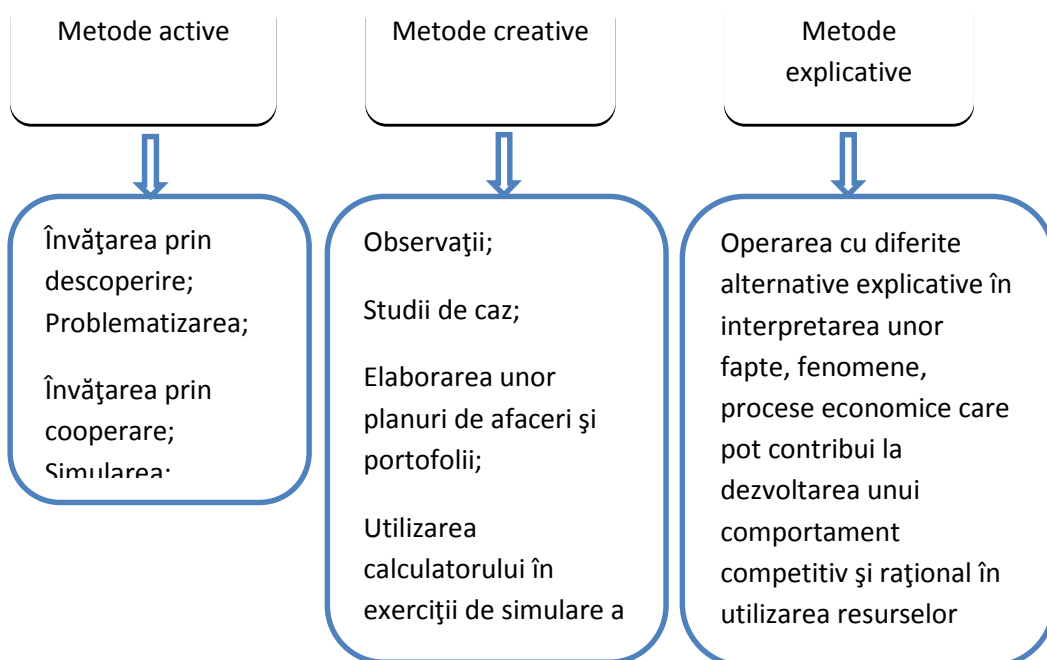
O parte din activitățile desfășurate în cadrul proiectelor amintite, au fost proiectate astfel încât, elevii grupurilor țintă să realizeze conexiunea dintre cunoștințe, deprinderi și atitudinea antreprenorială, pentru a dobândi competențe antreprenoriale. Transmiterea unor cunoștințe referitoare la identificarea oportunităților, mediul de afaceri, latura etică a întreprinzătorului, a fost susținută de activități practice, mese rotunde, workshop-uri pentru dezvoltarea deprinderilor de planificare, de organizare, de analiză, de comunicare, de activare individuală și în echipă, de evaluare, de asumare a riscurilor.

A fost demarat, astfel, procesul de obținere a unei atitudini antreprenoriale, sintetizat la nivelul elevilor prin inițiativă, atitudine proactivă în viața personală și socială, cât și la locul de muncă (la stagiile de practică desfășurate la operatorii economici), motivare în determinarea obiectivelor personale, a scopurilor comune cu alte persoane.

Schematizat, întregul proces de predare – învățare – evaluare, dezvoltat prin activitățile proiectelor implementate la nivelul școlii, în ceea ce privește dobândirea competențelor antreprenoriale, se poate reprezenta astfel:

Desfășurarea activităților a constat în planificarea minuțioasă a acestora, prin utilizarea metodelor diverse de abordare, au fost provocatoare, au implicat elevii în planificare, organizare, gestionare, conducere, delegare de sarcini, comunicare, raportare, evaluare, înregistrare, lucru individual, dar și în echipă, negociere, colaborare în echipă, evaluare a riscurilor, identificare a punctelor tari și a punctelor slabe, asumare a riscurilor, dacă apar, și când ele sunt justificate.

și ..... În loc de concluzii:

BIBLIOGRAFIE:

1. www.europass-ro.ro/index.php?page=competente
2. www.scribub.com "PROGRAME SCOLARE"
3. Olteanu R., *Competențe antreprenoriale*, prezentare ppt.

PERFORMANȚĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL ROMÂNESC

*Mîndreci Lenuța
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor"*

Prospective orientation of education requires the development of educational programs to prepare people to adapt to the problems it is estimated that they will face in the future.

This means rethinking current educational objectives, content and radical changes in education technology. Content of education to be selected following the principle of interdisciplinarity and structured as so-called new education:: peace education, environmental education, education for participation and democracy, education, demography, education, communication and media, economic education, community education, education on fundamental human rights, education for a new international order, etc.

Orientarea prospectivă a educației impune conceperea unor programe educative care să-i pregătească pe oameni pentru a se adapta la problemele cu care se estimează că se vor confrunța în viitor.

Aceasta înseamnă regândirea obiectivelor educative actuale, schimbări radicale în conținutul și în tehnologia educației. Conținutul educației urmează să fie selecționat după principiul interdisciplinarității și structurat sub forma așezărilor noi educației:

- Educația pentru pace, își propune să promoveze o cultură a păcii și o atitudine de cooperare;
- Educația ecologică - este o pregătire pentru conservarea și apărarea mediului natural de viață;
- Educația pentru schimbare, participare și democrație - își propune o pregătire a cetățeanului responsabil, conștient de drepturile și de îndatoririle sale;
  - Educația pentru democrație și drepturile omului
  - Educația interculturală (multiculturală)
- Educația demografică - este necesară în societățile confruntate cu creșteri sau scăderi îngrijorătoare ale populației;
- Educația pentru comunicare și mass-media - urmărește formarea unei atitudini critice, selective față de avalanșa de informații oferite de mass-media
  - Educația pentru sănătate
- Educația nutrițională - oferă mijloace de combatere a pericolului pe care îl prezintă pentru sănătate un regim alimentar irațional, sărac în elemente nutritive, ori bazat pe produse sintetice nocive;
- Educația economică și casnică modernă - este o pregătire pentru buna gestionare a propriilor bunuri;
  - Educația antreprenorială
  - Educația pentru timpul liber - o educație a dorinței de petrecere a timpului liber prin desfășurarea unor activități creative, cu un bogat conținut cultural, și a unor activități care să fie prilej de recreere autentică.
  - Educația pentru tehnologie și progres - o pregătire a omului pentru înțelegerea și adaptarea la un mod de viață invadat de tehnologie ș.a.

Aceste “noi educații” pot fi introduse fie sub forma unor noi obiecte de învățământ, cu caracter interdisciplinar, fie prin crearea unor module interdisciplinare introduse în cadrul disciplinelor tradiționale, ori prin infuzarea disciplinelor existente cu noile conținuturi.

Aceste direcții noi, pot fi implementate în educație prin următoarele posibilități:

- introducerea de discipline noi, ce promovează aceste tipuri de educație;
- crearea unor compartimente speciale, în cadrul unor discipline de bază;
- prin introducerea cu mesaje, ce înțeleg noile discipline.

Noile educații sunt un răspuns util al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Aceste noi educații nu sunt epifenomene, fiecare dintre ele aparând datorită unor necesități.

Se afirmă, pe bună dreptate, că unul dintre elementele definitorii ale societății contemporane este schimbarea. Noul mileniu în care trăim a moștenit în sine multe probleme sociale, economice și politice, care, de ieri au marcat în mare măsură ultima jumătate de secol, sunt departe de a-și găsi soluțiile. Dintre aceste probleme menționăm: terorismul internațional, rasismul, creșterea numărului de săraci, analfabeții și aomeerilor, etc.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bârzea C., (1995), *Arta științei a educației*, E.D.P., București.
2. Ciolan L., (2003), *Dincolo de discipline. Ghid pentru învățarea integrată /crosscurricular*, Centrul educația 2000+, București.
3. Cosmovici A., Iacob L. (1998) *Psihologie școlară*, Ed. Polirom, Iași

IDENTITATE CULTURALĂ ÎN DIVERSITATE

*prof. Mitran Adriana,
Liceul Teoretic „George St. Marincu”, Poiana Mare, Dolj*

All democracies can principally be described as “open societies” (Popper, K., 2006). An open society is associated with cultural and religious pluralism, while it is always open to change and improvement because there is no ultimate truth and knowledge is always ongoing. The higher the generalized interpersonal trust is, the higher is the acceptance of cultural diversity within one’s own living environment expected to be.

Principiul „unitate în diversitate”, folosit pentru prima dată în anul 2000, aduce în atenție rațiunile pentru care europenii au continuat construcția proiectului comun european: promovarea păcii și prosperității, acceptarea deschiderii către spiritul, culturile și tradițiile atât de diverse ale continentului. Cu alte cuvinte, spațiul comunitar ar trebui să se constituie, pe de o parte, într-un garant al unei atmosfere de deplină armonie, al toleranței și înțelegerii, al egalității de șanse, al multiculturalismului. Pe de altă parte, promovarea, ocrotirea și perpetuarea valorilor naționale, a tradițiilor culturale și sociale specifice fiecărui stat membru, reprezintă un drept la fel de important pentru cetățenii europeni.

Definiția diversității culturale este încă un subiect dezbătut. Cu toate acestea s-au identificat o serie de componente precum multiculturalitatea, etnodiversitatea, drepturile culturale, diversitatea religiilor, credințelor și obiceiurilor. În consecință, diversitatea culturală presupune o abordare integratoare în domeniile politicului, economicului, socialului și juridicului.

Deși diversitatea culturală este o valoare în sine, valorificarea ei cuprinde și alte dimensiuni de altă natură, cum ar fi cea economică și socială. Recunoașterea diversității culturale, precum și valorificarea acesteia în viitor, antrenează cu sine și necesitatea elaborării, adoptării și promovării unor politici specifice, care să o pună în valoare. În urma promovării consumului de servicii culturale diverse și a participării membrilor comunității la evenimente interculturale, apelând la

pluralismul serviciilor de informare și susținere a evenimentelor culturale și interculturale poate avea loc o facilitare a comunicării interculturale.

Identitatea culturală în civilizația europeană are la bază o serie de puncte istorice ce încep de la gândirea greacă, dreptul roman și creștinism, cultura europeană identificându-se astfel și prin valori de natură spirituală dezvoltate pe parcursul timpului.

Diversitatea culturală înființează un fenomen de bază al societății. Ea vizează diferențele culturale existente între oameni, precum și cele dintre grupuri diverse, ca identități multiple: tradiții, obiceiuri, modul de abordare a educației și a societății din perspectivă interculturală. Europa culturală aflată între tranziție și modernitate nu este doar o diversitate, ci mai mult decât atât, problema identității culturale se înscrie în actualul proiect european.

În totuși, diversitatea culturală poate fi o resursă, în care creația și cooperarea artistică ținese experiențe provocatoare. În acest sens, Fundația Culturală Europeană, una dintre fundațiile culturale de vârf ale Europei cu sediul în Amsterdam, susține și încurajează diverse cooperări culturale, precum și dezvoltarea de politici culturale, care contribuie la integrarea europeană, bazate pe respect reciproc pentru diversitate.

Adoptarea unor principii noi în elaborarea politicilor de dezvoltare, exprimate prin politici multiculturale trebuie să aibă în vedere dezvoltarea unor servicii culturale care să trezească interesul spre fenomenul artistic în rândul tuturor culturilor de orice nivel, prin existența unor workshop-uri de creație artistică care să aducă idei la promovarea și protejarea instituțiilor culturale și contribuția la integrarea socială a diferitelor culturi și minorități.

Ideea de bază este aceea de a conștientiza că dreptul la diversitate implică necesitatea solidarității globale. Identitatea culturală este cea care conferă indivizilor demnitate și forță, tărâș de caracter necesar pentru a supraviețui. Există o moștenire culturală comună omenirii, a cărei ocrotire și valorificare constituie una dintre marile responsabilități la momentul actual. Această concepție, care subliniază rolul diverselor societăți în crearea culturii, ar putea deveni coloana vertebrală a conceptului de „interdependență europeană”. Interdependența nu implică numai existența unui guvern european unic, ci implică în alegere și cooperare globală, bazate pe un set de reguli etice, care să prevină transformarea actului de limitare a suveranității naționale într-o agresiune culturală.

Problemele pe care le implică identitatea culturală nu pot fi soluționate printr-un simplu proces de redistribuire. Autonomia culturală nu este garantată, după dorință, prin acorduri internaționale de redistribuire a resurselor. Identitatea culturală reprezintă un mod de a percepe importanța unui set de relații și de valori umane.

Armonizarea diferitelor sisteme de cultură în cadrul Uniunii Europene conferă fenomenului în sine o perspectivă pe termen lung. Acest proces implică cunoașterea și respectarea culturilor și conștientizarea fenomenului de interdependență globală, bazate pe elementele și specificitățile pluralității culturale, excluzând impunerea unui model unic de învățare. Specialiștii din acest domeniu, recunosc importanța respectului față de valorile altor culturi, în spiritul cultivării valorilor universale, precum și necesitatea acordării unui rol mai mare schimburilor internaționale, pentru ca persoanele să se poată deplasa în spațiul european.

În procesul complex al globalizării, problema persistenței identității culturale prezintă două aspecte strâns legate între ele: pericolul omogenizării culturale, apariția sau recunoașterea unei forme unice de cultură și apariția fenomenului de dezintegrare culturală și psihologică, atât pentru indivizi, cât și pentru societăți.

Există o formă de comportament, deseori inconștientă, care le apare unora ca formă de agresiune culturală: etnocentrismul. Acest comportament, caracteristic în special țărilor dezvoltate constituie o amenințare pentru înțelegerea europeană și trebuie corectat. Agresiunea și dezintegrarea culturală reprezintă două aspecte care conferă oricărui sistem mondial vulnerabilitate, împiedicând înțelegerea reciprocă, dialogul, cooperarea, inițiativele comune și solidaritatea europeană.

Identitatea culturală la ambele niveluri – națională și internațională – rămâne una din principalele necesități psihologice și spirituale. Imposibilitatea de a-și putea păstra propria

identitate, conduce în mod automat la conflicte în interiorul unei societ i, sau în cadrul societ ilor dintr-o anumit regiune. Exist toleran , dar nu i acceptare sincer din partea unor popoare situate pe o treapt superioar de progres tehnologic i de civiliza ie, a valorilor noilor ri care au intrat sau vor intra în Uniunea European .

În alegerea implica iilor diversit ii culturale reprezint una din provoc rile lumii contemporane, constituind unul din principalele obiective ale unei noi orient ri în cadrul procesului de globalizare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Andreescu G., (2004), *Na iuni i Minorit i*, Editura Polirom, Bucure ti.
2. Branda A., (2002), *Repere în Antropologia Cultural* , Editura Funda iei pentru Studii Europene, Cluj-Napoca.
3. Cocchiara G., (2004), *Istoria Folcloristicii Europene. Europa în c utare de sine*, Editura Saeculum I.O., Bucure ti.
4. Marga A., (2001), *Filozofia Unific rii Europene*, Cluj-Napoca, Editura Funda iei pentru Studii Europene

EUROPE'S FUTURE: FRAGMENTED IMPLOSION, OR GREATER INTEGRATION?

*Prof. Mladin Silvia Monica
Scoala Gimnaziala "Th. Costescu"*

The future policy narratives are of three different scenarios: firstly, a "business as usual" scenario; secondly, an imploding, "fragmented EU" scenario; or, in the third scenario, a more "integrated EU". These scenarios have also been explored quantitatively. At first sight, it may not seem the ideal moment for such analysis, particularly as the euro crisis appears far from under control, with increasing doubts as to the capacity of Greece and now Portugal to repay their debts.

Business as usual?

The current uncertainty surrounding the future of the euro zone and other European countries is such that, for once, the traditional, neutral "business as usual" scenario appears rather unlikely. The two alternative scenarios — an imploding, "fragmented EU" or, in contrast, a more "integrated EU", appear much more realistic. Which one it will be is, of course, very much open for discussion.

An imploding, fragmented EU?

For many (if not most) economists, the long-term scenario of European fragmentation today appears to be the most realistic one. The narrative I proposed to my forecasting colleagues was actually very easy to write up. It started from how the basic trust between European states has gradually eroded over time. This predated the euro crisis in many ways, but the rapidly growing financial concerns in strong euro-countries (including Austria, Finland, Germany and The Netherlands) in having to bail out Greece made the mutual distrust amongst European Union Member States suddenly much more visible.

Another striking example, from a different angle, was the EHEC (enterohemorrhagic E. coli) food poisoning outbreak around Hamburg and the immediate reaction of German health officials to blame "infected" Spanish cucumbers. Three weeks later, French health authorities copied this euro-blaming process, going for British producers of rocket, mustard and fenugreek seeds. Today, the blame has shifted to outside Europe, in the shape of Egypt.

Only time will tell if the main culprits were fenugreek seeds imported from Egypt in 2009. However, the reaction to EHEC in various European countries illustrates the rapidly growing distrust between Member States.

Tensions between various European Union Member States were always there as something popular media could make extra money from during football championships. But with the euro crisis, all this seems to have exploded. Of course, the fact that in Europe most popular newspapers remain first and foremost part of nationally oriented media outlets doesn't help.

But back to the narrative of the long-term scenario of European fragmentation. Gradually, both in the richer and poorer European countries, the belief in the absolute prerogative of national over European policy-making took form, accompanied by a growing disillusionment with what the EU had actually achieved for European citizens, both on the left and right of the political spectrum.

As most economists are well aware, those achievements were not just unequally distributed between sectors (growing export as opposed to declining import competing sectors), countries and regions (centrally located countries/regions benefited much more from integration than peripherally located countries/regions), and skilled versus unskilled (the skilled in the centrally located countries and regions benefited much more, the others often had to move to find a job), but also appeared increasingly out of their control: imposed by external organizations and institutions which themselves appeared to have organized their activities fully "under-internal-control" with high, tax-free remunerations and little interference from national policy makers.

Thus, while the overall advantages of European integration, although unequal, remained economically undeniable and well established, those advantages became politically more-or-less invisible. The disadvantages, the contradictions with countries' own national or regional policy-making preferences became, by contrast, more visible and questioned every day in national public opinion debates.

Or greater EU integration?

The alternative scenario started from a similar, but opposite narrative. The future trend is now towards further political and economic integration, again directly as the result of the financial euro-zone crisis. At the political level, there is now, contrary to the previous scenario, a gradual recognition that the financial crisis can only be solved through stronger European (as opposed to national) political representation and control.

Again, this applies to both the political left and right, to eurosceptics and europhiles. It is, in other words, not a narrative based on a romanticized vision of a European identity — a common European culture, flag or hymn. Rather, it is the outcome of a political realization both among policy makers and broader public opinion that economic integration, and in particular the economic and monetary union with the formal introduction of the euro back in 2002, cannot survive without a certain level of political integration.

The huge financial investments in each other's economies, both between euro-zone Member States and with other Member States, leads to the political realization even within the most "euro-skeptic" countries that close mutual control of each other's fiscal policies, of the functioning of Member States' internal labor markets and more broadly the sustainability of Member States' social welfare systems, is in each country's national interest. What was once politically unthinkable now appears economically the only way forward: further European integration, not out of love but out of necessity.

External pressures, in particular complaints from the USA, China, India, Brazil, South Africa and some other emerging countries about the EU needing to speak with one voice, further reinforce this trend. Slowly, public opinion and policy makers begin to realize that a number of political integration steps are needed for the EU to fully benefit from its "union" status.

In the meantime, the European Commission (EC) provides the underlying technocratic support for such reforms that also fully benefit from the wide variety of institutions within different European countries. The best performing Member States' public services take the lead in a new phase of economic integration in the EU: that of public services. As a result, the performance of the

public sector in Europe, still responsible for the largest part of GDP, has received a dramatic boost in efficacy and efficiency. Tax revenues increased substantially in some of the southern Member States as tax evasion and large parts of the over-sized black market economy become integrated into the formal national economy.

All this results in a significant impact on productivity growth for the EU as a whole, as the private sector also benefits from the more efficient public sector. At the same time, mutual trust in Member States' national public sector capabilities, culture and ethics receives a boost. European diversity again has a positive connotation across the EU. The EU becomes, internationally, a truly attractive place to live and work.

So which will it be?

Writing convincingly about an optimistic European scenario at the present time is, I admit, not an easy task. However, what is striking is that the solution to the various internal as well as external crises confronting the EU today can only be found in a scenario of greater EU integration.

It is only through further political and economic integration that the EU will be able to provide appropriate responses to crises, both current and future. This not only applies to the financial crisis (as argued above), but also for pandemics such as the EHEC bacteria outbreak where public — and unfounded — accusations between Member States resulted in major European losses in agriculture exports. And if there is one future certainty, it is that pandemics in one form or another will hit humanity in the years to come. Only an integrated Europe, in close interaction with other regions in the world, will be able to provide an appropriate response.

Or what about the nuclear crisis across the globe in Japan, which directly affected Europe's future fossil fuel energy dependency, as the German government decided unilaterally to quit the nuclear industry? Here, too, it is the lack of a common European response that is most striking. In short, the need for Europe to embrace further integration appears more overwhelming with every new crisis.

VALORILE UNIVERSALE ALE ORTODOXIEI ROMÂNE ÎN INTEGRAREA ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

*Prof. Dr. Mutu Ion-Nicoale -Strehaia,
Colegiul Tehnic „Decebal”, Dr. Tr. Severin*

„Educația – lumina edificatoare pentru viață!” (P.F. †DANIEL, Patriarhul României)
„Creștinismul nostru este religia celei mai des vărite morale, a iertării și a celei mai perfecte iubiri” (N. Iorga)

România este de ceva vreme în Uniunea Europeană și cu toate acestea, încă se confruntă cu tot felul de tentații și de ispitiri, tocmai din această pricină, încercări, care apar în secularismului din Occident. Faptul că, am devenit membru al acestui „Supra-Stat” – *Uniunea Europeană (U.E.)* –, fondat doar pe principii economico-financiare, având orientare spre liberalism, libertinaj, ar putea avea unele repercusiuni și asupra credinței, dacă nu, chiar le-a și avut. Așa e, pe drept cuvânt, noi, cei din Răsăritul Ortodox, am fi tentați să ne lăsm copleșiți de „lumina” amgitoare a Apusului Occidental (majoritar catolic și protestant sau neoprotestant), prin nivelul ridicat al traiului, dar și ricit din punct de vedere spiritual, religios-moral. Și aici, va trebui să vină Răsăritul cu ale sale valori ortodoxe.

Încă din veacul al XVII-lea aveau să fie elaborate cele dintâi proiecte ale tratatelor, ce urmau să înființeze o uniune europeană. Dar ideea de *Europă Unită* s-a concretizat, abia după al doilea război mondial, ce a avut la bază dorința de menținerea păcii pe întregul continent european.

În jumătatea de veac de creație și de construcție europeană, statele membre au beneficiat de pace, stabilitate și dezvoltare economică, ce au avut ca rezultate creșterea nivelului de trai, creându-se *Piața Unită a Uniunii Economice și Monetare*.

În cadrul *Uniunii Europene* – în Europa –, la care a aderat și a devenit membru și România, începând cu 1 ianuarie 2007, un rol aparte l-a avut (și are și cu siguranță îl va avea) și Biserica Ortodoxă Română, care, de-a lungul veacurilor, prin marile sale valori, pe care Dumnezeu le-a plămădit pe acest pământ, au reușit, prin înfăptuirile lor, cu timp și fără de timp (prin cuvânt și fapt), să ducă faima noastră peste hotare. Se cuvine să nu uităm de pleiada numeroilor slujitori ai Bisericii noastre, care au sprijinit Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol, Patriarhiile Apostolice de la Antiohia, Ierusalim, Alexandria, Locurile Sfinte, aflate multe veacuri sub puterea semilunii, dar și ocupației arabe. De aceea, s-au dăruit și s-au făcut danii, ajutoare, iar, aici, la noi, în zilele României s-a oferit găzduire unor Ierarhi, de acolo, care și-au aflat liniștea și chiar sfârșitul obitesc.

Printr-o vastă lor cultură, creatori, la rândul-le de cultură, aveau să se remarcă: Sf. Mitropolit *Varlaam* (care chiar a și fost propus să devină, în 1639, Patriarh Ecumenic la Constantinopol, de obicei interziceau; lucru ce dovedește înalta preuire de care se bucura Mitropolitul moldav, cel care, din smerenie a refuzat asemenea cinstire); Sf. Mitropolit *Dosoftei* (considerat *primul nostru poet*) și *Anastasia Crimca* (în Moldova); apoi Sf. Mitropolit Martir *Antim Ivireanul* al Bisericii Românești (care a tipărit prima carte cu caractere arabe din lume și anume un *Liturgier greco-arab*, în 1701); Sf. Mitropoliți Transilvăneni Martiri și de cultură ziditori: *Ilie Iorest*, *Sava Brancovici*, *Simion Itefan*, *Andrei Aguna* și mulți alții, la care mai târziu s-au remarcat vrednicii noștri de pomenire Patriarhi ai României: †*Miron Cristea* (1925-1939), †*Nicodim Munteanu* (1939-1948), †*Justinian Marina* (1948-1977), †*Iustin Moiescu* (1977-1986), †*Teoctist Arpașu* (1986-2007) și desigur actualul P.F. Patriarh †*DANIEL* – alei cîrțurari, ecumeniști, cunoscuți și peste hotare, prin vastă lor activitate.

De asemenea nu trebuie date uitării, legăturile strănse, pe care domnitorii români le-au avut de-a lungul timpului cu Locurile Sfinte, Sf. Munte Athos, prin numeroasele ajutoare, restaurând și chiar rectorind unele din acestea mințile, în special pe cele monahale, de acolo. La daniile oferite, aveau să se adauge luptele, pe care le-au purtat domnitorii și voievozii români pentru apărarea Creștinătății în fața vâlgului otoman, dar și rezistența avută la învâlcirea altor popoare peste noi, care au râvnit la glia noastră (turci, maghiari, polonezi etc.). Dintre acești Domni, îi amintim pe câțiva (unii, fiind încununăți cu nimbul sfințeniei, apoi trecuți în calendar și cinstiți ca Sfinți ai Bisericii noastre): *Basarab I, Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Sf. Voievod Ștefan cel Mare* – acel „*Purtător de biruință*” sau „*Athleta Christi*” („*Atletul lui Hristos*”) –, așa cum l-a numit chiar Papa Sixtus al IV-lea, care îi înmânase prin solii săi veniți la Cetatea de Scaun a Sucevei, „*spada de apărător al Creștinătății*”. Desigur nu-i uităm pe *Iancu de Hunedoara, Mihai Viteazul*, la care se adaugă Domnitorii culturai, iubitori de Biserică și de Cultură, dar și ctitori de biserici și de mănăstiri, unele dăruind pământuri: *Matei Basarab, Vasile Lupu, Sf. Neagoe Basarab, Sf. Martir Constantin Brâncoveanu, Dimitrie Cantemir*; iar mai târziu *Al. I. Cuza* și desigur Regii României: *Carol I, Ferdinand I, Carol II, Mihai I* și nu le dăm uitării pe faimoasele Regine ale României: *Elisabeta, Maria, Elena și Ana*. În acest an – 2016 – se împlinesc 150 de ani de la întemeierea Academiei Române și a Casei Regale a României.

Se cuvine să-i facem cunoscuți și pe Cronicarii vremii, care, prin operele lor și nu numai și-au făcut cunoscuți, atât în afară de țară, pe Bătrânul Continent Europa și mult mai departe: *Grigore Ureche, Ion Neculce, Udriște Năsturel, Nicolae Milescu-Șpiră* (ale căror lucrări au vădit lumina tiparului și peste hotare, ca viu semn al erudiției lor). Peste veacuri să ne aducem aminte de corifeii din alte domenii, care au dus în Europa și în lume mințile lor scripitoare: *Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Constantin Brâncuși, George Enescu, Titu Maiorescu, Nicolae Titulescu, Aurel Vlaicu, Henri Coandă, Eugen Ionesco, Mircea Eliade, Mariana Nicolesco* etc. Iar noi, ca fii ai judeului Mehedinți, avem datoria de a nu o uita, pe cea supranumită „*privighetoarea din Munții Mehedințiului*”, pe una din valorile inestimabile ale folclorului autentic românesc, de la Izverna, îndrăgita interpretă a cântecului popular, *Domnica Trop* –, care este singurul cântec al judeului nostru, care a primit, alături de alți români (pușini la număr, până în 20), titlatura de: „*Tezaur uman viu*”, din partea UNESCO.

Este însă dureros, cum renumita Domnica Trop, ales rapsod al cântului mehedintean, la cei 78 de ani, este uitată de autoritățile locale, trind în continuare, în modestie și din lucrul pământului.

Nu trebuie uitată relațiile și legăturile ecumenice, prin multiplele dialoguri interconfesionale, pe care Biserica noastră le-a avut și le are, în duhul frăției cu celelalte Culte religioase, atât din țară, cât și din afară, făcând parte din forurile internaționale ecumenice: *C.E.B.* (Consiliul Ecumenic al Bisericilor); *C.B.E.* (Conferința Bisericilor Europene); *C.C.P.* (Conferința Creștină pentru Pace, a cărei cofondatoare, în 1958, la Praga, a fost și Biserica Ortodoxă Română); la care se adaugă: *Organizația Mondială a Tineretului Ortodox (SYNDESMOS); Congresul Monahal Internațional Interconfesional* etc.

La toate prefacerile socio-politice, culturale, economice, Biserica nu a putut sta indiferentă, însă, dureros este faptul că, în *Constituția Europeană* nu se face referire la valorile Creștinismului, pe care, la vremea cuvenită, Europa s-a sprijinit, tocmai datorită inestimabilelor valori creștine, care au contribuit în mod real la dezvoltarea Culturii, științei, Artelor. De aceea, Biserica s-a vădit nevoită să lua atitudine asupra stării de decădere religios-morală și spirituală a neamurilor (popoarelor), care au adus grave daune demnității umane. Astfel, OMUL, în calitatea sa de *coroană a Creației lui Dumnezeu*, stare, pe care, se pare că cam uitată-o și care, în această Europă bolnavă, mai ales sufletește, i-a adus omului tot felul de „ideologii” (și nu uităm de Revoluția Franceză; apoi cele marxiste, ateismul, evoluționismul), bazate pe consumism și consumerism, antropocentrism, la care se adaugă globalizarea, desacralizarea, dezumanizarea, sectarismul religios, egocentrismul, terorismul (un alt grav flagel al lumii de azi, venit din Orient pe Bătrânul Continent Europa), care a dus la migrații – peste toate, punându-i în fața omului contemporan, pe „dumnezeul” acestui veac –, BANUL, uitând de DUMNEZEU, Adevăratul Ziditor și Creator a toate. De aceea, se impune o

luptă împotriva „dictaturii” economiei, ce domină lumea, de către cei bogăți, care fac și desfac caietul și iile contemporaneității, împărțind lumea în două: bogăți sau foarte bogăți și cei mulți și săraci. Tocmai, aceste „boli” ale unei prost înțelese democrații, au dus la legiferarea, în unele state membre U.E. (unele adevărate bastioane ale Creștinătății: Spania, Grecia și mai recent Italia, în pofida protestelor Bisericii Catolice etc.), a păcatelor împotriva firii, prin acceptarea „cștorilor” persoanelor de același sex și cel mai grav, dându-li-se dreptul de a adopta copii (în Italia nu s-a acceptat această cerință). Iată, cum se distruge fundamentul real al FAMILIEI, așa cum a fost rânduit de Dumnezeu, din Rai: BĂRBAT și FEMEIE –, legătură, binecuvântată de către Mântuitorul Iisus Hristos, prin Sf. Taina Cununiei (Nunții), la Nunta din Cana Galileii. Să nu uităm de alte pagubitoare traume ale lumii de azi: sclavia „modernă”, prin traficul de persoane (la care cad pradă chiar și copiii), consumul de droguri, alcool, prostituția, pornografia etc. Grav, grav!!! Încotro ne îndreptăm?!? Acum și aici, se cuvine, prin și cu adânc de smerenie și plecare de genunchi, să nu dăm uitării de permanentă actualitate a Sfintei Scripturi, pentru omul „modern”, fiind nevoie de *civilizația creștină a Creștinilor, care este BIBLIA, în care găsim CALEA, ADEVĂRUL și VIAȚA* (Ioan 14, 6), *care este Mântuitorul IISUS HRISTOS și care ne îndeamnă: „Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viața veșnică. Acelea sunt care mărturisesc despre Mine”* (Ioan 5, 39) și să nu uităm că: *„Dumnezeu rămâne putere și liman!”* (cum bine afirmă chiar S. Sa Bartolomeu I, Arhiepiscop al Constantinopolului, Noua Română și Patriarh Ecumenic, la 16 aprilie 2016, care, împreună cu S. Sa Papa Francisc I și P.F. Ieronim, Arhiepiscop al Atenei și al Întregii Elade, când, într-un moment și eveniment istoric, s-au aflat alături de refugiații de pe Insula Lesbos din Grecia).

Desigur, integrarea României în „Supra-Statul” Uniunea Europeană (U.E.), a adus influențe în toate domeniile, unele de folos, altele nu, căci nu s-au repliat după tradiția locală, de care U.E. ar fi trebuit să se țină seama. Aici, vine rolul și importanța Ortodoxiei, ce are menirea de a aduce în U.E., întregul său tezaur de spiritualitate, fondat pe învățăturile Sf. Scripturi, Sf. Apostoli, Sf. Părinți, Sf. Sinoade (Ecumenice și nu numai), spre a fi de folos și românilor noștri, care, din binecuvântate sau nu pricini s-au stabilit peste hotarele unde, prin purtarea de grijă a Bisericii, sunt păstori și de ierarhi și de preoți români, în Eparhiile (episcopii, arhiepiscopii și mitropolii) înființate special pentru românii din diaspora, care sunt îndemnați să nu uite de ale lor rădăcini și de legea strămoască.

Datori suntem a nu uita nici de viitorul acestui popor – TINERII –, mulți, fiind când cinste și dureros că, din pricini bine întemeiate, unii sunt nevoiți să părăsească țara, pentru un trai mai bun pe alte meleaguri. Acolo și oriunde s-ar afla, tinerii noștri „...trebuie să aibă posibilitatea de a-și păstra ființa cea lăuntrică curată în această învățare a progresului tehnicii și civilizației care nu este întotdeauna spre zidirea sa spirituală. Sigur că Europa nu aduce multe lucruri bune, pe care le salutăm, dar sunt și lucruri mai puține sau chiar deloc, care îl îndepărtează pe om de Dumnezeu și de semenul său, care aduc cu ele fel de fel de păcate, pe care suntem datori să le combatem cu metodele pe care le avem de la Sfinții Părinți...” (cum bine sublinia vrednicul de pomenire Patriarh Teoctist al României, în 2003).

Însă, data de 9 Mai nu reprezintă doar Ziua U.E., ci pentru noi, ca români, e o zi de mare importanță, căci, în urma Războiului de Independență, 1877-1878, ara noastră și-a dobândit *Independența de Stat* de sub jugul otoman, iar pe 10 Mai este Ziua Regalității Române (150 de ani de la venirea în țara noastră a Prințului Carol, care, în urmă cu 135 de ani, la 10 mai 1881 era încoronat ca prim Rege al României, sub numele de Carol I). Istorie și tradiție românească, pe care nu trebuie să le uităm sau să le minimalizăm importanța.

Pe drept cuvânt, putem afirma cu toată convingerea și tăria, fără fals patriotism, că, ROMÂNIA și a sa ORTODOXIE au fost dintotdeauna în Europa, înainte de 1 iunie 2007 și merit să rămână acolo, prin ale lor valori morale, spirituale, culturale, chiar dacă, ara noastră, încă mai este supusă la tot felul de încercări, căci: *„...Istoria noastră este în tradițiile poporului, în movilele nenumărate ce împesărează întinsele noastre câmpii, în mânăstirile ce cuviorii noștri domni le-au zidit în aducerea aminte a biruințelor câștigate, în hrisoave și în orice și, în sfârșit în cronicile Grecenilor, Popeților, Urecheților, Costinilor și a atâtor alii, bărbăți, care într-o*

mână în mână să știe să scrie despre apărarea patriei și înalta conștiință să scrie despre ele lor fapte...” (M. Kogălniceanu).

De aceea, în primul rând faptul că, e imperios necesar de a ne păstra viața și nealterate tradițiile, așa cum le-am primit de la înaintași (folclorul, portul popular, sărbătorile, obiceiurile satului românesc de odinioară, care ce-i drept, în unele zone s-au pierdut) și „...trebuie să ne păstrăm tradițiile. Într-adevăr suntem în Uniunea Europeană, însă aceasta nu înseamnă că trebuie să renunțăm la ce înseamnă tradiție locală. Avem și tradiția ortodoxă, ceea ce înseamnă respect și dragoste față de om și față de întreaga societate...ceea ce oferă Occidentul în momentul de față este omul văzut ca individ, care cultivă foarte mult iubirea de sine. Aici, în Răsărit, însă noi nu avem individul, ci avem persoana, care este caracterizat de dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele său...nu trebuie să fim complexați în fața occidentalilor, ci dimpotrivă, știm că avem ceva foarte important de oferit acestora. Vorbim de europeni, însă, de fapt, ei noi suntem europeni. Noi, cei de aici, din Balcani, avem un avantaj: suntem Occidentul Răsăritului și Răsăritul Occidentului. Fiind la mijloc, noi putem oferi atât Occidentului, cât și Orientului un echilibru, prin ceea ce avem și prin ceea ce putem face.” (cum prea bine sublinia într-un interviu, acordat la Iași, în 2011, de un renumit ierarh grec, Î.P.S. †Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos).

Să luăm aminte și să ne străduim să fim mult mai uniți în cuget și în simțiri!

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ :

1. Pr. Prof. Dr. Păcurariu M., (1992,1994), *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, E.I.B.M.B.O.R., vol. II, III, București;
2. Idem, (2002), *Dicționarul Teologilor Români*, Ed. Enciclopedică, București;
3. Idem, (2006, 2008), *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Ediția a III-a, Ed. Trinitas, vol. 2, 3, Iași;
4. Prof. Drd. Mutu Ion-Nicolae-Strehaia, (2007), *Biserica Ortodoxă Română și integrarea în Uniunea Europeană (U.E.)*, în „Didahia”, Anul II, nr. 1, p. 9;
5. Curte C., *Uniunea Europeană, România și problemele Ortodoxiei. Dialog cu Î.P.S. Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos*, în „Lumea Monahilor”, nr. 53/2011, p. 30-31;
6. Prof. Dr. Mutu Ion-Nicolae-Strehaia, *Valorile Ortodoxiei Române și integrarea în Uniunea Europeană*, în „Arcade”, Anul XI (2013), nr. 3, p. 42-43;
7. Idem, *Reprezentanți laici de marcă ai literaturii teologice în veacul al XVII-lea*, în „Arcade”, Anul XIII (2015), nr. 2, p. 44-47;
4. Macavei C., *Domnica Trop, „privighetoarea din Muntele Mehedințului”*, în „Atitudine în Severin”, nr. 1/2016, p. 9.

GLOBALIZATION SEEN AS UNIFYING TEMPORAL DISCONTINUITIES

*Prof. Nicolicioiu Mihaela
Liceul Tehnologic Halînga*

As of spatially, globalization leads to a "space of specific places" to a "space expansions", so we can talk and unification of time.

It can be considered that globalization can overcome temporal discontinuities on non-simultaneous rhythms coherence of the various activities and "temporal inclusion" resulting from enlargement of spatial functioning global frameworks for specific services.

Individualization as asynchrony increased pace of life, there is the possibility asynchronous communication easier with the advent of information, techniques and technologies. Temporary differences do not exclude an area of the world system.

Este important, mai ales în momentul actual, existența legăturilor între indivizii din diferite zone (ex.: piețele bursiere din New York, Londra sau Tokyo). În aceste servicii care sunt cel mai integrate în procesele de expansiune internațională și mondiale, oamenii nu-și mai permit pauzele zilnice în timpul local. În „ora mondială” ale lumii putem găsi un număr mare de activități sau instituții care lucrează continuu în „timpul mondial”, cum sunt aeroporturile internaționale sau industria hotelieră. În ciuda flexibilității lor, procesele de expansiune mondiale pot fi dezvoltate doar acolo unde există o sincronizare de timp exact cu fazele particulare sau operațiile procesului de producție care au loc în diverse locații. Conceptul „chiar la timp” a devenit din ce în ce mai important.

În opoziție cu procesul de globalizare este folosit deseori conceptul de individualizare. El se referă la procesele de creștere ale autonomiei și diferențierii actorilor la nivel individual și colectiv. Ambele procese au propriile caracteristici și se pot afla, fie în raport de concordanță fie în opoziție. Se pot pune întrebări cu privire la relația dintre cele două, considerându-se fie ca un nivel ridicat de globalizare implică un nivel scăzut de individualizare și vice-versa, fie ca un pas înainte în direcția individualizării atrage un regres în sensul globalizării, fiind ignorate însă interrelațiile ce se pot stabili între aceste procese. Nu există un singur răspuns valid pentru toate situațiile în problema relațiilor sau a interdependenței proceselor de individualizare și globalizare. Un pas în direcția unei autonomii foarte mari implică, în general, o anumită restrângere a cercului de relații (un exemplu este destrămarea imperiului Austro-Ungar în 1918, care a condus la o independență și autonomie mare a națiunilor individuale, însă în același timp a fost și o restrângere a cadrului spațial al asocierii și mobilității spațiale, iar procesul de astăzi al integrării europene cere o anumită limitare a autonomiei statelor). Ne putem întreba care va fi rezultatul procesului de globalizare și dacă este posibil ca în viitor, lumea să devină un sistem politic unic, condus de un guvern mondial.

Globalizarea se numără printre cele mai importante schimbări sociale cu care se confruntă lumea de azi. Multe dintre problemele fundamentale din prezent, cum ar fi cele ecologice sau evitarea unei confruntări militare la scară mondială sunt, în ceea ce privește scopul, de importanță mondială. În ciuda creșterii accentuate a interdependenței economice și culturale, sistemul mondial este caracterizat prin inegalități și divizat într-un „mozaic” de state, ale căror preocupări pot fi comune însă și divergente. Nu există o dovadă clară a unui consens politic, în viitorul apropiat, care va depinde de interesele conflictuale ale statelor.

Un guvern mondial poate apărea în cele din urmă însă aceasta, va fi rezultatul unui proces destul de îndelungat. În multe sensuri lumea devine mai unită, iar unele surse de conflicte între națiuni tind să dispară. Totuși, diferențele mari între societățile puternic dezvoltate și cele sărace se pot constitui cu ușurință în sursele unor conflicte internaționale. Prin urmare, încă nu există nici o

„agenție” mondială care să poată controla eficient aceste tensiuni sau să realizeze o redistribuire a prosperității și păcii în lume.

Dimensiunile globalizării

În cadrul generic al globalizării, putem distinge între câteva dimensiuni, care dau substanță conceptului, prin implicațiile pe care le posedă în diferitele domenii de analiză, ale efectelor pe care le comportă. Prin urmare putem distinge între dimensiunile economice, de mediu, sociale, culturale și politice, cel puțin din punct de vedere metodologic, pentru a urmări demersului epistemologic.

Deși se regăsesc strâns legate, atunci când diferim dimensiunile, este important să observăm că acestea nu pot fi delimitate în mod clar una cu cealaltă. Astfel – pentru a numi doar un exemplu – problemele globale legate de mediu nu pot fi cercetate izolat nici de dimensiunea „economică” și nici de dimensiunea „politică”. Această relație globală nu numai la nivelul actorilor, ci și la cel al domeniilor tematice reprezintă una dintre particularitățile globalizării. Diferitele dimensiuni formează împreună cu „globalizarea”, mulțimi de intersecție, diferite. Este important de văzut ce anume poate fi subordonat conceptului de globalizare, acesta neputându-se în nici un caz în procesele economice, chiar dacă globalizarea economică poate fi un punct de start și o forță motrice semnificativă. La fel de important este și faptul că trebuie să înțelegem că nu totul face parte din procesul de globalizare și că nu totul este determinat în mod decisiv de acesta, pentru că și globalizarea are limite. Trebuie să ținem cont de acest lucru. Pe de o parte, vorbim de mulțimi de intersecție de dimensiuni diferite, pe de cealaltă, de un concept de forță, utilizat în toate domeniile. Pentru a-i putea determina limitele, trebuie să ne distanțăm de toate acestea.

Dimensiunea economică

În zilele noastre, în competiția pentru stăpânirea de teritorii și pentru posesiunea și exploatarea materiilor prime și a forței de lucru ieftine, se poartă o nouă luptă și anume aceea pentru stăpânirea informațiilor (Jean-Francois Lyotard, *Condiția postmodernă*, Ed. Babel, p. 21). Se deschide astfel un nou câmp pentru strategiile industriale și comerciale dar și pentru cele militare și politice. Se riscă apariția problemei raporturilor dintre instanțele economice și cele statale. În ultimele decenii aceste instanțe economice au fost în stare să pună în pericol stabilitatea acelor statale, datorită formelor noi de circulație a capitalurilor corporale și-a dat numele generic de corporații multinaționale. Aceste forme fac ca deciziile referitoare la investiții să scape, cel puțin în parte, controlului statelor-națiuni.

Dimensiunea culturală

Emigranții se constituie în comunități care încearcă să își conserve identitatea culturală, iar în țările de proveniență, cultura și tradiția locală este din ce în ce mai subminată de cultura occidentală. Prin urmare ceea ce ne definește umanitatea este condiționat de matricea creată prin prisma economiei de consum, a unei lumi omogene, depersonalizată, o fată morgana a egalității.

Produsele hollywoodiene pot fi vizionate peste tot în lume, iar „americanizarea” culturii mondiale este un fapt incontestabil. Culturile regionale și locale nu dispar însă din această cauză. Din contră: informarea cu privire la aceste culturi este unul din fenomenele secundare ale globalizării. O problemă a economiei mondiale inegal distribuită este omajul. Acesta este și unul din factorii care stau la baza migrației forței de muncă la nivel internațional. De exemplu, Africa Sub Sahariană a generat fluxuri globale semnificative de emigranți în principal către fostele metropole. În epoca recentă un flux relativ însemnat de emigranți spre occident, provine din Europa de Sud-Est.

Bibliografie:

1. Brăilean T., (2006), *Globalizarea – Evenimentul evenimentelor*, Suport de curs, Iași
2. Brăilean T., (2005), *Noua Economie – sfârșitul certitudinilor*, Institutul European
3. Brăilean T., (2005), *Grădina lui Acatemos*, Ed. Junimea Iași
4. Jean-Francois Lyotard J. F., (1979), *Condiția postmodernă*, Ed. Babel
5. Chirovici E.O., (2001), *Nașterea virtuală. Eseu despre globalizare*, Ed. Polirom

CULTURA UN PRODUS AL ACTIVITĂȚII OMULUI

*Prof. Niulescu Ramona Laura
coala Gimnazial Corcova*

Rezumat

The purpose of the material is to present the provocations launched by cultural diversity in the context of the contemporary world.

The presentation starts with the concept of culture, with the aspects according to which this notion should be regarded, trying to stress, as well, the role of the cultural models.

Democracy represents a main factor, absolutely necessary to be taken into account, when trying to emphasize the dominant characteristics of the modern society, in which cultural diversity prevails.

Trebuie să considerăm existența culturii ca un complex de practici al căror nivel teoretic are un caracter de reprezentare accentuat simbolic.

Cultura este asociată existenței sociale, dar nu trebuie redusă la o explicație de tip strict sociologic.

Trebuie luate în considerare următoarele aspecte, ca fiind elemente esențiale pentru studiul culturii:

- Relația dintre tradiție și inovație este prezentă în cele mai vechi forme culturale;
- Cultura trebuie înțeleasă ca o entitate vie, o trăsătură fundamentală care face societatea în care trăiesc oamenii, să fie conștient uman ;
- Încercarea de a înțelege sensurile actuale ale culturii, apropierea de alte culturi, conștientizarea propriilor valori culturale;
- Cunoașterea și familiarizarea indivizilor cu sensurile conceptului de cultură la dimensiunile lumii actuale.

Discontinuitatea reprezentărilor culturale propune o viziune pluri-centrică, pluri-temporală, prin aceea că pot exista mai multe surse ale unei evoluții temporale, cum sunt cele ale modernității. Simbolul cultural ocupă un loc major în viața unei comunități, fiind capabil să definească și să contureze complexitatea unei societăți. Simbolul cultural constituie o însumare a unor experiențe prin care colectivitatea se exprimă, asigură continuitatea experienței vieții în comun prin diferitele sale instituții. Simbolurile culturale pot fi materiale ori spirituale, regionale ori general umane, depinzând de mijloacele prin care sunt diseminate.

Pluralitatea culturilor în modernitate a fost recunoscută treptat pornind tocmai de la această nevoie resimțită de a democratiza ierarhiile culturale, și de a asigura accesul la cultura prin formularea unei diferențe, chiar admiterea unor divergențe care să nu fie într-un asemenea grad antagonice încât să împiedice realizarea unui dialog cultural.

A defini cultura ca pe un atribut universal al umanității, având în același timp rădăcinii naționale, nu mai este o noutate pentru zilele noastre.

O altă fațetă a chestiunii este cea a termenului „național” în cultură.

Cultura națională se află într-o relație de contextualizare culturală cu ceea ce am numi cultură universală ori mai degrabă globală.

O altă dezvoltare pregnantă a culturii moderne este legată de cultura de grup. Prin aceasta înțelegându-se grup minoritar, opus unei culturi majoritare. Noutatea în acest aspect nu o reprezintă apariția unei disensiuni, fie și profunde, între majoritatea și minoritate, ci mai cu seamă politicilor de emancipare care se pun pe seama democratizării culturii.

Impactul noutății pe care democrația occidentală a impus-o este extrem de mare. Democratizarea redefinește rolul culturii. De aceea, cultura modernă trebuie să continue elementele

definitorii ale democratizării în sine, dar și cile necesare pentru transpunerea lor în practic . Trecerea de la o democrație normativă prin crearea mijloacelor politice de realizare a accesului unor categorii tot mai largi de cetățeni, a devenit o realizare a acestor ultime decenii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bugajski J., (2002), *Political Parties of Eastern Europe. A Guide to Politics in the Post-Communist Era*. Armonk, NY–London, England: M.E. Sharpe (The Center for Strategic and International Studies).
2. Cunningham F., (2002), *Theories of Democracy. A Critical Introduction*, London–New York: Routledge.

PEDAGOGICAL FEATURES IN THE LEARNING OF MATHEMATICS AT PRIMARY SCHOOL

*Primary teacher Ionela Carmen Ocneanu
Brăscu Gheorghe Secondary School, Calafat-Dolj*

From birth and throughout life, the individual goes through a long way acquisition and development. Over the years, the child's life producing significant physical and psychological transformations. Child development can not only be seen as a process of quantitative changes. In psychological development occurring and important qualitative changes. Therefore, the development must first understand the qualitative transformations, physical and mental occurring in the child's life. Psychological development of the child lies primarily in its work complicated and deepening knowledge. It is characterized by changing its relations with others by changing his attitude towards the environment .Doi children can be like, even typical in terms of general characteristics of age, but very different in their concrete manifestation. So the general fund of age peculiarities, their say the psycho - individual. The development has not only psychological character study, but individual character, specific to each individual. Entering school is an exciting time in education and child development. He enters a circle of new relations: the teacher, the students in the class and the school community sporadically. New requirements appear, the child learns systematically feeling increasingly clear that carrying out serious work, of social importance. How the student fulfills its obligations, defines its position in the school, in the class and family .Cunoa terea psychological profile of school children it is of great importance in addressing teaching strategies and educational work in the style of the teacher and in relations with children. Specifics thinking small child of school age (especially in first class) is manifested by an essential property, which is to be concretely intuitive. Thinking is dominated by concrete being specific ages 6 / 7- 10/11. Global perception of things still missing double dissociation fast moving, recomposing comparison takes on great contrasts, intermediate states go unnoticed. Dominate concrete operations, object-related actions, appears the idea of conservation (quantity, volume, mass, etc.). One can speak of the power of immediate deduction; children can perform certain type of reasoning ..... , if, then, with support on concrete objects or examples. It is essential that construction legalities psycho - genetic be known and the formation of concepts and mental operations to start from concrete .Lectura perceptual models is a reality for building and training concepts mathematics operability, as the need to externalize the form of actions, or with objects or with their substitutes (models, graphic schemes, balls, chips, etc.) is the real basis of materializing mental act .All this supports the idea that logical thinking in small classes can not dispense with the intuition of operations concrete sets of objects. In forming the various sources must be exploited mathematical

concepts intuitive: the empirical experience of children, mathematization of reality surrounding concrete operations with sets of objects, graphic language. Thus, it can illustrate concepts of crowd, belonging, inclusion, intersection, meeting etc. with real objects (banks, notebooks, books) and with objects known to children (birds, fruit trees, flowers). Acquiring feature objects belonging crowd is intuited those children felt through their experience spontaneous and not precisely determined. But grading operations occurring objects that acquiring and characterizing the crowd that belong to it. In comparison to the crowds through the process of formation of pairs (one on one) can appeal to books, notebooks, chairs, students; the crowds with all elements „ "can compare crowds as: backpacks, students perform with students .a..Putem classifications like: boys - girls = children, dog -cat = pets, sparrows, swallows = birds. notions of relations between sets can be known by children and under different artwork (paintings, book illustrations) by which they are led to grasp the concept or relationship that the images that represent aspects of life (children playing with balls, with bunnies , puppies) .Opera iile logic must therefore first known concrete actions with objects and then internalized thinking operators like structures .Elevul is set to perform logical operations with sets of objects (sticks, balls, transom etc.). this can be done in grades I-IV, without resorting to the terminology used in the study of mathematical structures. the introduction later notions of set theory (which is made from grade V) does not prevent exercise classes I-IV logical structures required under their intention subsequent development. Best teaching material to demonstrate with great accuracy and precision crowds, relations between sets as the basis of training concept of natural numbers and operations with sets, as the base of operations with integers, consists of kits. Because attribute (feature) then constitutes crowds as geometric or parts kit „, Logi II "is precisely determined (shape, color, size, thickness), logic structures can demonstrate it rigorously mathematical Therefore .de we can appreciate that this is the teaching material specifically with the richest cargo logical, with valences biggest in helping children understand accurately and securely relations between sets, operations with sets. in operation with pieces of game logic, children They are very close to operation „, logical structure that controls .de '(instructions) the teacher should leave more room for independence, initiative and resourcefulness child (eg, dial a lot of pieces of the same color or the same shape. Infographics and graphic language are very close to the concept. They make the connection between the concrete and logical, between representation and concept that is a reflection properties relationships essential to a category of objects or phenomena between the two levels, interaction is logical and continuous. It is mediated by concepts figurative formations mixed type, pictures or diagrams showing essentialized enjoyed by the generality of meanings carried by their belonging to their network by impregnating conceptual and sensory intake of concrete inexhaustible. The operation of generalization to which we must reach is when the student is able to express in simple graphic signs (points, lines, circles, geometric figures) the general idea that emerges from the concrete operations carried out with sets of objects. The graphic sign evokes the objects they represent as part of .Criteriul crowd of belonging to a crowd or another (color, shape, size) remained only in the mind of the student as a logical structure. The sets thus appear to us to be the product of mental operations, while the articles (items) which are formed .de they are natural objects that, during the formation of the concepts of the entire natural number of operations on the basis of the sets of integers should be undertake joint between the concrete and logical dialectic negation gradual, the concrete and assimilation (internalization) model (abstraction) respectively.

TECHNIQUES FOR THE MEASUREMENT OF SCHOOL PERFORMANCE IN MATH

*Primary teacher Ionela Carmen Ocneanu
Br escu Gheorghe Secondary School, Calafat-Dolj*

School performance methodically checking system consists of several methods and techniques: current observation of how the student learns (mechanical, logical, creative, rhythmic leaps, etc.), an oral, written and practical analysis of essays or works personal knowledge and skills tests.

a) oral questioning can be achieved in all lessons, either as a sequence of lessons in which the main objective is teaching and learning new content, either during recapitulation matter. Oral questioning is carried front, through a dialogue with the entire class in which some students are asked several times or by examining a few students in particular.

This type of evaluation allows the teacher to correct or supplement the student's answer, helping him to realize how much he knows and how he learned directing and style of learning.

There are also limits on oral questioning:

- Questions of different students have different levels of difficulty;
- Some students are more emotional and crashes;
- Time does not allow a complete check on the content taught;
- The teacher can show undue leniency or stringency leading to a subjective scoring.

These limits can be removed, following a few requirements:

- Questions are centered on operational objectives, target essential content;
- Is precisely formulated, removing inaccurate, unjustified complexity, ambiguity, suggestive character and conservatism, forcing the student to exactly reproduce the original ideas of the teacher;
- The questions to be addressed to the whole class, then called a student, answer and will not be interrupted unless there is "object" or make serious mistakes;
- Formulated questions to be perfect to have a logic linking to target essential knowledge, understanding and ability to work with each student pa mentally and practical use plan;
- Questions require independent thinking, intelligence and creativity of the student; classroom atmosphere to be favorable,
- Answers are noted as objectively as possible.

b) Examination of the documentary evidence used in the form of short jobs, jobs "target type" jobs lasting one or two hours on topics from one or more chapters. Topics may be in the form of questions issues, problematic topics, questions or combined summary for each settling the score needed.

Research has proven that formative assessment after each chapter, combined with oral examinations is highly effective and stimulating. The written tests are preferred by many students and examiners because:

- Ensure a higher degree of objectivity in scoring;
- Give children emotional, or those who think slower opportunity to present all the knowledge acquired; ensure evaluation of a larger number of students in a short time;
- Questions have the same degree of difficulty for all students and check the same content;
- Promotes the attainment of the comparison results.

And this method has its limits:

- Examiner can immediately correct some errors or mistakes student expression; students can no longer be directed by questions if you are confused or essential content is not covered by the answers.

Initial tests are used for an initial assessment being administered at the beginning of a training program. They provide data on the teacher's previous level of knowledge and their learning ability, upon which consists future training program. Progress or formative tests are administered throughout the teaching-learning after each chapter or lessons after a number of difficult but important for understanding the following. The results obtained provide information on the effectiveness of the methodology applied, allowing the resumption of problems misunderstood, the organization of teaching differentiated, certain additions or integrations.

Final testing and synthesis are used after completing a chapter, at the end of a semester or school year. Questions within them will focus on major educational objectives of the training program, aiming at more essential elements and the students' ability to work with their knowledge.

Pedagogical tests are distinguished from other types of samples by several features:

- Are complex samples, covering a wider range of content taught;
- Allow verification of a greater number of teaching objectives;
- Enables more accurate measurement of student performance compared to other samples;
- Allow standardization of examinations and grading criteria, ensuring a high degree of objectivity to the assessment.

Developing a test is a complex and difficult. It involves performing several operations in a specific order:

- a) Specify educational objectives and contents verified.
- b) The need to ensure a match full sample content with the objectives and content derives from the interaction handed goal - learning and assessment. Hence the motivation for learning is cultivated, it eliminates situations surprise to students about the content of the sample as it derives from the same objectives as learning activity.
- b) Analysis of content matter on which the determination is made, resulting in the establishment of the list of essential significance for acquiring materials, so that no important element of the content is not omitted. It will also consider the possibility of being measured.
- c) Composition by writing test items (questions) corresponding to each objective whose achievement is verified.

EUROPEAN UNION-ACHIEVEMENTS AND PERSPECTIVES

*Olteanu Simona
Gr dini a cu P.P. Nr. 21
Drobeta Turnu Severin*

In the more than four decades of existence, the EU has carried out very important steps in implementation of the Treaty of Rome, which laid the Foundation of the Association, and enrolled as essential objectives of economic policy harmonization of States, achieve the common commercial policy, agrarian policy and creating the economic and monetary unity. During its operation, common market designed in Rome in 1957 supported cooperation between Member States, has contributed to a certain stability in the labor market and to achieve notable progress in the field of agricultural policy, and social security.

A landmark in the evolution of the EU is the creation, on 1 January 1993, the single market, provided in the single European Act in 1987. As a result of the implementation of this act, the EU becomes the most unified market in the world, with beneficial effects on performance of integrated markets and decision-making system.

With the entry into force of the Maastricht Treaty (November 1993), the European Community, the European Union gets its new name being motivated by its orientation toward the integration of the social and political fields.

The Treaty aims to create a space without internal frontiers, by emphasizing economic and social cohesion and the creation of an economic and Monetary Union, which will have a single currency.

The European Union is supported on three pillars:

- Ø *Economic* Dimension of integration (single market economic and Monetary Union-);
- Ø The size of the *social* (the social security policy and the common foreign);
- Ø The size of the *policy* (common actions in the fields of Justice and internal policy-immigration, visas, asylum, etc.)

Economic consequences of realization of the single market are appreciated by analysts through its direct and indirect effects, which are as many casualties if it would not accomplish. Will appear in such *direct* benefits arising from the removal of customs barriers, benefits *indirect* through the complete integration of the market (scale effects of competition etc) and effects on the *General* welfare (human growth, decreasing prices).

Chapter accomplishments can be registered and advanced actions along the lines of creating the economic and Monetary Union through the establishment of the European Central Bank and the commitment of States to respond to the criteria to join the single currency.

European Union perspective. Shares in the prospect of the European Union concerns two plans: on the one hand the realization of the provisions of the Maastricht Treaty, and on the other hand, enlargement East sre.

The organization which deals with the achievement of the objectives of the Treaty of Maastricht Economic and Monetary Union (EMU) which has two components:

- Ø Increase the functionality of the single market;
- Ø His monetary unit, the transition to the single currency-the EURO-in countries that have fulfilled the criteria for entry into the Union (inflation rate, budget deficit, public debt, interest rate) the European single currency came into effect from 1 January 2002.

Enlargement towards Eastern Europe represents one of the important directions of evolution of the EU in the next 10-15 years. Such a guideline has its premises in a series of openings and agreements concluded by the EU with those countries before 1990. Besides bilateral

trade agreements signed with some countries in the region, the EU has established and so-called generalized system of trade preferences unilaterally for products imported from these countries, which have facilitated access to certain specific categories of goods (textiles, iron and steel industry) on the market.

In order to support the States of Central Europe, has been designed and put into practice *the PHARE programme* (Association for Economic Reconstruction). Access limited to this program, originally from Poland and Hungary, later extended for other countries, and Romania.

Trade relations between the EU and the countries of Central and Eastern Europe have been developed systematically, their comeback in 1993-1994 4.5% of imports and 5.6% of the Union's export of it. At the same time, the EU has trade outside of these countries more than 50%, and some of them even more than 60%.

Interest in expanding relations towards the East is mutual. For the EU it is motivated by economic and political important of the area: the great needs for modernization of production capacities and technologies, consumer demand is dynamic, attractive markets for producers and investotorii Union, natural resources and labor force available to these countries.

In turn, the countries of Central and Eastern Europe feel attracted to the EU for political reasons (as a former partner of the countries in the Union in the years), but the economic commercial and preferential treatment that would qualify as members and free access on the EU market, the possibility of subventions and obtending access to the regional development fund, the Fund for agriculture and other forms of support and attracting foreign investment.

The EU's eastward expansion acts prior achievement of some structural adjustments meant to prepare the Union's expansion from 15 members to 20 or even more. The changes which would have to operate inside the EU or concerns:

- Ø Institutionalasi Restructuring of the decision-making system;
- Ø Simplification of the legislative process;
- Ø The adjustment of the common agricultural policy and foreign and security policy the commune to be able to work with a greater number of members.

At the same the EU extension time, involve expense adjustment, the higher costs of integrating Poland and Romania asking.

In view of the integration of the central and East european space has ended up in the ϵ 90 a series of association agreements with most countries in the region. Statute of the Association allows both those countries, and to prepare the Union's conditions for accession and full integration.

Owing to their precarious level of indicators which marks the social economic situation of the countries-from the area (per capita GDP, the share of agriculture in GDP and population, you have budget deficits of balance of payments), the EU has developed a strategy (adopted by the European Council) for the preparation of the associated countries to accede to full membership, which provides and support as the candidate countries to improve their infrastructure system, transportation, scientific research and enrgetic, environmental protection, realizing the harmonization of legislation and internal security policies.

They must prove to fulfill conditions relating to:

- Ø To guarantee the stability of the institutions and democracy;
- Ø The existence of a functional market economy;
- Ø Ability to withstand competition from within the EU;
- Ø Fulfillment of obligations resulting from membership of the EU.

The accession conditions are summarized in *the book White* adopted by the European Council at Cannes in 1995, which contains a detailed list of measures and steps to be followed in view of accession.

BIBLIOGRAFIE:

1. B rbulescu Iordan Gh., (2005), *UE de la national la federal*, Editura Tritonic, Bucuresti.

2. Andresan-Grigoriu B., (2010), *Dreptul Uniunii Europene. Culegere de grile și spete*, Editura CH Beck, București.
3. Calinoiu C., Duculescu V., (2008), *Drept Constitutional European*, Editura Lumina Lex, București.
4. Diaconu N., (2007), *Dreptul Uniunii Europene. Partea specială. Politicile comunitare*, Editura Lumina Lex, București.
5. Duculescu V., (2003), *Dreptul integrării europene. Tratat elementar*, Editura Lumina Lex, București.
6. Dutu M., Dutu A., (2010), *Dreptul contenciosului european*, Editura Universul Juridic, București.

INTEGRAREA EUROPEAN - COMPONENTA "NOILOR EDUCAȚII" -

*Prof. Oprița-Mândruț Alina Mihaela
Grădinișca cu PP.Nr. 19
Drobeta Turnu Severin, Mehedinți*

ABSTRACT

"New educations" contents can be designed and pedagogically projected as modules or independent study disciplines, but a general approach (in Romanian curricula but not only) is to infusing new elements in the traditional disciplines contents connecting them interdisciplinary or transdisciplinary.

It is possible to implement at the preschool education level one of these new educations, specifically Quality education. This approach empowers Quality education to emphasize some of its components: quality of life, of products, of environment, of information, of product and services consumer or producer, throughout the existing curricular subjects or as an optional one, but in an interdisciplinary teaching.

Având convingerea importantă a investiției în om prin educație, experții în domeniul educației au supus dezbaterii, în forumurile de conducere ale Uniunii Europene, problematica educației în perspectiva dezvoltării personale a tinerilor, formării profesionale și a integrării lor active în viața economică și culturală a societății. Uniunea Europeană finanțează acțiuni de politică educațională comunitară prin programe variate, printre care: Socrates, Erasmus, Tempus, Comenius, Leonardo da Vinci, Euridice ș.a.

Astfel, în cadrul dezbaterilor Consiliului European, la Lisabona, în martie 2000, s-a evidențiat importanța educației pentru promovarea competenței, competitivității și calității profesionale dobândite într-un învățământ de calitate, pentru promovarea incluziunii (integrării) sociale și reducerea excluziunii (marginalizării) sociale. La Stockholm, în martie 2001, Consiliul European a adoptat Raportul "Obiective viitoare ale sistemelor de educație și formare" pentru a direcționa îmbunătățirea calității și eficienței sistemelor de educație și formare în spațiul UE, facilitarea accesului larg la sistemul de educație și formare și deschiderea lor către lume. În anul 2002 s-au adoptat unele documente privind învățarea permanentă și cooperarea în domeniul formării profesionale și obiectivele acesteia.

Copiii și tinerii trebuie să înțeleagă și să accepte faptul că dobândirea cetățeniei europene înseamnă aderarea la valorile promovate și respectarea lor, că a fi europeni înseamnă și a merge în Europa și a aduce Europa acasă prin performanțele proprii, a se comporta ca reprezentanți ai naționalităților sau etniilor cărora le aparțin, dar în spirit european, a gândi european, păstrându-și identitatea națională. Ei trebuie pregătiți pentru a-și cunoaște drepturile dar și obligațiile, pentru a face față concurenței profesionale, pentru a se afirma în condiții de competitivitate.

Agenții educativi-părinți, învățători, profesori, mentori—trebuie să aibă deschiderea și pregătirea necesară pentru a favoriza copiii și tinerilor asimilarea valorilor culturii și civilizației naționale și europene, cunoașterea și respectarea valorilor culturilor și civilizațiilor neeuropene.

Integritatea europeană este o provocare atât pentru țările membre cât și pentru cele ce aspiră la un asemenea statut. Acestei provocări îi se poate răspunde prin educația în spiritul valorilor europene și al integrării europene ce poate fi considerat o componentă a “noilor educații”, dar și un principiu al educației integrale.

Paradigma educației în spiritul valorilor europene și al integrării europene, cu dezideratele ei, oferă perspectivele conceperii și punerii în practică a politicii educaționale direcționate de scopuri și obiective.

Scopul general este conștientizarea identității europene în consonanță cu identitatea națională și dobândirea cetățeniei europene în temeiul cetățeniei naționale.

Scopuri generale sunt:

- Orientarea învățământului românesc, prin structură, conținut, forme de organizare a instruirii și evaluării, metodologia instruirii și educației, metodologia evaluării, spre compatibilizarea cu învățământul țărilor UE (educația formală);

- Crearea oportunităților extrașcolare și extrauniversitare pentru cunoașterea și folosirea modurilor de conectare la exigențele spațiului economic, politic și cultural al UE (educația nonformală);

- Orientarea politicii culturale spre consolidarea unui model cultural care să accepte diferențele, un model multicultural ce nu exclude însă interacțiunea cu alte modele, neeuropene (educația informală);

- Cunoașterea instituțiilor abilitate să acționeze pentru coordonarea anchetelor privind infracțiunile transfrontaliere: Eurojust și Europol.

- Cunoașterea și folosirea tehnicilor de difuzare și receptare a informațiilor legate de U.E.;

- Cunoașterea oportunităților de acces la informații și a modurilor de a avea acces la ele;

- Cunoașterea avantajelor adopției cetățeniei europene.

- Construirea identității europene și dobândirea cetățeniei europene pe baza apartenenței naționale și etnice.

Politicile și strategiile de asigurare a calității în sistemul național de învățământ din România vor fi permanent corelate cu orientările și acțiunile promovate la nivel european și mondial.

Ministerul Educației, prin politicile promovate și prin strategii specifice de aplicare a acestora, asigură cadrul de realizare a calității serviciilor educaționale, toate eforturile fiind concentrate pe linia creșterii calității și a compatibilizării sistemului de învățământ românesc cu sistemul european, însă pentru ca strategia de reformă a învățământului românesc să aibă cu adevărat succes este nevoie ca ea să aibă în vedere toate nivelurile învățământului, de la cel preșcolar la post-universitar.

BIBLIOGRAFIE:

1. Iovan R., - *Educația timpurie între deziderat și realitate* - Revista Învățământului Preșcolar nr. 3-4/2006
2. Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului - *Revista Învățământului Preșcolar*, nr.3/2007

ROLUL PROIECTELOR EUROPENE ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR TRANSVERSALE ALE ELEVILOR

*Prof. Palo Claudia Daniela
Grădinișca cu P.P.Nr. 19
Drobeta Turnu Severin, Mehedinți*

Abstract

„eTwinning and Comenius projects” subject is one of great importance in the reality of EU countries, and especially in Romania. Facilities acquired through grants would help professional segment of the Romanian population to achieve the desired and necessary expansion and economic development. Unfortunately, specific issues are not widely known or understood, making the general crisis we face ever more acutely to be traversed more difficult.

Participarea la proiecte europene este prima componentă a Programului de Învățare pe Tot Parcursul Vieții. Se adresează instituțiilor de învățământ preuniversitar de stat și private (de la grădinițe la școli postliceale) și tuturor membrilor comunității educaționale care își desfășoară activitatea în acest sector: elevilor, tuturor categoriilor de personal didactic, precum și autorităților locale, asociațiilor de părinți sau ONG-urilor care activează în domeniul educațional.

Aceste proiecte sprijin financiar realizarea de parteneriate colare, proiecte de formare a personalului didactic, rețele de parteneriat școlar, precum și participarea la stagii de formare inițială și continuă pentru a crește calitatea și a consolida dimensiunea europeană în educație.

Programul Sectorial Comenius, la nivel european, urmărește o țintă foarte ambițioasă, și anume să implice în activități educaționale de cooperare cel puțin trei milioane de elevi.

De asemenea, Comenius și eTwinning urmăresc:

- Dezvoltarea cunoașterii și înțelegerii diversității culturale și lingvistice europene în rândul profesorilor și elevilor;
- Sprijinirea elevilor pentru a dobândi competențele și abilitățile necesare dezvoltării personale pentru integrare profesională și cetățenie activă.
- Participarea la proiecte reprezintă o modalitate eficientă de valorizare și de aplicare a CSC (competențelor sociale și civice), prin raportarea la anumite nevoi, rezolvarea unor probleme și obținerea unor rezultate. Proiectele eTwinning și Comenius preiau și avantajele folosirii TIC și a fenomenelor multimedia: sistemul perfecționat de procesare și de prezentare a informației didactice; efectul de multiplicare a acestora, prin sporirea volumului informațional oferit procesului de învățământ; conservarea calității pedagogice a mesajelor educaționale, chiar și în cazul recepției; stocarea și retransmisia informației; contribuția lor la obiectivizarea instruirii. Trebuie subliniat însă că proiectele eTwinning nu dezvoltă numai de competențele de bază referitoare la alfabetizarea digitală (“mănuirea” unui PC). Derularea unui proiect european implică participarea la activități în grupuri de lucru (în care se iau decizii, sunt identificate soluțiile, se inițiază acțiuni în scopul rezolvării problemelor vizate, se aplică modalități democratice de lucru, se împart roluri și se asumă responsabilitatea îndeplinirii acestor roluri), care încurajează dialogul de idei și adoptarea de soluții eficiente, colaborarea, manifestarea capacității acționale; facilitează realizarea unui produs final adecvat temei proiectului: broșură, pagină Web, expoziție etc.

Proiectele multilaterale sunt proiecte de parteneriat în care se pot implica cel puțin trei instituții din trei țări diferite. Una din instituțiile implicate în parteneriat își va asuma rolul de coordonator de proiect. Proiectele vor avea de acum înainte o durată de 2 ani. Din punctul de vedere al conținutului, proiectele multilaterale pot fi axate pe:

Elevi și implicarea activă a acestora în activități specifice unei tematici comune la nivel de parteneriat. Este important ca această tematică să fie una motivantă pentru elevi și relevantă pentru

toate instituțiile implicate în proiect. Activitățile proiectului vor fi integrate în curriculum și vor fi interdisciplinare. Pentru că sunt proiecte centrate pe elevi, este important ca acestea să fie implicați în toate etapele de realizare a proiectului, de la planificarea acestuia, până la evaluare și diseminarea rezultatelor.

Instituție și îmbunătățirea managementului școlar și a metodelor pedagogice. Aceste proiecte vor permite echipelor de profesori și directori de școli din țările partenere să împărtășească experiențe și informații, să testeze și să pună în practică noi abordări pedagogice și manageriale.

Participarea elevilor la proiecte colaborative de tip eTwinning și Comenius favorizează dezvoltarea competențelor sociale și civice (CSC) și valorifică avantajele folosirii TIC: sistemul perfecționat de procesare și de prezentare a informației didactice; efectul de multiplicare a acestuia (sporirea volumului informațional); căutarea, prelucrarea, stocarea și retransmiterea informației. În plus, derularea unui proiect european implică participarea la activități desfășurate în grupuri de lucru, care promovează dialogul ideilor, colaborarea pentru rezolvarea unor probleme, manifestarea capacității acționale. Totodată au loc interacțiuni între colii și schimburi de experiențe pe teme de interes comun, finalizate cu realizarea unui produs al activității care reflectă activitățile elevilor și cadrelor didactice, constituindu-se în elemente ale portofoliului de educație permanentă.

A. Fundamentele teoretice : conceptualizare și contextualizare

Competențele-cheie reprezintă un pachet multifuncțional, transferabil de cunoștințe, abilități și atitudini de care au nevoie toți indivizii pentru împlinirea și dezvoltarea personală, incluziunea socială și găsirea unui loc de muncă. Acestea trebuie să se fi dezvoltat la sfârșitul educației obligatorii și trebuie să acționeze ca fundament pentru învățare, ca parte a educației pe tot parcursul vieții.

Competențele-cheie sunt achiziții ale învățării care permit adaptarea flexibilă și rapidă a absolventului, permițându-i să (re)înceapă un domeniu în cazul în care pe piața muncii există această solicitare. Dacă în trecut era suficient scris-citit-socotitul ca bază a învățării, acum aceste fundamente nu mai sunt suficiente, căci ritmul dezvoltării sociale, noile tehnologii, economia globalizată (inclusiv situația de criză economică) implică dobândirea și aprofundarea unor abilități care până mai ieri interesau doar specialistul unui domeniu. Azi, aceste achiziții trebuie să fie învățate la nivel de masă de către absolvenți – atât pentru asigurarea progresului unei societăți dinamice, dar și pentru prosperitatea personală (materială și spirituală).

B. Dezvoltarea competențelor sociale și civice și rolul proiectelor eTwinning și Comenius

Un exemplu de competențe-cheie transversale sunt CSC, iar contextele de învățare puternic motivante pentru elevi și care se pretează la abordarea integrată (trans și crosscurricular) sunt cele din cadrul proiectelor eTwinning, ce *“ofer ocazii suplimentare pentru exercitarea responsabilităților și pentru o mai bună alegere a vieții comunității”* (Cezar Bîrzea, ECD. *Perspectiva învățării permanente*. Consiliul European, 2000).

Dezvoltarea competențelor sociale prin proiecte eTwinning presupune însușirea acelor cunoștințe sociale care se referă la: înțelegerea codurilor de comportament și de bune maniere general acceptate în diferite societăți și medii (ex: lacoală, în spațiul virtual eTwinning); conștientizarea conceptelor de bază cu privire la egalitate de gen, non-discriminare, cultură; înțelegerea dimensiunilor multi-culturale europene; interacțiunea dintre identitatea culturală națională și cea europeană. Domeniul deprinderilor sociale se referă la: abilitatea de a comunica în diferite medii manifestând toleranță; exprimarea și înțelegerea diferitelor puncte de vedere; negocierea și abilitatea de a crea încredere și de a manifesta empatie; abilitatea de a face față stresului și frustrării precum și abilitatea de a le exprima în mod constructiv. Atitudinile sociale au la bază: colaborare, asertivitate, interes pentru comunicarea interculturală; valorizarea diversității, respectul față de celălalt, deschiderea pentru a depăși prejudecățile și pentru compromis.

Participarea la un proiect eTwinning și/sau Comenius înseamnă pentru elevi o lecție exemplară referitoare la diversitate, sub toate aspectele ei (socială, culturală, etnică, religioasă, de gen), iar faptul că aceștia pot avea acces la astfel de lecții în repetate rânduri le oferă șansa de a-și însuși nu doar cunoștințe și valori de interrelaționare și cu caracter civic, de cetățenie democratică,

ci și atitudini de același tip, precum și competențe transversale precum cele de comunicare în limba maternă sau în limbi străine, competențe digitale sau de a învăța să înveți, ori competența de a integra cunoștințele în structuri și sisteme noi.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bîrzea C., (2000), ECD., *Perspectiva învățării permanente*. Consiliul Europei
2. Istrate, O. et al. (2013), *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12*. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație.
3. Cucoș, C. (2000), *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*. Iași: Polirom.

IMPACTUL GLOBALIZĂRII ASUPRA CULTURII

*P. unescu Lavinia Tamara
Liceul Teoretic Negru Vod*

Globalization has allowed for the spread of customs, language and products. Globalization has allowed for people to be able to attain goods and services not previously available. You can find Coca-Cola, McDonalds and KFC in most major cities throughout the world. Globalization has allowed people to become familiar with the culture of other countries allowing for a greater understanding. While globalization opens doors it also leads to blending of cultures and the deterioration of unique cultural differences.

Nu există o definiție a globalizării într-o formă universală acceptată, și probabil nici definită. Motivul rezidă în faptul că globalizarea subinclude o multitudine de procese complexe cu o dinamică variabilă atingând domenii diverse ale societății. Ea poate fi un fenomen, o ideologie, o strategie, sau toate la un loc.

Globalizarea este termenul modern folosit la descrierea schimbărilor în societăți și în economia mondială care rezultă din comerțul internațional extrem de crescut și din schimburi culturale. Descrierea creșterea comerțului și a investițiilor datorită căderii barierelor și interdependenței dintre state.

Puține expresii ale globalizării sunt atât de vizibile, larg răspândite și printr-un trunchi toare ca proliferarea mondială a mărcilor de consum comercializate la scară internațională, ascensiunea simbolurilor culturii populare și comunicarea simultană de evenimente, cu ajutorul transmisiilor prin satelit, cîte milioane de oameni de pe toate continentele.”Simbolurile cele mai cunoscute ale globalizării sunt Coca-Cola, Madona, și tirile CNN. Oricare ar fi semnificația causală și practică a acestor fenomene, fără îndoială că una dintre cele mai direct percepute și trivite forme ale globalizării este cultura.”(“Transformări globale.Politică, economie și cultură”. D.Held, D.Goldblatt și J.Perraton.) Epoca noastră are marele privilegiu istoric de a trece de la o lume a civilizațiilor izolate, bazate pe spații și timpuri diferite, la o lume unică, ce este caracterizat de același spațiu (piața mondială) și de același timp(sincronicitatea tuturor evenimentelor), de nașterea unei comunicări și a unei comunități mondiale.Comunitatea a precedat întotdeauna comunicarea; această din urmă s-a constituit, mai întâi în interiorul grupului: indivizi vorbind aceeași limbă, împărțind aceeași religie, aceleași valori, aceeași istorie, aceleași tradiții, aceeași memorie. Astăzi însă observăm trecerea de la o planetă a civilizațiilor închise la o lume deschisă tuturor oamenilor prin Internet și prin mass-media.

Putem afirma, că există o legătură foarte strânsă între globalizare, istorie și cultură.Globalizarea modifică modul în care conceptualizăm cultura, deoarece cultura a fost, foarte mult timp, legată de ideea unei localități fixe.

Ideea unei culturi globale nu a devenit posibil doar în zilele modernității globale. Enunțurile culturale, marile texte pot depăși granițele lingvistice și politice, civile și culturale cu condiția să fie traduse în limbile comunităților culturale interesate. Timp de secole, de milenii, procesul a fost frânat de distanțele geografice, de încetineala cu care se deplasau oamenii sau de dificultățile tehnice. Odată cu dezvoltarea mondializării, facilitată de mass-media și de mijloacele de transport contemporane, circulația textelor (idei religioase, politice, literare, științifice) cunoaște o vertiginoasă accelerare.

În încercarea de a se crea o cultură globală, un rol important este atribuit limbilor străine. După toate aparențele, engleza este folosită în toată lumea în toate formele sale: scrisă, vorbită, formală, informală și sub forma registrelor specializate: economic, juridic, tehnic, juranistic. A devenit lingua franca prin excelență și continuă să-și întreprindă această dominație printr-un proces de autoconsolidare. A ajuns limba centrală a comunicației internaționale în domeniul afacerilor, politicii, administrației, științei, și în lumea academică, fiind în același timp și limba dominantă a publicității globale și a culturii populare. După cum arată destinul celorlalte limbi, utilizarea unei limbi se află în strânsă legătură cu ritmurile puterii.

Ca o consecință a dezvoltării tehnologiei informației, suntem, de asemenea, martorii unei avalanșe de termeni științifici și tehnici, care sunt folosiți în multe limbi în varianta engleză.

Mondialitatea culturală ”presupune nu numai contacte umane empirice între civilizații ci și instrumente intelectuale, de înțelegere între grupuri puse în contact într-o manieră mai mult sau mai puțin brutală.” (G. Leclerc)

O cultură globală, constată A. Smith, poate fi compusă dintr-un anumit număr de elemente distincte din punct de vedere analitic: ”bunuri de consum popularizate în mod eficient, un colaj de stiluri folclorice sau etnice smulse din context, câteva discursuri ideologice generale despre drepturile și valorile umane și un limbaj cantitativ standardizat și științific de comunicare și apreciere, toate sprijinindu-se de noile sisteme informaționale și de telecomunicații și de tehnologiile lor computerizate.”

Preocuparea pentru tranziția românească reprezintă de fapt un aspect al ”unei conștiințe a crizei” care caracterizează dezbaterile despre modernitatea noastră, modernismul ori postmodernitatea, ca și construcțiile probabile ale tranziției culturale românești.

Modernitatea culturală autohtonă reliefează trăsături centralizate, posibil discriminatorii și exclusiviste, militând pentru afirmarea unui ideal de unitate culturală prin care apartenența ori afilierea la un model paradigmatic să fie mereu afirmată. Unitatea culturală românească pre-modernă conferită de limba și credința religioasă, de o cultură orală mai ales, a fost preluată de statalitate. Spre deosebire de alte culturi moderne, a căror unitate este viabilă mai cu seamă în perimetrul limbii, culturii scrise și al confesiunii, cultura română modernă este activă mai ales în cadrul statalității moderne, relativ recente, realizată după 1918.

Tranziția culturală românească nu este definită de consecințele secularizării asupra comportamentului cultural, deoarece este greu să vorbim de o nivelare religioasă profundă care să fi creat un comportament cultural modern, similar cu cel catolic ori protestant. Argumentul care stă la îndemână este lipsa încrederii sociale care trebuie să fie liantul unei deveniri sociale culturale post-comuniste.

Modernitatea și procesul de modernitate nu pot fi ancorate într-un tipar strict occidental, deoarece putem vorbi de modernizări diferite, după cum experiența comunismului a însemnat pentru situația socio-culturală românească o ”modernizare” sui-generis, cel puțin în ceea ce privește gradul nivelării sociale produse de industrializare.

Există un moment în viața oricui om în care ia cunoștință cu faptul că ”el este”. Felul în care reacționează la constatarea acestui fapt variază de la o persoană la alta. Unii reacționează ”vegetal”. Cresc, înfloresc, se usucă și gata. Alții merg mai departe și caută să înțeleagă de ce ”sunt” și mai ales de ce sunt ”așa cum sunt”. Abia atunci când îți pești ce se rează propria existență poți să începi unde se termină libertatea, doar atunci drumul în viață are sens și

contur. Pierderea identității este echivalentă cu moartea, abandonarea identității este echivalentă cu sinuciderea.

Experiența istorică a modelat poporul român în sensul unei mari adaptabilități, fondul cultural predispune către deschidere, fără o bază culturală care să-l lege în mod profund de ceea ce se întâmplă la est, cât și la vest, ar fi greu de înțeles urina cu care românul interacționează cu străinii. Aceste calități pot constitui premisele unor parteneriate în orice domeniu de activitate în spațiul european, românii putând fi mediatori și un factor de stabilitate în zonă, în măsura în care vor să-și protejeze valorile, negociind în orice colaborare în spiritul acestora.

Cultura noastră asimilează în mod creator tot ceea ce este valoros în cadrul moștenirii culturale. Imensul tezaur folcloric al poporului nostru constituie o componentă valoroasă a acestei moșteniri.

Astfel, valorificând cu copiii tradiția folclorică în cadrul diverselor activități din grădiniță, realizăm un important act cultural și educativ. Copiii cunosc și prețuiesc mai mult lupta poporului pentru libertate socială și națională, frumusețea limbii și a rîii, gândurile, sentimentele și năzuințele generațiilor de ieri și de azi.

Dezvoltarea dragostei față de arta populară se poate realiza printr-o multitudine de activități (muzică, educație fizică, desen, activități manuale, la liberă alegere, cunoașterea mediului înconjurător, serbări realizate la diverse evenimente, împodobirea pomului încondeierea oulelor, etc.).

Izvorând din viață și fiind reflectarea acesteia, folclorul este, prin excelență, o artă realistă. Inspirându-se din realitate, vom întâlni în folclorul copiilor elemente ale vieții reale, locale, jocuri care vin din vremuri mai mult sau mai puțin îndepărtate. Ele poartă idei și practici uneori străvechi.

Folclorul este o sursă inepuizabilă de trăiri, de îmbogățire sufletească, iar în grădiniță trebuie cultivat mai ales folclorul local, pentru a-l păstra și a-l transmite mai departe.

BIBLIOGRAFIE:

- “Procesul civilizației” Elias Norbert Ed. Polirom 200
 “Wikipedia.org”
 “Învățământul precolar” 2000

STILURI DE PREDARE ALE PROFESORILOR

Prof. înv. primar Pavl Luminița
coala Gimnazială "Al. I. Cuza" Fălcieni

REZUMAT

Traditional teaching styles have evolved with the advent of differentiated instruction, prompting teachers to adjust their styles toward students' learning needs. The following list of teaching styles highlights the five main strategies teachers use in the classroom, as well as the benefits and potential pitfalls of each respective teaching method: 1. authority, or lecture style, 2. demonstrator, or coach style, 3. facilitator, or activity style, 4. delegator, or group style, 5. hybrid, or blended style. Knowing how to engage students begins with selecting the teaching style that's right for you.

1. Stilul de predare

Stilul de predare reunește particularitățile individuale ale profesorului, „modalitatea sa proprie de lucru cu elevii” și imprimă pecetea personalității în rezolvarea problemelor, în orientarea soluțiilor. Stilul de activitate didactică desemnează felul în care profesorul organizează și conduce procesul de învățământ, presupunând anumite abilități, îndemnări sau priceperi din partea acestuia. Stilul cadrului didactic se concretizează prin alegerile potrivite cu situațiile de instruire, în alegerea metodelor și formelor de lucru pedagogic prin care el realizează o performanță pedagogică superioară. Cadrele didactice eficiente și-au elaborat întotdeauna propriile lor stiluri de predare, care influențează, într-un fel sau altul, modul în care elevii se raportează la profesor și la sarcina de învățare ori la atmosfera din clasă.

Stilul scoate în evidență ceea ce este specific fiecărui profesor, nota sa „personală” în realizarea atribuțiilor pe care le incumbă propriul statut. Chiar dacă stilul mai multor profesori se constituie relativ din aceleași elemente, ponderea și modul în care ele se corelează diferă de la unul la altul. Se pot distinge „stiluri individuale” care dau identitatea fiecărui profesor, stiluri grupate – care subsumează sub aceeași categorie cadrele didactice cu particularități stilistice asemănătoare și stiluri generalizate – care reprezintă modalități generale de conducere educațională, cu valoare de strategii.”

Diferențele stilurilor se pot constitui în funcție de câteva dominante sau aspecte constante care pot să caracterizeze conduita profesorilor, ca de exemplu: deschidere spre inovație – înclinare spre rutină; centrare pe angajarea elevului – substituirea învățării cu predarea; centrare pe conținut – preocupare pentru dezvoltarea elevului; apropiat (afectiv) – distant (față de elevi); permisiv – autoritar (în relațiile cu elevii); nivel înalt de exigențe – exigențe scăzute; prescripție (dirijare riguroasă) – independent.

Stilul de predare se referă la: originalitatea în activitatea didactică; la felul în care sunt alese și utilizate strategiile de către profesor.

2. Stilul de predare al cadrului didactic

Ca orice stil personal, stilul de predare al profesorului asigură un caracter personal al predării, orientează predarea prin trăsături permanente, are valoare metodologică, operațională pentru situațiile problematice ale predării – învățării. Stilul imprimă pecetea personalității în rezolvarea problemelor, în orientarea evoluțiilor.

a). După modalitatea de conducere distingem: Cea mai cunoscută clasificare a stilurilor de predare este cea care are la bază criteriul relației profesorului-manager cu clasa de elevi. Potrivit acestui criteriu, se disting următoarele stiluri:

Stilul de conducere autoritar

- hotărârea și promovarea de către profesor a tuturor tacticilor predării, a modalităților de lucru, a tehnicilor și etapelor activității;

- profesorul structurează timpul, inițiativele nu sunt încurajate și nici admise;
- profesorul își asumă o responsabilitate foarte mare în predarea și în dirijarea mersului învățării, îl laudă ori îl critică; el recompensează ori sancționează atitudinile și rezultatele instruirii elevilor, și se menține la o anumită distanță de grup.

Stilul de conducere democratic

Condiționează folosirea posibilităților de participare a elevilor, a inițiativei și experienței acestora; perspectiva și liniile de desfășurare a activității de predare-învățare se definesc și decid prin cooperare și conlucrare cu elevii; aceasta înseamnă că stilul profesorului se distinge prin faptul că el elaborează și propune mai multe variante de predare-învățare, elevii având posibilitatea să se aleagă; elevii au libertatea să se asocieze cu cine doresc pentru a rezolva anumite sarcini și probleme ale învățării; profesorul prezintă criteriile comune de apreciere, de laudare, de criticare pe care le respectă în comun cu elevii; el se comportă, într-un fel, ca un membru al grupului;

Stilul definit prin „laissez-faire“ exprimă un educator care se remarcă prin „roluri“ pasive, prin indiferență și minimalizarea fenomenelor semnificative în procesul instruirii; acceptă deciziile elevilor; el consideră că întotdeauna este suficient ce predă, cât predă și cum predă, fiind sigur că elevii înțeleg, acordându-le însă ajutor la cererea lor; are un minimum de inițiativă în ceea ce privește formularea unor sugestii.

Efectele celor trei stiluri diferă: multe comportamente de învățare mecaniciste, de tip executorii oferă rezultate mult mai acceptabile din punct de vedere social, dar produc și rezultate superioare pe plan didactic. Nu este însă concludent pentru toate situațiile. Conducerea democratică poate furniza mentalitatea de participare voluntară, conștientă a caracterului facultativ al sarcinilor învățării; stilul „laissez-faire“ este cel mai deficitar: nivelul scăzut al aspirațiilor și exigențelor pedagogice ale predării, lăsarea procesului didactic să meargă de la sine nu poate avea decât rezultate slabe în învățare și în conduită.

b). După atitudinea față de nou:

Stiluri creative: acest stil se caracterizează prin flexibilitate, disponibilitate pentru a încerca noi practici sau idei.

Stiluri rutiniere: înclină ușor spre convențional, atitudini refractare în raport cu schimbarea.

3. Alte criterii de clasificare a stilurilor de predare ale profesorilor:

Necesar învățării, predarea trebuie să fie și utilă acesteia, adică să fie concepută și organizată după nevoile și posibilitățile învățării. Cel puțin în trei elemente definesc, cu deosebire, calitatea predării: metodele, strategiile și stilul de predare. Se disting un număr de 10 stiluri didactice:

1. Stilul de comandă sau directiv: bazat pe autoritatea profesorului care comandă succesiunea activităților.
2. Stilul practic -bazat pe o explicație precisă, apoi pe o execuție prin imitație din partea subiectului.
3. Stilul de reciprocitate -bazat pe evaluarea reciprocă, după criterii pregătite de profesor (ca în cazul activității în echipă, a învățării în perechi).
4. Stilul de autocontrol -cu accent pe capacitățile sale de autoevaluare.
5. Stilul de incluziune - de includere a elevului în îndeplinirea unor sarcini de niveluri diferite, el fiind acela care decide la ce nivel se poate implica.
6. Stilul centrat pe descoperirea dirijată.
7. Stilul centrat pe descoperirea convergentă - menită să conducă la descoperirea soluției unei probleme, la formularea unei concluzii prin raționament și gândire critică.
8. Stilul centrat pe activitate divergentă - ce conduce la gândirea pe traiectorii necunoscute, neobișnuite, spre soluții inedite, spre creativitate.
9. Stilul bazat pe proiectarea programului individual (personal).
10. Stilul inițiat de cel care învață - acesta având posibilitatea să inițieze experiențe proprii, să le proiecteze, să le execute și să le evalueze.

W. Reddin dezvoltă teoria tridimensională a managementului, în funcție de trei dimensiuni definitorii ale stilului managerial: centrarea pe sarcini, relațiile umane și randamentul. În funcție de modul în care aceste trei dimensiuni se combină, se pot distinge următoarele tipuri de stiluri de predare:

- Stilul realizator – posedă toate cele trei caracteristici; este un adevărat conducător; este receptiv la nou; încearcă să mobilizeze elevii; urmărește crearea unui climat de muncă pozitiv; rezolvă conflictele apărute în cadrul grupului de elevi;
- Stilul profesorului negativ – nu posedă niciuna dintre caracteristicile enunțate; este lipsit de interes; evită problemele; este refractar oricărui schimbare, nu acceptă inovațiile și nici propunerile; demoralizează subordonații.
- Stilul promotorului – pune accent pe randament și pe relațiile umane; stimulează personalul și-l atrage în activitate.
- Stilul autocratului binevoitor – pune accent pe randament și pe sarcini; neglijează relațiile umane.
- Stilul ezitant – manifestă interes față de sarcini și relațiile umane; nu este foarte interesat de rezultate; ia decizii sub presiune; face compromisuri.
- Stilul birocratic – managerul urmărește să-și îndeplinească rolul, să respecte regulamentele de tip administrativ, fiind mai atent la ce spun superiorii și ierarhici, decât la ce spun subordonații;
- Stilul altruist – este preocupat numai de relațiile umane; duce la randament slab; duce la dezorganizare.
- Stilul autocrat – este preocupat doar de sarcini; mimează rolul relațiilor umane în favoarea realizării sarcinilor, în vederea realizării obiectivelor; utilizează metode de constrângere a personalului; respinge inițiativele.

4. Concluzii

Un profesor bun se caracterizează prin capacitatea de a sesiza și înțelege nevoile și problemele elevilor, de a se identifica cu ei, adaptându-și comportarea didactică și afectivă la nevoile lor.

Un dascăl bun este capabil de o mare varietate de stiluri didactice, având posibilitatea de a-și adapta munca la diferitele circumstanțe, conferind predării flexibilitate și mai mult eficiență. Atmosfera psihologică de lucru creată de profesor constituie un factor decisiv pentru eficiența lecției pe care o predă. Unele cercetări s-au concentrat însă asupra delimitării și descrierii unor tipologii de stiluri educaționale. Câteva din aceste tipologii sunt relevante:

- stilul centrat pe elev și stilul centrat pe grup;
- stilul autoritarist și stilul liberalist;
- stilul punitiv (întemeiat pe constrângere și stimulare aversivă) și stilul afectiv (întemeiat pe „caldură” sufletească și activarea resorturilor motivaționale intrinseci);
- stilul normativ (preocupat de respectarea și aplicarea întocmai a normelor sociale pedagogice) și stilul operațional concret (preocupat de rezolvarea unei probleme educative în funcție de contextul situational în care este plasată);
- stilul interogativ (centrat pe conversație) și stilul expozitiv (centrat pe expunere și ascultare);
- stilul nomotetic, idiografic și intermediar etc.

Bineînțeles, nu putem vorbi de stiluri pure de predare, ci doar de dominante ale unuia sau altuia dintre stiluri; mai mult, nu putem vorbi de faptul că unul dintre stiluri ar fi mai eficient decât altul, însă putem spune că a preda eficient înseamnă de fapt a adopta stiluri diferite adaptate contextelor, adică a dovedi flexibilitate și capacitate de ajustare a stilului în funcție de situație.

BIBLIOGRAFIE:

1. Gherghinescu R., (1999), *„Competența didactică – perspectivă psihologică”*, Ed. All Educational, București
2. Potolea D., Manolescu M., (2006), *„Teoria și metodologia curriculumului”*, E.D.P., București

3. Pacurari O., Tarca A., Sarivan, L., (2003), *Strategii inovative, suport de curs*, Editura Sigma, București, Colectia Centrul Educația
4. Dumitriu, Gh., (1998), *Comunicare în învățare*, E.D.P, București
5. Dragu, A., (1996), *Structura personalității profesorului*, E.D.P., București

GLOBALIZARE ȘI DIVERSITATE CULTURALĂ

*Prof.-educator: Petrescu Gabriela
C.S.E.I. "C-tin Pufan"*

European cultural identity and civilisation are based on historic elements related to Greek culture, Roman Law and Christianity. European culture is identified through the spiritual values developed in time. The employment of certain principles in the elaboration of development policies, expressed by multicultural policies, must therefore consider the development of cultural services able to grow the interest for the artistic phenomenon among all types of cultures, regardless of their stage, by the existence of artistic creation workshops meant to promote and guard the cultural institutions and to contribute to the social integration of various cultures and minorities.

Identitatea culturală în civilizația europeană are la bază o serie de puncte istorice ce țin de gândirea greacă, dreptul roman și creștinism, cultura europeană identificându-se astfel și prin valori de natură spirituală dezvoltate pe parcursul timpului. Diversitatea culturală înfișează un fenomen de bază al societății. Ea vizează diferențele culturale existente între oameni, precum și cele dintre grupuri diverse, ca identități multiple: tradiții, obiceiuri, modul de abordare a educației și a societății din perspectiva interculturală. Europa culturală aflată între tranziție și modernitate nu este doar o diversitate, ci mai mult decât atât, problema identității culturale se înscrie în actualul proiect european. În totuși, diversitatea culturală poate fi o resursă, în care creația și cooperarea artistică trăiesc experiențe provocatoare.

Resimțim globalizarea tot mai mult în cotidian. Credințele noastre, scopurile noastre, principiile pe care le susținem, toate acestea tind să îmbrace periculoasa ispită a globalizării. Ne întrebăm de ce este periculoasă această tentație? Uniformizarea, lumea metropolă ne malaxează pe toți până la pierderea identității. Reprezintă ea oare o amenințare pentru interculturalitate?

Globalizarea, conform definiției din dicționare, reprezintă determinarea sau producerea la scară mondială, reuniunea într-un tot a elementelor disparate, judecarea unei probleme în ansamblu sau caracterul universal dat lucrurilor. Cultura, pe de altă parte, reprezintă totalitatea valorilor materiale și spirituale create de omenire și a instituțiilor necesare pentru comunicarea acestor valori. Cultura unește oamenii. De mai bine de 10.000 de ani, omenirea ne-a lăsat o moștenire importantă. Dacă o adaptăm și o însuflețim, vom putea beneficia de tezaurul ei de experiențe. O cultură autentică duce la înflorirea adevăratelor valori interioare, cum ar fi, printre altele, ordinea, justiția, adevărul, egalitatea, onoarea și libertatea, valori de natură apropiată indivizii între ei. Omul și-a asumat condiția umană în momentul în care a fost în stare să vadă dincolo de aparența lucrurilor, să dea dovadă de imaginație, să compare și să creeze simboluri. Confruntat cu criza de identitate pe care o trăiește individul secolului nostru, cultura generează noi dimensiuni sociale, morale, filosofice și spirituale și pregătește tinere generații să clădească în mod conștient și eficace ceea ce ar trebui să fie secolul XXI. Constantin Rădulescu Motru combate sensul de cultură, îl pune în relație cu cel de civilizație, el înțelegând prin cultură, originalitate, iar prin civilizație, decadentă. Le tratează în mod antagonic, spunând că numai grecii au realizat, în antichitate, o cultură și o civilizație armonioasă, iar în perioada modernă, germanii, „Civilizația este moartea spiritualității, pe când cultura este viața”. (C. R. Motru, *Cultura Română și Politicianismul*). Concept periculos și subiect „inflamabil”, lucru ce face ca abordarea lui să fie foarte tentantă, globalizarea îi este potrivnică omului de rând și benefică statisticilor corporațiilor. Globalizarea este un fenomen

inevitabil, ireversibil. Înseamnă telecomunicații, înseamnă Internet, telefon mobil, televiziune prin satelit, zborul cu avionul. Pe de altă parte, globalizarea poate însemna și poluare, războiul din Irak, atentatele de la 11 Septembrie, dependența de droguri. Granițele stricte dintre țări au făcut acestea să se definească numai în raport cu ele însele, fără a lua în calcul aspecte și noțiuni de afară. Astfel, au apărut multe culturi închise, întoarse doar spre ele însele. Mereu națiunile au avut o încăpățănare de a-și păstra specificul, sau mai bine zis, „identitatea culturală”. Aceasta devine tot mai amenințată de fenomenul variat al globalizării, fenomen ce va duce la o uniformizare culturală. La început (secolul XX), uniformizarea culturală a avut loc doar la nivel continental, am auzit astfel vorbindu-se despre cultura europeană, cea orientală, cultura americană. Astăzi, se tinde deja spre eliminarea acestor diferențe, care se vor reuni până la urmă în conceptul de cultură globală. Secolul XX este cel care pune pentru prima dată în discuție canonul exclusivist european. Deschiderea Europei înspre alte culturi, mai ales înspre Orient, aduce cu sine o contigentizare a faptului că „bătrânul continent” este doar o parte a unei realități globale largi. Omul european se vede nevoit să renunțe la atitudinea de distanțare superioară față de semenii săi și mai mult, să-și asume propriile defecte și neajunsuri. Imperfecțiunile omului european sunt foarte bine scoase în evidență de Andre Malraux în *„Ispita Occidentului”*, care înfățișează un schimb epistolar dintre un chinez, pe nume Ling, care face o critică în Europa și francezul A.D. care vizitează China; impresiile acestora arată diferențele de percepție existente în Europa, respectiv Orient. Ling crede că europeanul se definește în primul rând printr-un individualism exacerbat, necunoscut însă omului oriental. Dacă omul occidental vrea să domine lumea, cel oriental se vrea dominat.

Pe de altă parte etnologia, ne-a arătat și ne-a dovedit de atâtea ori de-a lungul timpului că, fiecare popor are o filozofie a lui, proprie, bazată pe înțelepciunea și creația populară, care se menține până astăzi. Astfel, în *„Istoria folclorică europeană”* a lui Giuseppe Cocchiara întâlnim o imagine de ansamblu, fundamentală în ceea ce privește înțelegerea civilizațiilor europene. Așadar, pornind de la *„Izvoarele unui nou umanism”* care ia naștere odată cu descoperirea Americii, prin descoperirea sâmbaticului, primitivismului și a barbarismului care nu reușește să fie distrus de asprimea europeană din acea vreme ajungându-se astfel la *„mitul bunului sâmbatic”*, autorul face o incursiune în istoria diferitelor culturi ale lumii din anumite perioade de timp ținând cont și de aspectele spirituale și a rolului lor în dezvoltarea civilizațiilor.

La noi, renumitul specialist în estetică, etnologie și antropologie culturală Petru Ursache, face în volumul său *„Etnosofia”* o incursiune în domeniul filozofiei populare încercând să surprindă aspecte ale modului de gândire și simțire al țărânului din satul românesc tradițional. Petru Ursache apelează în cartea sa la o serie de discipline mai mult sau mai puțin filozofice, de la logică la morală, de la estetică la sociologie și reușește să pună la dispoziția cititorului o serie de materiale paremiologice la care se adaugă și credințe, cântece, legende, povestiri care au ajutat foarte mult la conservarea și promovarea creației și culturii românești, văzute din perspectiva și mentalitatea țărânului. Toate operele europene și universale, au fost mai înainte de toate opere naționale. În acest caz îi putem aminti pe Goethe, Schiller, Beethoven cu operele lor care s-au înscris în istoria culturii europene și universale, dar mai înainte, toate acestea au fost și sunt opere ale culturii germane. Mihai Eminescu era considerat de Tudor Arghezi *foarte universal* tocmai datorită faptului că el a fost *foarte român*. Astfel, cultura europeană și universală creează bunuri culturale prin mijlocirea culturilor și creațiilor naționale. Acest lucru oferă posibilitatea națiunilor de a se cunoaște, conferind un grad mai mare de sprijin, toleranță și prețuire reciprocă. Dacă privim Europa din ultimii 20 de ani, observăm că Occidentul a avut o participare majoră la stimularea Europei culturale. A adăugat, Europa s-a trezit brusc nu numai în fața unei diversități politice și economice, ci și în fața unor provocări care se regăsesc în relațiile interculturale. Desigur, ele au fost prezente și în trecut, dar acum au căpătat o altă concretizare. Observăm o adaptare economică la procesul integrării, iar în plan cultural, se manifestă „un fel de rebeliune împotriva tendinței de nivelare a lumii”. Dacă pornim de la înțelegerea complexă a istoriei europene, menționând și trecutul traumatizant, integrarea culturală ar putea contribui la o mai bună cunoaștere și reconciliere dintre oameni, prin simboluri politice și culturale care pot crea legături ajutându-și și înțelegă mai bine identitatea.

De diversitatea culturală este o valoare în sine, valorificarea ei cuprinde și alte dimensiuni de altă natură, cum ar fi cea economică și socială. Recunoașterea diversității culturale precum și valorificarea acesteia în viitor antrenează cu sine și necesitatea elaborării, adoptării și promovării unor politici specifice, care să o pună în valoare. În urma promovării consumului de servicii culturale diverse și a participării membrilor comunității la evenimente interculturale, apelând la pluralismul serviciilor de informare și susținere a evenimentelor culturale și interculturale poate avea loc o facilitare a comunicării interculturale.

Definiția diversității culturale este încă un subiect dezbătut. Cu toate acestea s-au identificat o serie de componente precum multiculturalitatea, etnodiversitatea, drepturile culturale, diversitatea religiilor, credințelor și obiceiurilor. În consecință, diversitatea culturală presupune o abordare integratoare în domeniile politicii, economicului, socialului și legalului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Andreescu G., (2004), *Națiuni și Minorități*, Editura Polirom, București
2. Brânda A., (2002), *Repere în Antropologia Culturală*, Editura Fundației pentru Studii Europene, Cluj-Napoca
3. Cocchiara G., (2004), *Istoria Folcloristicii Europene. Europa în context de sine*, Editura Saeculum I.O., București
4. Culic I., (2004), *Metode avansate în cercetarea socială. Analiza multivariată de interdependență*, Editura Polirom, București.
5. Gavriluță N., (2009), *Antropologie socială și culturală*, Editura Polirom, București
6. Marga A., (2001), *Filozofia Unificării Europene*, Cluj-Napoca, Editura Fundației pentru Studii Europene, p. 30.
7. Robert A. Georges, and Owen Jones Michael, *Folkloristics: An Introduction* Bloomington, Indiana University Press, 1995.
8. Ursache P., (2006), *Etnosofia*, Editura Paideia, București, 2006.

CREATIVITY AND INNOVATION - PREMISES PERFORMANCE IN EDUCATION

*Prof. Pupuța Vasilica
Liceul Tehnologic Halînga*

In the current context of rapid change, the fierce competition and accelerated that influence our lives, we enhance the environment, we impose new determinations, causing us to rethink systems and economic and social structures, of national identity and globalization, efforts are of society to adapt to the demands of tomorrow's world. We live in a world based on competition and efficiency, whose strength lies in knowledge.

In the global competition, the European Union - proposed that the cardinal aim to create a knowledge-based society. A fundamental element is the creativity.

Un element fundamental îl constituie creativitatea. Astăzi mai mult decât oricând, creativitatea reprezintă o condiție fundamentală a calității educației, una dintre premisele esențiale ale performanței.

Creativitatea este acea caracteristică a gândirii care folosește inventiv experiența și cunoștințele acumulate, oferind soluții și idei originale. Ea face posibil crearea de produse reale sau pur mintale, constituind un progres în planul social. Componenta principală a creativității o constituie imaginația, dar crearea de valoare reală mai presupune și o motivație, dorința de a realiza ceva nou, ceva deosebit. Și cum noutatea, azi, nu se obține cu ușurință, o altă componentă este voința, perseverența în a face numeroase încercări și verificări.

Gândirea creatoare este deosebit de complexă și are la bază o serie de factori care-i permit combinatele, transformările, implicările, relațiile, identificările sau evaluările. Pe lângă coeficientul de inteligență, un rol important în creativitate, îl au: ereditatea, capacitățile intelectuale, aptitudinile, caracterul, mediul socio-cultural, efortul susținut de pregătire și investigație. Cultivarea gândirii inovatoare a devenit o sarcină importantă a colilor contemporane. Stimularea creativității tinerilor se poate realiza printr-o susținere și elevat pregătire teoretică și practică; dinamizarea inițiativei și muncii independente, a spiritului critic și încrederii; dinamizarea activității de documentare și experimentare independentă; receptivitatea față de nou; pasiune pentru știință în concordanță cu aptitudinile fiecăruia. Deosebit de important este atitudinea profesorului, relația sa cu elevii. Aceasta implică schimbări importante, atât în mentalitatea profesorilor, cât și ceea ce privește metodele de educare și instruire. În primul rând, trebuie schimbat climatul, pentru a elimina blocajele culturale și emotive, puternice în școala din trecut. Se cer relații distinse, democratice, între elevi și profesori, ceea ce nu înseamnă a coborî statutul social a celor din urmă, apoi, modul de predare trebuie să solicite participarea, inițiativa elevilor – e vorba de acele metode active, din păcate prea puțin utilizate în școala românească.

Creativitatea este motorul inovării și factorul cheie al dezvoltării personale, ocupaționale, antreprenoriale și sociale și al bunăstării tuturor indivizilor în societate. (Logo-ul Anului European 2009) <http://www.asociatia-profesorilor.ro/creativitatea-si-inovatia-performanta-in-educatie.html> - [ftn1](#). Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au adoptat, în decembrie 2008, decizia ca anul 2009 să fie desemnat anul creativității și inovației, pornind de la premisa că Europa "trebuie să-și consolideze capacitatea de creativitate și inovare din motive sociale și economice pentru a răspunde în mod eficient la dezvoltarea societății și economice pentru a răspunde în mod eficient la dezvoltarea societății bazată pe cunoaștere: capacitatea inovatoare este strâns legată de creativitatea ca însușire personală și pentru a fi valorificat la maximum, trebuie difuzat pe scară largă în rândul populației"

Obiectivul specific este de a sublinia, printre altele, următorii factori care pot contribui la promovarea creativității și capacității de inovare:

(a) Crearea unui mediu favorabil inovării și adaptabilității într-o lume aflată în continuă schimbare; trebuie luate în considerare toate formele de inovare, inclusiv pe plan social și antreprenorial;

(b) Evidențierea deschiderii spre diversitate culturală drept mijloc de încurajare a comunicării interculturale și promovarea unei mai strânse legături între arte, precum și cu colile și universitățile;

(c) Stimularea sensibilității estetice, dezvoltării emoționale, gândirii creative și intuiției la toți copiii la vârsta cea mai fragedă, inclusiv în învățământul precolar;

(d) Sensibilizarea în privința importanței creativității, a inovării și a spiritului antreprenorial pentru dezvoltarea personală, precum și pentru creșterea economică și ocuparea forței de muncă, precum și încurajarea unei mentalități antreprenoriale, în special în rândul tinerilor, prin cooperarea cu mediul de afaceri;

(e) Promovarea educării în domeniile matematică, științifică și tehnologică a aptitudinilor de bază și avansate favorabile inovării tehnologice;

(f) Încurajarea deschiderii de către schimbare, creativitate și rezolvarea problemelor în competențe favorabile inovării, care se pot aplica unei varietăți de contexte profesionale și sociale;

(g) Lărgirea accesului la o serie de forme creative de exprimare atât prin intermediul învățământului formal cât și prin activități neformale și informale pentru tineret;

(h) Sensibilizarea publicului, atât în interiorul, cât și în exteriorul pieței muncii, în ceea ce privește importanța creativității, a cunoașterii și a flexibilității într-o epocă a schimbărilor tehnologice și a integrării globale rapide pentru o viață prosperă și satisfăcătoare precum și oferirea mijloacelor care să permită cetățenilor să-și îmbunătățească oportunitățile de angajare în toate domeniile în care creativitatea și capacitatea de inovare joacă un rol important;

(i) Promovarea designului drept activitate creativă care contribuie în mod semnificativ la inovarea precum și la dobândirea de aptitudini de gestionare a inovării și a designului, inclusiv noțiunii de bază în materie de protecție a proprietății intelectuale;

(j) Dezvoltarea creativității și a capacității inovatoare în organizațiile private și publice prin formare și încurajarea acestora de a utiliza mai bine potențialul creativ atât al angajaților, cât și al clienților.

Măsurile care trebuie luate pentru a se atinge obiectivele stabilite mai sus includ următoarele activități realizate, național, regional sau local, legate de obiectivele Anului European:

(a) Conferințe, evenimente și inițiative de promovare a dezbaterii și de sensibilizare în privința importanței creativității de inovare;

(b) Campanii de informare și promovare pentru a difuza mesajele-cheie;

(c) Identificarea de exemple de bune practici și difuzarea de informații privind promovarea creativității de inovare;

(d) Realizarea de sondaje și studii la nivel comunitar sau național.

În concluzie, ca premise ale performanțelor în învățământ, creativitatea și capacitatea de inovare au un rol important, iar obiectivele pe care coala contemporană ar trebui să le aibă în vedere, pot fi următoarele:

- Să sprijine toate formele de creativitate printre care cea artistică, în cadrul programelor colare aferente ciclurilor de învățământ precolar, primar, gimnazial și vocational;
- Să creeze un context care să permită tinerilor să dobândească competențe de exprimare a propriei personalități, necesare de-a lungul vieții;
- Să promoveze diversitatea culturală ca sursă a creativității și inovației;
- Să încurajeze utilizarea TIC ca modalitate de exprimare creativă a propriei personalități;
- Să contribuie la formarea unui spirit antreprenorial mai pregnant;
- Să sensibilizeze linia publică cu privire la perceperea inovației drept modalitate de promovare a dezvoltării durabile;
- Să aducă în atenția publicului strategiile regionale și locale bazate pe creativitate și inovație;

”Excelența și competențele esențiale, în special cele legate de antreprenoriat, creativitate și tehnicile de învățare dezvoltate în toate sistemele și la toate nivelurile de educație și de formare. Atât colile cât și învățământul și formarea profesională de înaltă calitate contribuie major la facilitarea procesului de inovare. Învățământul și formarea profesională de înaltă calitate, de exemplu, pot contribui la favorizarea inovării la locul de muncă. Se pot face multe pentru educarea spiritului creativ în școală, apare necesitatea modificării modului de gândire și a stilului de lucru în clasă, cristalizat în secole de învățământ tradițional, prea puțin preocupat de această latură a personalității elevului, care capătă în zilele noastre o valoare din ce în ce mai însemnată.”

BIBLIOGRAFIE:

1. Avramescu A., ”Creativitatea și cultivarea ei în școală”
2. <http://eur-lex.europa.eu/ro/dossier>
3. www.create2009.europa.eu
4. <http://www.tribunainvatamantului.ro>
5. <http://www.scribd.com/doc/8020792/Imaginatia-Si-Creativitatea>
6. <http://www.traditionalnet.ro>

NORME EUROPENE SAR PENTRU TELEFONIE MOBIL

*Roman Mihaela-Eugenia
Colegiul Național ”Gh. Țițeica”, Dr. Tr. Severin*

Având în vedere boomul tehnologic, telefoanele mobile din ultimele generații fac parte din categoria microcalculatoare. Telefonul mobil este un aparat de emisie-recepție de dimensiuni reduse. În funcție de standardul telefonului, transmisia se realizează într-un diapazon de 453 – 1800 MHz.

Comisia Internațională de Protecție Împotriva Radiațiilor Neionizate (ICNIRP) a stabilit pentru prima dată, în 1998, restricțiile de bază pentru expunerea la emisiile de unde electromagnetice (până la frecvențe de 300 GHz) printr-un document publicat în *Health Physics – Guidelines for Limiting Exposure to Time Varying Electric, Magnetic and Electromagnetic Fields (up to 300 GHz)*.

Având ca bază această publicație, Consiliul Europei a redactat recomandarea 519/1999. Plecând de la această recomandare, Ministerul Sănătății și Familiei din România a emis ordinul 1007/2002 care a fost revizuit prin ordinul Ministerului Sănătății Publice 1193/2006.

SAR (Specific Absorption Rate - Rata de Absorbție Specifică) reprezintă rata cu care energia este absorbită de unitatea de masă de țesut corporal. Ea poate exprima atât o valoare medie pe ansamblul întregului corp, cât și una pe o porțiune mai restrânsă a corpului.

ICNIRP a recomandat ca restricție de bază în cazul SAR mediu pentru publicul larg la 0,08 W/kg. SAR mediu pentru întregul corp este necesar pentru a caracteriza expunerea cauzată de emisiile stațiilor de bază (de exemplu, antene).

În cazul SAR localizat (pentru cap, trunchiul corpului și membre), ICNIRP a stabilit ca limită pentru expunere a publicului larg la 2 W/kg în cazul capului/trunchiului și la 4W/kg în cazul membrilor. SAR localizat este folosit atunci când emițătorul este foarte apropiat de corp și energia este absorbită de o parte a corpului.

S-a dovedit științific că din cauza emisiilor de unde electromagnetice din banda de frecvență în care operează telefonul mobil și a absorbției energiei de către corp există creșteri ale temperaturii corpului. Ca efect direct, anumite țesuturi pot fi afectate din cauza creșterii temperaturii corpului cu 1-2°C în funcție de sensibilitatea diferită dezvoltată de țesut la variația de

temperatură. Din acest motiv, pentru a cauza o încălzire mai mică de 1°C pragul de expunere medie pentru întregul corp a fost stabilit la 4 W/kg iar restricția de bază să fie de 50 de ori mai mică, adică $0,08\text{ W/kg}$.

Având în vedere cele expuse mai sus, normele internaționale pentru puterea de irradiație a telefoanelor mobile (exprimat în SAR sau SAREU) se trec în specificațiile tehnice ale fiecărui telefon mobil și se clasifică astfel:

- Capacitate de iradiere mică - $\text{SAR} < 0.2\text{ W/kg}$;
- Capacitate de iradiere redusă - $\text{SAR } 0.2 - 0.5\text{ W/kg}$;
- Capacitate de iradiere medie - $\text{SAR } 0.5 - 1.0\text{ W/kg}$;
- Capacitate de iradiere ridicată - $\text{SAR} > 1.0\text{ W/kg}$.

În cazul telefoanelor mobile, nivelurile de expunere se evaluează măsurând puterea absorbită de țesuturi (prin SAR). În cazul stațiilor de bază, nivelurile de expunere se evaluează prin densitatea de putere a unei plane.

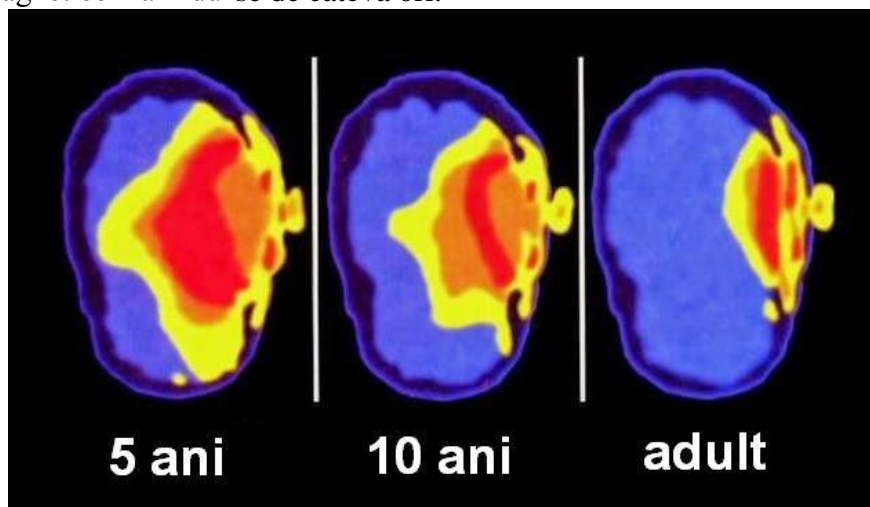
Organizația Mondială a Sănătății a organizat o conferință la Geneva (iunie 2005) la care s-a discutat despre evaluarea posibilelor efecte ale stațiilor de bază din sistemul de telefonie mobil sau ale altor servicii asupra sănătății oamenilor. Concluzia trasă a fost că nu există niciun risc cunoscut care să fie asociat cu aceste surse de unde de radiofrecvență, concluzie care apare și în raportul 304/mai 2006.

În conformitate cu limitele existente temporar admisibile ale nivelului de iradiere electromagnetică, densitatea fluxului asupra utilizatorilor telefoanelor mobile nu trebuie să depășească $100\text{ microwați/cm}^2$.

Acum uneori iradierii electromagnetice se analizează prin prisma a 2 efecte:

- Termic
- non-termic sau informațional.

La cererea Norwegian Radiation Protection Board, Institutul Național de "Protejarea a Vieții" (Suedia), precum și a SINTEF Unimed (Norvegia) s-a făcut o cercetare asupra 11.000 de utilizatori de telefonie mobil prin care s-a demonstrat efectul nociv asupra sănătății umane: studiul a arătat că persoanele care foloseau celularul mai puțin de 20 de minute pe zi acuza o stare de disconfort și efecte secundare, problemele de sănătate crescând pe măsură ce telefonul este utilizat mai mult. S-a demonstrat faptul că tinerii sunt supuși unui risc și mai mare, în medie, cei care nu au împlinit 30 de ani sunt de 3-4 ori mai expuși efectelor secundare. Prin urmare, copiii sunt cei mai sensibili fața de radiația de frecvență înaltă a telefonului mobil. Iradierea este amplificată și de existența condițiilor de ecranare cum ar fi automobilele, clădirile de beton armat, densitatea fluxului radiației electromagnetice mărindu-se de câteva ori.

Telefonul digital emite un semnal pulsant, iar frecvența afectează oamenii mai mult decât în cazul unui semnal analogic. Frecvențele aparatelor de telefonie mobil coincid cu frecvențele

activitățile bioelectrice naturale, proprii creierului uman, care se înregistrează pe encefalogramă (EEG). Se disting următoarele ritmuri de frecvență:

Ritmul gamma al creierului - frecvența impulsurilor telefonului mobil este de $1/4,616 \text{ ms} = 216,6 \text{ Hz}$, ce coincide cu adevăratul ritm gamma al creierului.

Frecvența în ritm alfa - emisă de telefonul mobil este frecvența de $217/26 = 8,35 \text{ Hz}$.

Frecvența în ritm delta - telefoanele mobile care funcționează în regim de economisire a energiei electrice (DTX) mai au o frecvență de 2 Hz.

Prin urmare, telefonul mobil transmite semnale care sunt capabile să interfereze cu activitatea bioelectrică proprie a creierului și prin aceasta să-i deregleze funcțiile chiar și după o perioadă de timp de nefolosire a telefonului mobil.

WEBGRAFIE:

1. <http://terapii100.blogspot.ro>
2. <http://www.torser.com/>
3. <http://www.torser.com/>
4. <https://www.orange.ro>
5. <http://protectie-electromagnetica.ro>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ANTREPRENORIALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

*Ruseș Adela Lelia
Colegiul Tehnic Motru*

În sistemul de învățământ preuniversitar românesc, în cadrul ariei curriculare "Om și societate", la disciplinele socio-umane este inclus și disciplina educație antreprenorială, alături de logică, psihologie, sociologie, economie aplicată, filosofie.

Deoarece încă din epoca modernă idealul profesional preferat era un bun antreprenor, iar astăzi, coala contemporană românească, după model european și american încearcă să formeze un bun antreprenor, un om de afaceri de succes, care să respecte principiile decenței, integrității fair-play-ului în afaceri și onestității cuvântului/contractului încheiat cu partenerii de afaceri!

Junior Achievement –Young Enterprise România, organizație nonprofit, fondată în 1993, parte a Junior Achievement Worldwide SUA, fondată în 1918 și a Junior Achievement –Young Enterprise Europe, fondată în 1967, derulează în școlile din România programe de educație economică, antreprenorială, financiară și de orientare profesională, într-una dintre formele: curriculum la decizia colii, auxiliar la o disciplină de trunchi comun, dirigenție/consiliere, extracurriculare, cerc, coală după coală! Programele JAR sunt implementate în parteneriat cu MECTS, în baza Protocolului nr. 10184/2003. Misiunea Junior Achievement –Young Enterprise-România este să inspire și să pregătească noua generație pentru a reuși în economia de piață.

În parteneriat cu mediul educațional și cu sprijinul comunității de afaceri, Junior Achievement aduce pe tineri mai aproape de lumea reală, ajutându-i să-și descopere și să-și valorifice potențialul. Astfel scopul final al studierii educației antreprenoriale este ca elevii să înceapă devreme să-și dezvolte aptitudinile, abilitățile, cunoștințele în ceea ce privește comportamentul antreprenorial de succes! Copilul trebuie să-și dezvolte aptitudini precum conștientizarea și încrederea în sine, inițiativă, curajul asumării riscurilor, gândirea critică, creativă, gândirea orientată spre rezolvarea problemelor!

Cunoștințele antreprenoriale presupun o bună informare asupra posibilităților de carieră și asupra lumii muncii, pentru a determina cât mai devreme planul de carieră, pe placul fiecărui elev, pe baza viziunii și aptitudinilor profesionale! Prințului, profesorii, consilierul psihopedagogic ar trebui să ofere elevilor informații concrete și folositoare din domeniul spre care copilul dorește să se orienteze, pentru ca el să decidă din timp dacă îi se potrivește sau nu!

Prin înțelegerea diferitelor tipuri de muncă: intelectual, fizic, etc., se construiește o înțelegere a spiritului antreprenorial. Posibilitatea și puterea alegerii oportunităților prin exemple din câmpul muncii și viața cotidiană sunt cunoștințe de bază pentru un bun antreprenor.

Este necesară o cantitate de noțiuni fundamentale în ceea ce privește economia pentru oricine, pentru că activitățile noastre zilnice, reprezentate de activități și vânzări se bazează pe ele. Tinerii trebuie să înțeleagă modelele organizaționale de business, procesele aplicării acestora!

Aptitudinile antreprenoriale sunt: abilitățile de comunicare, capacitatea de planificare și construirea unei imagini proprii bune, spiritul de echipă, aptitudinile de lider, curajul asumării riscurilor, etc.

În anul 2012 DG Întreprindere și Industrie și DG Educație și Cultur au inițiat două evenimente transnaționale menite să pregătească profesorii pentru educația antreprenorială! Evenimentele au avut loc în mai 2012 (Dublin, Irlanda) și în septembrie 2012 și au avut scopul de a reuni factorii implicați în educarea și formarea profesorilor în domeniul antreprenoriatului, dându-le prilejul, dându-le prilejul să prezinte exemple de bune practici, să facă schimb de idei, să învețe unii de la alții!

La evenimentele au participat 170 de delegați din din 30 de state ale Uniunii Europene, în curs de aderare sau partener. Experții au prezentat cadre și orientări, iar practicienii din școli sau instituții destinate formării profesorilor, ONG-uri, furnizorii de programe și-au expus metodele, programele și proiectele! S-au analizat idei inovatoare în cadrul sesiunilor de lucru în grup, au fost elaborate o varietate largă de domenii de acțiune privind educația antreprenorială în formarea profesională!

Condițiile prealabile succesului în activități antreprenoriale școlare sunt legate de identificarea elevilor ce dispun de competențe fundamentale bine dezvoltate și li se prezintă intens posibilitățile și obiectivele realizărilor educaționale și profesionale! Acest program se concentrează pe dezvoltarea conceptului fundamental, esențial, pentru îndeplinirea obiectivelor elevilor, comunicarea eficientă în limba maternă și limbile străine, competențe matematice, științifice, în domeniul IT, deprinderi de învățare, capacitatea de a se implica în societate, de a fi un bun cetățean, capacitatea de a da dovadă și inițiativa de spirit antreprenorial, conștientizarea altor culturi și capacitatea de a exprima propria cultură!

BIBLIOGRAFIE:

1. Ghidul formatorilor, *Educație antreprenorială*, 2014.
2. JAR, *Educație antreprenorială*, 2015.
3. Lupă E., *Manual de educație antreprenorială*, Ed. Corvin, clasa Xa

PREGĂTIREA PENTRU EXCELENȚĂ LA CONCURSURILE I OLIMPIADELE COLARE

*Ru et Nicolae
Colegiul Tehnic Motru*

Un rol important în realizarea performanței elevilor îl are moștenirea genetică ! Aceasta implică și procesele cognitive: atenție, memorie, gândire, creativitate, imaginație și temperament, ca și caracteristica psihologică ! La nivelul cognitiv sunt definitorii următoarele caracteristici:

- a) fluența gândirii, exprimată prin capacitatea de a produce un număr mare de cuvinte, idei, expresii; bogăția și ușurința stabilirii de asociații, caracterul fluent-curgător, rapiditatea succesiunii elementelor și obiectivitatea lor în debitul verbal sau în formele scrise, calitatea ideilor;
- b) Flexibilitatea gândirii: capacitatea de a explora, sesiza, utiliza, schimba rapid setul fațadelor unei probleme, flexibilitatea spontană, flexibilitatea adaptativă ;
- c) Originalitatea: capacitatea de a formula sau produce cantitativ idei, asociații, soluții, întrebări și răspunsuri neobișnuite, profunde, independente;
- d) Elaborarea, capacitatea cunoscută sau necunoscută exprimată prin disponibilitatea de a da soluții noi, inedite, eficiente, la o soluție/problemă sau set de probleme asemănătoare;
- e) Elaborarea și simplificarea complexă a variabilelor structurii conceptuale;
- f) Stilul cognitiv la nivelul guvernării mentale.

Factorii nonintelectuali sau nonaptitudinali care determină performanța în învățare sunt: aptitudinile creative, caracteristicile motivațional-dinamice, caracteristicile emoțional-afective, aptitudinile socio-morale, etc.

Structura personalității performanței creative este descrisă de următoarea grupare factorială : a componentelor interne (componenta genetică, bioritmă, de antrenament, componenta psihologică, componenta informațional-gnoseologică, componenta educațională și de personalitate) și a componentelor externe (componenta psihologică, componenta tehnico-organizatorică, componenta educațională, componenta informațională și de instruire).

Un interes aparte îl reprezintă modelul conduitei creative, explicat prin specializările asimetrice, ale celor două emisfere cerebrale EC! Conform acestui model, partea dreaptă a EC este intuitivă, relaționată cu gândirea divergentă, imaginativă, metaforică, subiectivă, vizualizantă, arhitecturală, sculpturală, remodelatoare de idei, reflectiv-meditativ, nonliniar, producătoare de umor puternic, reactiv la râs! EC stanga este rațională, abstractă, convergentă, analitică, secvențială, verticală, realistă, liniară, algebrică, gramaticală. Expresia metaforică, aparținând lui A. Einstein sună astfel “rareori gândesc doar cu cuvintele”!

Factorii inhibitori ai conduitei creative, ai performanței sunt: lipsa de informații, informații operaționale și utile jocului imaginativ, conformismul, abloanele, obiceiurile care formează “a doua natură a omului”, aptitudinile, convingerile negative, neîncrederea, deficiențele în metodele și tehnicile de studiu, lipsa de voință, de efort, exercițiu, etc! Potrivit psihologului M. Rocco există următoarele bariere ale conduitei creative: barierele legate de caracterul socio-cultural, barierele legate de aptitudinile individuale, barierele referitoare la relația subiect –grup!

Cadrul didactic este “pivotal în jurul căruia se ordonează toate variabilele, este forța care mediază toate relațiile între determinanții sociali și procesele educative, este agentul care reglează interacțiunile într-o clasă, controlează corectitudinea cognitivă și morală, definește criteriile de evaluare ale acestora” (Cherkaoui, 1979). Deși teoretic profesorul este “expresia autorității unei discipline și a unei instituții”, totuși prin evaluările competenței profesorului de către Minnesota

Teacher Attitude Inventory se consideră drept esențiale aptitudinile permisive, centrarea pe elev, eficacitatea pedagogică, afectivă, cognitivă, socială, personală, naturală, cea creativă!

Foarte importante, ținând cont de complexitatea creativității, de multiple modele, metode, tehnici și procedee de antrenament creativ, sunt metodele logice de abordare a problemelor, metodele și procedeele euristice, procedeele de imaginație. Principiile respectate/aplicate în domeniul învățării creative sunt: principiul divergenței și lateralității, principiul disocierii, principiul combinatoric, principiul introducerii unor câmpuri de energie, principiul empatiei, principiul entropiei mentale optime, principiul refracției inverse, principiul evaluării amânate, principiul reiterării istoriei problemei, etc.

Este o necesitate a societății contemporane elaborarea unor standarde destinate profesorilor care lucrează cu elevi dotați, pentru concursuri, olimpiade școlare, sau chiar și de la clasă! Profesorii trebuie să fie educați în spiritul culturii creative, inițiate în pedagogie și psihologie aplicată, în tehnici pe management creativ, pentru a reuși să dezvolte și să susțină clasele sau elevii dotați în învățarea creativă pentru performanță! În SUA, standardele aprobate în învățământul superior oferă o structură care face legătura între valorile individuale și anumite reguli sociale, ale comunității sociale!

Standardele pentru copiii dotați scot în evidență îndeosebi valoarea cercetărilor științifice cognitive, precum și a rezultatelor aplicării unor investigații din domeniile de vârf ale științei în învățării, foarte importantă este valoarea strategiilor noi în predare și învățare, precum "tools mind", "mind map" "problems solving".

În România pentru fiecare disciplină inclusă în planul cadru de învățământ există olimpiade școlare, concursuri naționale de specialitate și concursuri private! Elevii cu aptitudini spre fiecare domeniu sunt selectați, se lucrează cu ei diferențiat la clase, suplimentar consultații și pregătiri de specialitate pentru performanță, individuale, pe echipe în centrele de excelență organizate la nivel local, județean sau de către Cluburile elevilor! Totuși Ministerul educației și autoritățile locale și centrale nu sprijină și răsplătesc munca benevolă și performanțele elevilor, așa cum ar trebui, motiv pentru care mulți tineri foarte dotați intelectual, olimpici părăsesc țara!

BIBLIOGRAFIE :

1. Cretu C. (1997), Psihopedagogia succesului, Ed Polirom
2. Potolea D., Neacsu I., (2008), Pregătire psihopedagogică, Editura Polirom
3. Mitrofan L., Mitrofan N., (2005), Testare psihologică. Inteligența și aptitudinile, Editura Polirom.

MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL PERFORMANT-CONDIȚIE ESEȚIALĂ A ARMONIZĂRII ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC CU CEL EUROPEAN

*Prof. inv. precolară Ștefan Eliza Maria
Grădinița cu PP nr.3 din Drobeta Turnu Severin*

In the conditions of the decisional process's conditions, the managers should take charge of their actions more and more, in a new cycle which supposes: data – information – fundamentals – actions and which is, actually, the knowledge management. In this way, the accomplishment of a good organized knowledge management is imposed, in order to assure performance and efficiency in the educational domain.

Competiția în economia de piață impune folosirea intensivă a resurselor existente – financiare, materiale, tehnologice, umane, informaționale etc. De aceea, orice organizație – de tip economic sau instituțional, presupune, în condițiile actualei societăți informaționale, rezolvarea nevoilor de cunoaștere, care se bazează pe principii, metode și tehnici moderne de investigare, planificare și organizare.

Organizația educațională, caracterizată prin diferite tipuri de organizări, coordonări și planificări a resurselor, are nevoie, în condițiile de astăzi ale societății informaționale, de cunoștințe noi care se bazează pe principii, metode și tehnici moderne de investigare, planificare și organizare. Toate acestea au devenit posibilități ale managerilor datorită dezvoltării tehnologiei informatice, deosebit de necesare pentru fundamentarea deciziilor. Practic, asistăm la apariția și dezvoltarea managementului cunoașterii. Acest tip de management este interesat de generarea, gestionarea și distribuirea informațiilor, organizate pe domenii de interes.

În condițiile armonizării învățământului românesc cu cel european, acest tip de management bazat pe cunoaștere, contribuie în mod evident, la dezvoltarea unor inițiative educaționale și economice, cum ar fi :

- Dezvoltarea interacțiunilor umane în cadrul instituției de învățământ, pentru lărgirea sferei de cunoaștere a tuturor angajaților;
- Dezvoltarea activităților în cadrul catedrelor și comisiilor de specialitate, astfel încât acestea să dezvolte metode și tehnici privind managementul educațional ;
- Extinderea utilizării internetului de către toate cadrele, tot personalul colii și de către elevii acesteia ;
- Organizarea unei baze de date proprii la nivelul instituției școlare, care să poată fi consultată permanent de fiecare angajat ;
- Cumpărarea sau închirierea de informații de la alte instituții de învățământ (universități, inspectorate școlare etc.) sau de la anumți agenți economici;
- Sistematizarea informațiilor, prin selectarea pe domenii și redarea în formă sintetică pentru a putea fi ușor consultate de manageri.

În condițiile în care descentralizarea sistemului educațional se impune tot mai puternic, eficiența managementului cunoașterii crește substanțial dacă instituția de învățământ dovedește preocupări pentru realizarea unei atente analize a mediului exterior, oferind astfel altora informații cu privire la activitatea proprie pe care o desfășoară. Deci instituția de învățământ va fi percepută ca:

- utilitate pentru potențialii clienți;
- competența de a realiza produse și servicii educaționale;
- asigurarea calității serviciilor educaționale realizate;

- autoritate în domeniul educațional respectiv;
- dorința de participare împreună cu alții la îmbunătățirea rezultatelor în domeniu;
- derulează mai multe proiecte în aceeași perioadă de timp;
- autonomia în realizarea serviciilor și produselor educaționale oferite pieței;
- autenticitatea privind performanțele obținute.

Acțiunile ce vizează perfecționarea sistemului de management al școlii, în condițiile în care cunoașterea este integrată acestui sistem, vizează în principal:

- conceperea sistemului managerial al unității de învățământ și reproiectarea sa pe baze riguroase științifice;
- remodelarea strategiilor de dezvoltare a școlii, corespunzător cerințelor etapei actuale de dezvoltare a societății românești, caracterizată prin tranziția spre economia de piață și restructurarea economiei naționale;
- completarea și modernizarea instrumentarului managerial;
- rolul decisiv al deciziilor strategice și tactice, de risc și incertitudine și a celor economice în raționalizarea procesului decizional și în accelerarea profitabilității;
- necesitatea scurtării duratei circuitului din cadrul sistemului managerial educațional, astfel încât să se operaționalizeze rapid strategiile și politicile concretizate în produsele educaționale și organizarea și „comercializarea” lor pe piața serviciilor educaționale;
- pregătirea managerilor educaționali conform cerințelor unui învățământ european;
- abordarea previzională a tuturor aspectelor cu care se confruntă organizația educațională.

Ordinea și disciplina caracterizează un sistem de management educațional în abordarea și soluționarea problemelor organizației educaționale. De aceea, este necesar ca managerul școlii să asigure o disciplină care să reflecte esența proceselor educaționale implicate, diferențiat în funcție de natura acestora.

Spre exemplu, pentru activitatea didactică de predare – învățare, disciplină înseamnă o încadrare perfectă a lecției în programul de lucru, o aplicare minuțioasă a metodelor didactice de învățământ, urmărind realizarea standardelor pregătirii elevilor pe tot parcursul lecției. O dimensiune majoră a disciplinei, cu multe implicații decizionale și operaționale, o constituie responsabilizarea fiecărui salariat, a colectivelor de cadre didactice în ansamblul lor și a colectivelor de elevi. Creșterea disciplinei este un reper esențial al unui sistem de management educațional eficient, indispensabil obținerii performanțelor așteptate.

Un alt indicator important privind eficiența managementului organizației educaționale îl constituie dinamismul conceperii și realizării acțiunilor, spiritul întreprinzător pe care îl manifestă atât conducătorii instituției, cât și cadrele didactice și ceilalți angajați.

Peter Drucker, o personalitate contemporană în domeniul managementului, arată că performanța obținută prin management este caracterizată în realitate și atinsă, practic, prin două dimensiuni: eficacitate și eficiență.

Eficacitatea este capacitatea de a alege obiectivele corecte și potrivite și atingerea lor iar eficiența este capacitatea de a realiza cea mai bună utilizare a resurselor disponibile în procesul atingerii, respectiv îndeplinirii obiectivelor inițiale.

În esență, organizațiile trebuie să prezinte existența ambelor dimensiuni, respectiv eficacitatea (realizarea de lucruri potrivite, drepte) și eficiență (realizarea drept, corect a lucrurilor) pentru a fi buni performeri. În practică, managerii trebuie să echilibreze nevoia de eficiență cu nevoia de eficacitate.

De o importanță deosebită sunt formele de manifestare ale performanțelor manageriale, respectiv indicatorii (criteriile) de performanță specifice fiecărui și respectiv indicatorii (criteriile) de performanță specifice fiecărui subsistem al managementului metodologic, decizional, informațional și organizatoric.

Acstea sunt câteva aspecte pe care trebuie să le avem în vedere atunci când dorim să introducem sau să utilizăm un sistem de management al performanței. Specialiștii în resurse umane ai organizației trebuie să cunoască foarte bine cerințele unui astfel de sistem și să poată implica și

instrui managementul de mijloc și angajații în proiectarea și utilizarea acestuia – eventual cu consultanță externă. În condițiile unui răspuns favorabil la aceste întrebări, există premise ale managementului performanței.

Managementul performanței, acolo unde este introdus corect, poate fi un factor semnificativ ce contribuie la succesul organizației. Dacă este utilizat incorect, acesta poate conduce la resentimente și frustrări, punctul de plecare al eșecului multor organizații. Majoritatea managerilor consideră că precizarea obiectivelor performanței, identificarea problemelor care au condus la scăderea randamentului reprezintă atribuțiile responsabililor cu resursele umane. Nivelul de calitate al managementului este decisiv pentru atingerea obiectivelor scontate, pentru realizarea performanței, sau mai nou, a excelenței, în oricare tip de acțiune colectivă, indiferent de organizația dată. Neglijarea implementării unui management performant, de înaltă calitate, generează o bună parte din eșecurile organizațiilor.

BIBLIOGRAFIA:

1. Ciungu P., (2005), „Armonizarea învățământului românesc cu cel european-puncte de vedere”, Ed. Universitas, Petroani;
2. Ciungu P., (2005), „Managementul activităților didactice”, Ed. Universitas, Petroani;
3. Vatuiu T, Budulan, M., (2005), „Managementul realizării și implementării sistemelor informatice în învățământul românesc în perspectivă integrării României în UE”, The 30th Annual AR Congress, Chișinău.

DIVERSITATEA CULTURALĂ ȘI EDUCAȚIE

*prof. învăț. preșcolar Staicu Victorița
școala Gimnazială Corcova*

Rezumat

It is generally considered that culture represents one of the main characteristics when trying to mention the specificities of people, the general characteristics of a nation or when trying to determine the common elements that exist in several countries, no matter the distance between them.

The purpose of the material is to present the provocations launched by cultural diversity in the context of the contemporary world.

România participă la numeroase acțiuni ale Uniunii Europene în domeniul educației, cum ar fi Comenius și Erasmus. Universitățile din toată lumea și în special cele din Europa multiculturală trebuie să aibă în vedere diversitatea culturală, construită pe doi piloni, și anume:

- protejarea și stimularea cunoașterii și aprecierii pentru propria cultură, pentru rândul ciniștii pentru identitate;
- încurajarea deschiderii și interesului real pentru celelalte culturi, într-un spirit de toleranță și respect reciproc.

Conceptul de diversitate culturală se bazează pe schimburi și pe fluxuri:

- schimb de oameni;
- schimb de idei;
- schimb de bunuri și servicii culturale.

Pentru a folosi vocabularul artei contemporane, „diversitatea culturală nu este o natură moartă, ci este un happening”.

Sunt considerate a fi extrem de importante atât recunoașterea cât și conștientizarea diferențelor și identităților dintre culturi, încercând să se realizeze o îmbogățire a dialogului

intercultural. Procesul de integrare european presupune, în mod evident, și existența diferitelor forme de dialog. Extinderea Uniunii Europene reprezintă o oportunitate de cunoaștere a culturii diferitelor țări și o încercare de înțelegere reciprocă, dincolo de avantajele economice.

Principalele motive pentru reforma învățământului superior sunt următoarele:

- nevoia de a asigura o mai mare și mai ușoară mobilitate;
- nevoia de a asigura absolvenților acces corect și efectiv la piața europeană a muncii;
- nevoia de a îmbunătăți eficiența sistemelor de învățământ superior;

România a făcut pași importanți către Zona Europeană a Învățământului Superior prin reorganizarea întregului sistem al învățământului superior.

Reformele vor avea succes numai în acele universități care acordă importanță rolului lor în societate și care au capacitatea de a reacționa în mod rapid și flexibil. Un factor decisiv al reformei este reprezentat de îmbunătățirea finanțării private a învățământului superior și a centrelor de cercetare din întreaga Europă. Protecția și promovarea diversității culturale se aplică și dimensiunii externe a acțiunii Comunității. Uniunea Europeană promovează acest model în relațiile sale internaționale, considerându-l o contribuție la ordinea mondială bazată pe dezvoltare durabilă, coexistentă pa-nic și dialog intercultural.

Diversitatea culturală implică schimburi, inclusiv prin intermediul comerțului de bunuri și servicii culturale. Implică de asemenea ca un astfel de comerț să fie echilibrat, astfel încât să permită conservarea și promovarea diverselor manifestări culturale din lumea întreagă.

Sunt considerate a fi extrem de importante următoarele acțiuni, venite în sprijinul culturii și al diversității sale:

- afirmarea specificității și dubla natură a bunurilor și serviciilor culturale, acestea fiind atât culturale cât și economice;
- recunoașterea rolului politicilor publice pentru protejarea și promovarea diversității culturale;
- conștientizarea importanței cooperării internaționale pentru a face față vulnerabilităților culturale, mai ales în țările în curs de dezvoltare.

Diversitatea culturală, privită ca fiind o provocare pentru progresul lumii contemporane, trebuie să aibă în vedere o serie de criterii și de modalități de promovare și dezvoltare. Pot fi amintite în acest sens:

- Accesul la educație, știință și cultură - politici și strategii;
- Capitalul uman, cultural, social;
- Cultura organizațională, cultura instituțională în schimbare;etc.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bugajski J., (2002), *Political Parties of Eastern Europe. A Guide to Politics in the Post-Communist Era*. Armonk, NY–London, England: M.E. Sharpe (The Center for Strategic and International Studies).
2. Cunningham F., (2002), *Theories of Democracy. A Critical Introduction*, London–New York: Routledge.
3. Kymlicka W., Opalski, M. (ed.), (2000), *Can Liberal Pluralism Be Exported? Western Political Theory and Ethnic Relations in Eastern Europe*, Oxford: Oxford University Press.

COMUNICAREA – IMPERATIVE I PROVOCĂRI

*Iteana Magdalena Cornelia
Liceul Teoretic „M. Eminescu”, Cluj*

Communication- necessities and challenges

The globalized world in which we live, as well as the unprecedented development of science and technology, are definitely shaping a new perspective on communication; as a consequence, we need to change our academic strategy by means of which we provide our young learners with communication abilities.

Making use of interdisciplinary and transdisciplinary approaches, we acquire both a successful outline of the elements leading to the communicative act (be it verbal, non verbal or paraverbal), and an remodelling of the message while referring to the mental and cultural background of our conversational partner. Our understanding, acknowledgement and open-heartedness to the way of being and thinking of other inhabitants of our planet lead to the finding of a common area, that is „a third culture”; this versatility of thought has to be generated by teachers both for their students and for their own set of values and attitudes.

All in all, within the present-day academic system, communication does not merely signify a key subject, but an multi-faceted and elaborated approach.

Înțelegerea raportului nostru cu lumea și cu timpul conduce de fiecare dată la o definiție a epocii în care trăim, astfel încât evaluarea individuală să opereze cu un sistem de referință adecvat: în fond, nu putem compara dezvoltarea personală a unui cetățean al secolului al XXI-lea cu dimensiunile vieții și personalității unui individ care a trăit la începutul Primului Război Mondial; revoluția tehnică, științifică și comunicațională a lumii în care trăim este fabuloasă, iar noi ne definim din ce în ce mai des și mai întemeiat drept „cetățeni ai lumii”. În aceste condiții, educația se vede nevoită să accepte noi provocări: profesorul primește din partea societății (pe care o deservește) responsabilitatea de a pregăti elevul pentru adaptarea la contururile unei lumi în continuă schimbare, punându-i la dispoziție instrumente de orientare și deprinderi cu ajutorul cărora ei să-și poată găsi propriul drum. Prin urmare, au apărut recent în domeniul educației teorii și practici educaționale care iau în calcul schimbările de paradigmă existențiale și mentale ale omului contemporan, iar sfera disciplinelor care contribuie definitiv la abilitatea comunicațională a individului se diversifică și se rafinează. Aceste modificări ale abordării și practicii didactice au drept fundament conștientizarea faptului că actul de comunicare este o realitate cu mult mai complexă decât o simplă înțelegere de cuvinte.

A devenit absolut obligatoriu să se explice elevilor faptul că un mesaj are multiple dimensiuni – verbal (cuvintele utilizate), nonverbal (intonația, accentul frastic, pauzele dintre anumite părți ale enunțului), paraverbal (gesturi, mimă, postură corporală), dar și pragmatic (valorizarea semnificației unor cuvinte prin raportarea lor la un context social-mental-istoric). Este absolut evident din acest moment și din această perspectivă – faptul că o abordare monodisciplinară a actului de comunicare (produs și/sau receptat de către elevi) nu poate forma abilitățile esențiale ale omului postmodern; dacă vom adăuga și faptul că noua formă de analfabetism a secolului al XXI-lea este acela informatic, putem deduce cu ușurință direcția în care trebuie să se deplaseze, evoluând, actul didactic.

Studiile recente demonstrează, în schimb, faptul că modul în care rostim un enunț completează, nuanțează sau chiar modifică semnificația acestuia; prin urmare, exersarea abilităților de comunicare orală trebuie să aibă în vedere și dimensiunea auditivă a mesajului; tiparul auditiv ascendent al enunțului exclamativ sau lungimea pauzelor dintre anumite componente ale enunțului influențează în mod decisiv conținutul mesajului; o putem demonstra prin citirea

unor fragmente de text literar sugestive, cum ar fi celebrissima replică a lui Cațavencu (din „*O scrisoare pierdută*” de Ion Luca Caragiale : „*Ce vreau ? [...]*vreau ceea ce merit în ora ul sta de gogomani , unde sunt cel dint i...între frunta ii politici...”), dar o putem exersa numai în anumite contexte educaționale formale (la orele de educație muzicală, cu ajutorul cadrului didactic care are această specialitate) sau informale (în cadrul unor cercuri de art dramatică și art a spectacolului). Sigur că acuitatea deosebită în această latură a comunicării o au mai ales elevii care au stilul de învățare auditiv, dar cred cu tărie că și ceilalți elevi pot sesiza durata unei pauze ori semnificația unei tăceri care vine în locul unui răspuns „tradițional”, verbalizat.

Semnificația unui mesaj depinde și de ceea ce în mod tradițional numim „limbajul corporal”; gesturile și elementele de mimică ce însoțesc verbalizarea mesajului au o influență covârșitoare și deloc de neglijat asupra receptorului: modul în care sunt poziționate colțurile gurii, apertura ochilor și focalizarea intensă ori evitarea privirii directe către interlocutor, gesturile care demonstrează forță, încredere în sine sau, dimpotrivă, grad ridicat de emotivitate și disconfort (atingerea repetată a gâtului, lărgirea gulerului -la bărbăți, respectiv jocul cu inelul, cerceii-la femei), toate acestea sunt componente ale mesajului complex pe care-l transmitem celor din jur, uneori fără a conștientiza acest lucru.

Ele trebuie aduse la cunoștința elevilor (pentru a fi folosite eficient de către ei deopotrivă în construirea mesajelor pe care le emit și în decodarea completă și adecvată a informațiilor pe care le primesc de la interlocutorii lor) și există în programa de specialitate ore alocate acestor conținuturi (mai ales în programa pentru elevii de liceu); exersarea lor numai în cadrul acestor activități didactice se dovedește a fi insuficientă, așa că ar fi interesant și profitabil inițierea unor jocuri didactice interdisciplinare realizate împreună cu profesorul de educație fizică, eventual exerciții care pot corecta postura astfel încât elevii să se ușureze să transmită corect un mesaj despre sine; în fond, nu trebuie niciodată să neglijăm complexitatea funcțiilor pe care le asigură comunicarea în viața socială a unui individ: psihologia comunicării a ajuns la concluzia că oamenii urmăresc numeroase scopuri atunci când comunică: acelea de a-și afirma statutul, de a se impune în fața unei persoane sau a unui grup (asigurarea unui prestigiu), dorința de a primi un răspuns afectiv, de a scăpa de plictiseală sau de singurătate.

Toate aceste cazuri vorbesc despre încercarea emițătorului de a-și satisface nevoi sufletești firești, elementare; de aceea, trebuie să fim conștienți de complexitatea scopurilor comunicării pentru a putea înțelege corect reacțiile interlocutorilor noștri. De asemenea, elementele de mimică sunt o provocare pentru orice grup de interlocutori, întrucât ele completează sau modulează semnificația integrală a mesajului: prin comunicarea on-line a înțelegerii nevoia aceasta de a completa mesajul cu o dimensiune afectivă și a inventat celebrul emoticon; de la acesta pornind, perfecționarea abilităților de comunicare ale elevilor se poate realiza într-o echipă care ar trebui să includă – la modul ideal! – un profesor de informatică și profesorul de psihologie sau consilierul școlii.

Împreună cu acestea, se pot iniția jocuri de situație care să conducă, de exemplu, la utilizarea aceluiași tip de emoticon, deși melanjul de sentimente ascuns în spatele lui să fie diferit; în acest mod, elevii pot intui scheme de comunicare nonverbală adecvate, dar pot înțelege și faptul că o comunicare interpersonală pe viu nu poate fi înlocuită de una on-line fără a fi mult (și, din punct de vedere, irecuperabil) simplificată, schematizată, și riscantă. O echipă eficientă poate include, pe lângă profesorul de limbă română și psiholog, și un profesor de educație plastică; împreună, ei pot iniția jocuri care să le propună elevilor să deseneze/să descifreze chipuri de copii sau adulți (desenate sau fotografiate) care să exprime diverse emoții; creativitatea elevilor poate intra și ea în această ecuație dacă elevii ar avea posibilitatea să-și surprindă pe propriul chip diverse emoții (prin artă plastică sau fotografică) sau expresia facială cu care ar dori să-și asocieze un mesaj verbal anumit.

Studiile recente din acest domeniu subliniază fațete și finalități noi ale actului de comunicare, afirmând fără echivoc ideea următoare: a comunica înseamnă mai mult decât a transmite informații, a comunica înseamnă a crea o comunitate, dar și a construi și a pune în circulație/a propaga o identitate comună, adică a constitui un grup de oameni care împărtășesc

valori comune, norme, atitudini și comportamente. Înțelegerea acestei dimensiuni sociale, comunitară a comunicării este dublată azi de provocări deosebite cauzate de globalizare: atât la nivel planetar, cât și european – și chiar național-structura etnică și implicit culturală a societății este cu mult mai complexă decât în orice altă epocă din istoria omenirii; cum actul de comunicare presupune punerea în relație a propriului sistem de simboluri, de referențe și valori cu acela al interlocutorului său, în lumea contemporană se poate vorbi despre interacțiunea cu un alt sistem diferit cultural.

Pentru a putea înțelege semnificația (completă și corectă) a unui mesaj cultural diferit de cel propriu, trebuie să avem noi în sine un set de abilități comunicative, dar și de cunoștințe generale despre „ceilalți”, în funcție de care să decodificăm și să recodificăm, astfel încât mesajul produs de către fiecare dintre interlocutori să aibă un sens împărtășit de toți. Astfel, semnificația mesajului rezultă dintr-o anumită

„contextualizare spațio-temporală, senzorială, relațională și/sau culturală”, așa cum o numesc specialiștii. Pentru a realiza acest deziderat – devenit, în opinia mea, un imperativ al omului contemporan – este absolut necesară înțelegerea culturii celuilalt, lucru realizabil atât prin studiu individual, cât și prin intermediul educației oferite de școală. Când discutăm despre cunoștințele altor civilizații, prima opțiune ar fi lucrul în echipă alături de profesorul de istorie (universal, contemporan). Dar cercetătorii consideră că atunci când vorbim despre cultura unui anumit popor, trebuie să ne-o imaginăm ca pe un iceberg, partea vizibilă fiind determinată de limba, arhitectura, arta unui popor, iar partea invizibilă incluzând elemente ce sunt mai puțin vizibile, dar sunt mai puternice și definesc mai bine spiritul unei națiuni: normele sociale, valorile, concepțiile despre timp și spațiu, concepția despre sine etc. Cunoștințele acestea, mai profunde, care ținează sistemul educațional impune abordarea interdisciplinară și transdisciplinară și ne obligă să lărgim echipa amintită mai sus: trebuie să se alăture ei cadre didactice specializate în sociologie, filosofie, mitologie/antropologie, dar și psihologie – întrucât acceptarea alterității pare să fie o provocare dificilă pentru fiecare individ.

Trăind într-o „epocă a interferențelor”, se pune problema conviețuirii alături de persoane sau grupuri care au culturi diferite; contactul intim al unor culturi diferite, cu principii de viață sau convingeri religioase ireconciliabile generează uneori fenomene periculoase (precum crima organizată, fundamentalismul religios sau terorismul); de aceea, se pune azi din ce în ce mai acut problema comunicării interculturale. Specialiștii identifică azi la cetățenii europeni (confrunțați din ce în ce mai acut cu problema migrației, al multiculturalismului) mai multe maniere de relaționare, pe care le clasifică sub forma a trei atitudini definitorii: deschidere, reciprocitate, sau „încapsulare culturală” (adică blocaj comunicativ). Cum se raportează coala la această situație? Complex și, poate, complicat, fiindcă profesorul trebuie să răspundă la două provocări: pe de o parte, el trebuie să conștientizeze – și să „dezamorseze” eficient mecanismele care pot duce la distorsiuni sau chiar la conflicte la nivelul colectivului de elevi cu amprentă culturală diferită, dar trebuie să dezvolte aceleași atitudini și comportamente și la nivelul propriei persoane, dezvoltându-și competențele interculturale, adică „a treia cultură” – după cum numește această strategie a comunicării interculturale F. Casmir.

În opinia acestuia, nu trebuie să ne mulțumim cu o simplă acceptare a alterității, nici măcar cu o simplă fuziune între două sau mai multe entități culturale, ci să ne dorim o „armonizare” a acestora, astfel încât să devină componentele unui întreg. „A treia cultură” nu poate fi considerat sub nicio formă drept o manifestare conjuncturală („o subcultură de situație” – Casmir), adică o atitudine de moment din partea persoanelor aflate în interacțiune care își pot ajusta comportamentul atât timp cât încearcă să atingă scopuri comune. „A treia cultură” reprezintă o paradigmă de comunicare socială complexă, caracterizată sau definită prin următoarele trăsături: deschiderea (e capabil să absoarbă noi elemente pe care ulterior le dezvoltă), expansivitatea (poate să includă noi situații de comunicare-individuale sau instituționale, chiar și mediatice), sensibilitate la provocări (să fie capabil să răspundă la noile solicitări provenite din modificările continue, necesare pentru armonizarea percepțiilor și a tepturilor participanților cu privire la ei înșiși sau la situația în care se află și care îi obligă la colaborare și comunicare interculturală), orientare spre viitor (capabil să

formeze „atitudini anticipative”, astfel încât să fie pregătită să reacționeze adecvat în eventualitatea unei situații de comunicare neașteptate).

Pentru sistemul de învățământ românesc, provocarea formării tinerilor în spiritul acestei noi mentalități devine elementul cel mai important, reperul care va influența direcția și ritmul evoluției; idealurile integrării europene și alinierea noastră la „comunitatea globală” devin pentru profesori și pentru elevi o „a treia cultură”, dar și o „a doua natură”: interacțiunea noastră cu ceilalți locuitori ai planetei devine cotidiană și ne impune deopotrivă o flexibilitate comportamentală și o cultură solidă, adică un set consistent de cunoștințe despre celălalt, de la cele de tip cultural, până la acelea care țin de mentalitate, de comportamentul de zi cu zi. Acest deziderat poate fi atins numai dacă vom reuși să adaptăm în mod eficient strategiile specifice, dar și idealul educațional pe care-l slujim în sensul pregătirii tinerilor pentru adaptarea optimă la societatea globalizată în care vor trăi: abilitățile de comunicare, de interacțiune (verbală și nu numai) se dovedesc a fi extraordinar de importante; atingerea acestui nivel de pregătire pentru viață nu se poate realiza decât când noi înșine pasul esențial: renunțarea la perspectiva monodisciplinară a procesului de predare-învățare și acceptarea eficienței lucrului în echipă, a abordării interdisciplinare și transdisciplinare.

Prin urmare, schimbarea trebuie să pornească de la noi, să opereze mai întâi la nivelul sistemului educațional. Când ne vom referi la comunicare, va trebui să înțelegem că ea nu reprezintă numai un „concept la modă”, ci fundamentul culturii, al cunoașterii și al comportamentului social, dar și că prin COMUNICARE nu denumim numai un obiect de studiu, ci o arie multi-disciplinară.

BIBLIOGRAFIE:

1. Nicolescu B., (1999), „*Transdisciplinaritatea*”, Editura Polirom, Iași
2. Goia V., (2002), „*Didactica limbii și a literaturii române*”, Editura Dacia, Cluj
3. Navarro J., (2008), „*Secretele comunicării nonverbale*” - Editura Meteor Press, București
4. Văduva M. D., (2001), „*Formarea interculturală al profesorului și capcanele implicitului psiho-socio-cultural*”, în Cozma T., (coord.), „*O nouă provocare pentru educație: interculturalitatea*”, Editura Polirom, Iași

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ

*Prof. învăț. primar Stoica Alina
școala Gimnazială Corcova*

Rezumat

The globalisation of the economical, social and political life becomes even more obvious. In the last ten years in Europe is noticed a numerical increase of some communities from a multicultural point of view, without their intercultural competence value being appreciated, their participation to social and political life development being refused. Cultural diversity is no longer a disadvantage, is a reality that needs to be utilised in the school environment.

Societatea noastră devine din ce în ce mai complexă. Explozia circulației oamenilor și a ideilor, multiplicarea contactelor, dispariția frontierelor sunt realități evidente. Problema identității culturale este complexă și presupune rezolvarea de comun acord. Trebuie să învățăm modalități de conviețuire în această pluralitate a culturilor. Ca membrii ai Uniunii Europene trebuie să înțelegem interculturalismul ca „un instrument pentru ameliorarea egalității anselor și a inserției optime ale populațiilor străine, europene sau nu, în viața economică și socială, punând în practică dorința de întărire a drepturilor pentru toți, de aici, chiar dezvoltarea democrației” (Eric Bouchez, Andre de Peretti, 1990).

Educația interculturală:

* Deschide noi piste de manifestare a diversității și diferențelor și cultivă atitudini de respect și de deschidere față de diversitate;

* Este și un răspuns specific, pedagogic la încercarea de soluționare a unor consecințe socio-culturale impuse de amploarea fenomenelor migraționiste;

* Este o modalitate de prevenire și atenuare a conflictelor;

* Presupune educație socială și civică, învățarea drepturilor omului, pregătirea și participarea la viața socială, formarea formatorilor în perspectiva interacțiunii culturale, educația și dezvoltarea culturală a imigranților, educația într-o societate multiculturală.

* Presupune o nouă abordare a orizontului valorilor.

Școala interculturală :

* Are ca obiective promovarea și apărarea diversității culturale a populației și preservarea unității colii;

* Realizează un proces de integrare prin preluarea prechizițiilor culturale pe care le posedă elevii;

* Invită profesorii să înțeleagă și să valorifice potențialurile culturale ale elevilor;

* Presupune o nouă manieră de concepere și implementare a curriculum-urilor școlare și o nouă atitudine relațională între profesori, elevi, părinți;

Încă de la vârsta preșcolară, copilul este sprijinit să-și formeze deprinderea de a comunica (a asculta și a vorbi), de a lua decizii în mod democratic în cadrul grupului, de a se implica în rezolvarea problemelor interpersonale. Educatoarea trebuie să acorde o atenție deosebită educării copiilor pentru a-și stăpâni emoțiile primare și a evita altercațiile, educării respectului de sine și al altora, toleranței față de opiniile diferite. Toleranța înseamnă cunoașterea, recunoașterea și acceptarea modului de a fi al persoanelor și grupurilor. Aceasta presupune alegerea deliberată de a nu interzice, a nu împiedica, a nu interveni în comportamentul unei persoane sau al unui grup chiar dacă noi dezaprobatm această purtare și avem în cunoștință și puterea de a interzice sau împiedica.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cuco C-tin., (2006), „Pedagogie”, Ed. POLIROM Iași

2. Glava A., „Curs de Pedagogia învățământului primar și preșcolar“
3. Kymlicka, W., Opalski, M. (eds.), (2000), *Can Liberal Pluralism Be Exported? Western Political Theory and Ethnic Relations in Eastern Europe*, Oxford: Oxford University Press.

INTEGRAREA SOCIALĂ A COPILOR ȘI COMUNICAREA EFICIENTĂ

*Prof. Strîmbeanu Aurelia,
Grădinița cu P. P. Nr. 3 Drobeta Turnu Severin – Mehedinți*

The problem of complete and efficient communication as a way of social understanding makes the object of some researches of psycholinguistics and applied linguistics. The efficient communication and the social integration of children are in a teaching relation. The instructive action on the dialogued communication encourages the development of the child's tendency to make and maintain social contacts.

O educație care pune accent pe socializarea copilului poate dezvolta mijloacele sale de comunicare dialogată și implică limbajul său.

Comunicarea integrală, implică organizarea expresiei verbale, cu includerea elementelor verbale sau, în general, de context, precum și decodarea abilității, care se ia în considerare tot și indiciile utilizate de emițător și care, totodată, se bazează pe o continuă referire la context.

Comunicarea eficientă presupune deci o anumită organizare a expresiei de către emițător și o adaptare a acesteia la partener, în așa fel încât mesajul său poate fi ușor și cât mai complet descifrat de către receptor.

Studierea adaptării copilului la partener în timpul comunicării se impune cu necesitate, deoarece evoluția genetică este marcată într-o măsură importantă de progresul acestei competențe care determină și totodată este determinat de socializarea timpurie a copilului, în condiții favorabile de mediu și educație. Rezultă de aici, pe de o parte, necesitatea organizării în cât mai bune condiții a instituțiilor preșcolare și școlare, în vederea socializării normale a copilului, iar pe de altă parte, completarea programelor școlare cu indicații precise referitoare la educarea comunicării integrale la copiii de către profesori, învățători, educatoare temeinic pregătiți pentru aplicarea lor eficientă.

Adaptarea copilului la interlocutor în timpul comunicării a constituit obiectul unor cercetări, dintre care unele, pe linia concepției piagetiene a egocentrismului manifestat în vorbirea copilului până spre vârsta de 7-8 ani, au ajuns la concluzia pesimistă cu privire la această competență a copilului care nu s-ar adapta la partener, progresul net apăsător fiind doar cu vârsta.

Alte cercetări, dintre care unele destul de recente, arată că de timpuriu copilul este capabil de a se adapta verbal la interlocutor, de a se face ascultat și în el. Astfel s-a ajuns la concluzia că, într-o situație reală de comunicare, copilul de 8 ani are capacitatea de a modifica și simplifica mesajul adresat unui copil de 4 ani, în scopul de a se face înțeles. Copilul interpretează textul, rămânând fidel ideii principale. În situații nonsociale, când se adresează imaginii, nu interlocutorului real, copilul trebuie să efectueze două operațiuni mentale distincte, să și imagineze prezența și caracteristicile partenerului din fotografie și apoi să se adapteze verbal la acesta.

Rezultatele obținute în experimentele efectuate de-a lungul timpului demonstrează capacitatea copilului de 7 ani de a se adapta verbal la parteneri de 4 ani datorită socializării timpurii în condiții favorabile de mediu familial și de educație sistematică preșcolară, precum și a ipotezei capacității superioare de adaptare a copiilor la care, datorită fraților mai mici, se formează de timpuriu această capacitate. La rândul ei, capacitatea de adaptare la partener favorizează socializarea timpurie, necesară cooperării în activitatea școlară, activitate pregătitoare a celei sociale mai complexe.

Deci, este necesară atât o largă acțiune de informare și educare a părinților în sensul stimulării comunicării integrale și eficiente între copiii diferiți ca vârstă și între copiii și adulții și apoi integrarea de la vârsta de 3 ani în învățământul precolar.

În aceste instituții, din ce în ce mai bine organizate, trebuie valorificate competențele, în primul rând activitățile de dezvoltarea vorbirii, care, sperăm că vor fi mai numeroase în planul de învățământ și mai bine conturate în programele învățământului precolar, și apoi prin întregul proces instructiv-educativ.

Considerăm că educatorii și învățătorii vor putea contribui la stimularea și formarea comunicării eficiente a copiilor dacă la cursurile de perfecționare și în colile de formare vor studia din perspectiva psiholingvisticii și a lingvisticii aplicate modalități de educație a comunicării integrale și eficiente la copii, în locul repetiției la alt nivel, a cunoștințelor de limbă dobândite în gimnaziu.

BIBLIOGRAFIE:

1. Pera, A., (2006), *Morfologia și puterea gândirii*, Editura Didactică și pedagogică.
2. Toma, G., (2005), *Psihopedagogie precolară și colară*, Coresi, București.
3. Antonovici, Ș., (2004), *Jocuri interdisciplinare*, Aramis.
4. Revista învățământului precolar, nr.1/2007.

EDUCAȚIA ÎN CONTEXT INTERCULTURAL

Prof. Țițaru-Popescu Elena

coala Gimnazială Theodor Costescu, Dr.Tr.Severin

Rezumat

Educația se referă la includerea în structurile învățământului a copiilor, pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora. Trebuie să pornim de la ideea că școala are datoria de a asigura anse egale tuturor elevilor.

Disciplina în educație nu înseamnă supunere, obediență totală, necondiționată, ci trebuie să fie indusă printr-o serie de activități care să genereze comportamentul adecvat, disciplinat.

Educația trebuie să vizeze nevoile de învățare ale tuturor copiilor, tinerilor, adulților, ale celor excluși, urmând astfel, dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului față de drepturile omului și față de libertățile sale fundamentale.

“Un cuvânt bine gândit poate schimba lumea” Constantin Noica

Educația se referă la includerea în structurile învățământului a copiilor, pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora. Trebuie să pornim de la ideea că școala are datoria de a asigura anse egale tuturor elevilor. Unii în aleg prin anse egale crearea unor condiții identice: programe comune, manuale de un singur ghid, etc. Dar sistemul școlar care asigură acele condiții de instruire pentru toți elevii reprezintă o inegalitate, deoarece ei nu profită în același fel de aceste condiții. A asigura anse egale elevilor înseamnă a asigura posibilități maxime de dezvoltare fiecăruia, în funcție de aptitudinile și interesele sale. Pentru ca activitatea instructiv-educativă să fie profitabilă pentru toți elevii, aceasta trebuie să se realizeze diferențiat. Educația diferențiată vizează adaptarea activității de instruire la posibilitățile diferite ale elevilor, la capacitatea de înțelegere și ritmul de lucru propriu unor grupuri de elevi sau chiar fiecărui elev în parte. Dreptul la educație, alături de cel de a exista, de a trăi și născut este fundamental.

Societatea este obligată să-i asigure copilului exercitarea acestui drept. Copilul învață de când se naște. Prima lui coală este familia, apoi prietenii și orice alt grup social din care copilul face parte într-un moment anume.

Este „acea coală a vieții”, care debutează din copilăria timpurie și se menține de-a lungul întregii existențe. Mediul școlar îl ajută apoi, după cei „7 ani de acasă”, să se adapteze mai bine lumii, prin învățarea și cunoașterea.

Dezvoltarea capacităților mentale și modalitatea de a le folosi eficient sunt contribuțiile majore ale școlii, unde copilul găsește tot ceea ce este necesar „construirii” unui om capabil de acțiune, cu conștiința morală. Educația disciplinează și ordonează interiorul ființei umane, cât și relațiile acesteia cu semenii. Disciplina în educație nu înseamnă supunere, obediență totală, necondiționată, ci trebuie să fie indusă printr-o serie de activități care să genereze comportamentul adecvat, disciplinat. De multe ori se face confuzie, din păcate, între educație și informare, înșurubându-se că educația nu poate fi confundată cu școala, nici informarea nu se reduce la ceea ce este oferit de școală. Informația, în general, are două laturi: una care favorizează dezvoltarea personalității umane, alta care dăunează acesteia. De aceea, tot ce-i poate fi de folos copilului trebuie să-i fie oferit fie direct, fie prin facilitarea accesului la ea.

Copilul trebuie educat să respecte propriile valori culturale, dar și ale altor națiuni, precum și că nimic nu justifică ideea superiorității unuia sau altuia dintre popoare. Implicarea părinților în activitățile școlii trebuie să devină o prioritate, constituind o componentă care să aibă ca fundament transferul de experiență. Activitatea de concepere a unui plan eficient de educație în spiritul valorilor morale reprezintă un demers complex de angrenare a resurselor informaționale, umane, alături de dascălii școlii trebuind să se afle mereu părinții, a căror încântare eforturile școlii să fie permanent întărite de sprijinul părinților, al comunității, în general. Educația trebuie să vizeze nevoile de învățare ale tuturor copiilor, tinerilor, adulților, ale celor excluși, urmând astfel, dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului față de drepturile omului și față de libertățile sale fundamentale. Ea trebuie să ia în considerare ori să se fondeze pe diferențe și să se deschidă în fața diverselor valori, o educație capabilă să răspundă nevoilor Europei contemporane și viitoare, caracterizată printr-o perfectă loialitate, respectul persoanei umane, toleranță, simpatie, sociabilitate, generozitate și spirit de înțelegere.

Sarcina actuală a școlii este formarea la elevi a unei conștiințe europene, prin cultivarea respectului și solidarității față de cultura altor popoare. Valori-cheie precum: aspirația spre democrație, respectul drepturilor omului, ale drepturilor copiilor, justiția socială, toleranța, pacea, echilibrul ecologic, tradițiile culturale, etc. Într-o lume marcată de conflicte, readucerea în atenția tuturor, dar mai ales a copiilor, care reprezintă viitorul omenirii sub toate aspectele, dar mai ales ideologic, a sensului unor cuvinte precum: toleranță, înțelegere, indulgență, ș.a. poate reprezenta primul pas spre schimbare-schimbarea mentalității, a atitudinii față de anumiți semenii, care, dincolo în care i-au împins neînțelegerea, prejudecățile, ura, căutăm cu ochii umezi, o speranță... Formarea omului este o sarcină complexă și de înaltă răspundere, care trebuie realizată fără reboturi sau pierderi de valori umane. Îndeplinirea acestei nobile misiuni, cu dezideratul său major de a ameliora progresiv capacitatea adaptativă a omului la cerințele sociale, revine în principal, școlii. Formarea capacității de adaptare la diverse situații de viață este condiționată, într-o măsură mare, de alegerea modalităților optime de instruire și învățare. Dezvoltarea psihică a elevilor poartă amprenta conștiinței concrete al învățământului și al modului de realizare a acestuia. Posibilitățile mentale ale copilului sunt mari, iar evaluarea capacităților mentale genetice – fluide și polivalente - este o sarcină dificilă în stadiul actual de dezvoltare socială.

Potențialitățile intelectuale se realizează în contextul activităților în care este antrenat copilul în mod efectiv. Metodologia activităților instructiv-educative, modul lor de organizare, pot favoriza ori limita valorificarea deplină a posibilităților de dezvoltare psihică de care dispune copilul. Perfectionarea mijloacelor, a metodelor reale de formare a personalității, contribuie la ridicarea nivelului de dezvoltare mentală, afectivă și morală a copilului. Toleranța este o valoare morală, iar educarea în spiritul acesteia se înscrie, asadar, în sfera educației morale. Educația

moral reprezint dimensiunea intern a activit ii de formare-dezvoltare a personalit ii care vizeaz „ceea ce este mai profund i mai accentuat subiectiv în fiin a uman ”, realizabil prin raportarea la valorile incluse în normele etice definiitorii pentru reglementarea raporturilor omului cu lumea i cu sinele.

În perspectiva pedagogic , educa ia moral reprezint activitatea de formare-dezvoltare a constiin ei morale a personalit ii umane, proiectat la nivel teoretic i la nivel practic. Formarea – dezvoltarea con tiin ei morale i a conduitei morale la nivel „psihosocial” angajeaz „practica moral ”, bazat pe atitudini proiectate i realizate în toate ciclurile vie ii, integrate, în mod special, în plan atitudinal.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cuco C-tin., (2006), *“Pedagogie”*, Ed. Polirom, Bucure ti.
2. Burke Walsh K., (1999), *“Predarea orientat dup necesit ile copilului”*, C.E.D.P. Step by Step, Bucure ti.

EDUCACION-CAMINO HACIA LA ENSEANZA INTERCULTURAL

“Una palabra bien pensada puede cambiar el mundo” Constantin Noica

La educacion se refiere a la inclusion en las estructuras de la ensenanza a los ninos, para ofrecer un ambiente favorable al desarrollo optimo y equilibrado a la personalidad para ellos. Hace falta empezar de la idea que la escuela tiene el deber de asegurar las oportunidades identicas para todos los alumnos.

Unos entienden con la expresion “oportunidades iguales” ofrecer unas condiciones identicas: programas comunes, libros iguales para todos. Pero el sistema escolar que ofrece condiciones de ensenanza iguales representa una desigualdad porque no todos los alumnos aprovechan de la misma manera las oportunidades. Asegurar oportunidades iguales para todos los alumnos significa asegurar posibilidades maximas de desarrollo a cada uno, teniendo en cuenta las aptitudes y intereses de cada uno.

Para que la actividad educacional sea provechosa para todos se tiene que realizarse de manera diferente. La ensenanza diferenciada tiene que adaptarse a las posibilidades diferentes de los alumnos, a la capacidad diferente de comprension, del ritmo individual de cada uno. El derecho a la ensenanza junto con el de existir, de vivir es fundamental. La sociedad es obligada a asegurar a todos estos derechos. El nino aprende desde su nacimiento. La primera escuela es la familia, después los amigos y los grupos sociales a los que pertenece en un momento dado. Es “la escuela de la vida” con la que empieza la infancia y se mantiene durante toda la vida.

La escuela ensena después de los “siete anos de casa” a los ninos la posibilidad de adaptarse mejor al mundo, dirigiendoles hacia la ciencia y el conocimiento. El desarrollo de la capacidad mental y el modo de usarla de manera eficiente son los deberes mayores de la escuela, donde el nino encuentra todo lo que sea necesario para transformarse en una persona activa y responsable para la sociedad.

La ensenanza disciplina y pone orden en la vida de cada uno y tambien en las relaciones con nuestros seres. La disciplina en educación no significa esclavitud o servilismo incondicionado. Ella tiene que ser introducida de manera paliativa a través de actividades que lleve al alumno a un comportamiento adecuado, disciplinado.

Muchas veces nacen confusiones entre la educación y la información, pero asi como la educación no puede ser confundida con la escuela, tampoco la informacion puede ser reducida a la que ofrece la escuela.

La información generalmente tiene dos lados: una que favorece el desarrollo de la personalidad umana, y otra que dana a esta. Por esto todo lo que puede ser provechoso al alumno tiene que ser ofrecido directo facilitando la asimilación de ella. El nino debe ser educado a respetar sus propios valores culturales, nacionales, y tambien de otras naciones.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cuco C-tin, (2006), "*Pedagogie*", Ed. Polirom, Bucure ti, pag. 60-66
2. Burke Walsh K., (1999), "*Predarea orientat dup necesit ile copilului*", C.E.D.P. Step by Step, Bucure ti, pag. 45-49

ABSENTEISM I ABANDON COLAR

*Prof. înv. primar Tudoran Elvira Maria
coala Gimnazial Corcova*

Rezumat

Due the fact that once the connection with school is lost, the scholar will have a harder time to go back to the responsibilities once had, the school abandon prevention needs to work from the first signs. Therefore measurements needs to be taken starting from the first intentionally missed classes - talking privately with the scholar and afterwards with his parents, in order to try to bring back the scholar to attend the classes. This "counselling" can be performed even in the Coordination class or in other moments that encourage to a free dialog.

Abandonul colar reprezint o conduit de evaziune definitiv , care const în încetarea frecvent rii colii i p r sirea sistemul instructiv-educativ. Aceast conduit este precedat de cea de absentism. O parte dintre devierile comportamentale manifestate în mediul colar, printre care se num r i absentismul i abandonul colar, se afl în leg tur cu gre elile de educa ie ale cadrelor didactice i cu stabilirea rela iilor incorecte între elevi. Ele pot fi prevenite printr-o organizare corect a vie ii i a raporturilor intra colare, deoarece un bun climat colar influen eaz totdeauna pozitiv sfera emo ional a st rii psihice a elevului. Educarea con tiin ei i a conduitei morale nu e posibil f r încredere, rela ii principiale, disciplin bun i evitarea oric ror traume psihice. Activitatea de preven ie a absentismului i abandonului colar este legat nu numai de igiena activit ii intelectuale, dar, în egal m sur , i de asigurarea unei dezvolt ri echilibrate a vie ii afective în cadrul rela iilor intra colare. Gre elile de educa ie privind sfera afectiv , comise în perioada form rii personalita ii, întârzie maturizarea tr s turilor pozitive de caracter i, prin aceasta, genereaz deficien e în reglarea manifest rilor emo ionale în procesul de integrare social .

P rerea profesorului cânt re te adesea greu, dar important este ca elevul s fie convins de lipsa unui viitor în cazul renun rii la coal , astfel încât schimbarea, decizia final , s vin din interiorul acestuia. Familia are i ea o covâr itoare importan în luarea acestei decizii. Ea trebuie s -l sprijine permanent pe cel care are tendin a de abandon, s -l în eleag i, cel mai important, s nu ia m suri drastice, severe, împotriva acestuia. În anumite cazuri, chiar i familia poate fi consiliat pentru formarea unei atitudini potrivite, pozitive, care s se aplice cu succes în astfel de situa ii.

BIBLIOGRAFIE:

1. CJAP Bistri a-N s ud, *Absenteismul colar – determinant al marginaliz rii sociale*
2. CJAP Cluj, (2006), *Managementul prezen ei elevilor la coal*
3. CMBRAE, (2011), *Studiu privind rela ia dintre nivelul de trai i absentism ca premis a abandonului colar*

EDUCA IA PRE COLAR

*Prof. înv. pre colar Udrea Angelica Ersilia
coala Gimnazial Corcova*

Rezumat

Pre-scholar education is the first step of the education and didactic system and has as a main purpose the multilateral training for life of the scholar, with the goal of school activity integration.

For accomplishing this objective, the creative capacity needs to be developed, by using the child's intellectual and psychophysiological potential.

Între 3 și 6/7 ani copilul înva și asimilează informații și cunoștințe și reușește să facă rapid conexiuni ce vor dura întreg parcursul vieții.

Educația precolară urmărește niște obiective principale care stau la baza formării ca adult al copilului :

- Formarea și educarea personalității prin identificarea cu modele valoroase, dezvoltarea sinelui, dezvoltarea conștiinței morale și dezvoltarea conduitei civilizate ;
- Dezvoltarea aptitudinilor de comunicare prin discuții libere ;
- Cunoașterea și înțelegerea lumii, mai întâi prin formarea primelor reprezentări despre mediul familial, apoi lărgirea sferei de reprezentări la orizonturi ;
- Dezvoltarea creativității și a simțului estetic ;
- Dezvoltarea psihologică -jocul ca activitate de bază și dezvoltarea relațiilor interpersonale ;
- Pregătirea pentru școală , probabil cel mai important scop al învățământului precolară.

Dacă anteprecolaritatea a fost perioada expansiunii subiective, precolaritatea este vârsta descoperirii realității, a realității fizice, umane și, mai ales, a autodescoperirii. Dacă în perioada anterioară trăia într-un univers instabil, modificat, după dorință adeseori, acum copilul descoperă că există o realitate externă care nu depinde de el și de care trebuie să țină cont dacă vrea să obțină ceea ce dorește.

În grădini se formează, antrenează și cultivă abilități de acțiune, disponibilități motivațională afectivă, care să-l pregătească pe copil pentru a face față solicitărilor specifice situațiilor școlare. Între 3-5 ani, categoriile de activități vor viza socializarea copilului și obținerea treptată a unei autonomii personale, iar pentru grupa de 5-7 ani accentual va fi pus pe pregătirea pentru școală și pentru viața a copilului.

Educația precolară este unul din elementele esențiale ale educației individului uman. În procesul educației precolare, un rol esențial îi revine sistemului precolară, care reprezintă o etapă incipientă pentru încadrarea copiilor în sistemul educațional. În condițiile actuale se amplifică importanța educației precolare, determinată pe de o parte de presiunile suprasolicitei profesionale, o parte din ei pleacă și peste hotare, sau situația celor din familii vulnerabile (alcoolici, familii cu mulți copii), iar pe de altă parte, cerințele ciclului primar de studii presupun deja anumite cunoștințe și abilități pe care copiii trebuie să le aibă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cuco C-tin., (2006), "Pedagogie", editura POLIROM Iași
2. Aldea I., (2011), "Munca diferențiată, premisă a succesului școlar", Oradea
3. Iliescu C., "Tratarea diferențiată"
4. Ilie M. D., (2005), *Elemente de pedagogie generală, teoria curriculum-ului și teoria instruirii*, editura Mitron, Timișoara

GLOBALIZAREA ȘI DIVERSITATEA CULTURALĂ ÎN CONTEXTUL EUROPEAN

*Prof. învățământ preșcolar Ungureanu Cristina Daniela
Grădinița cu Program Prelungit nr.3
Drobeta Turnu Severin*

It is generally considered that culture represents one of the main characteristics when trying to mention the specificities of people, the general characteristics of a nation or when trying to determine the common elements that exist in several countries, no matter the distance between them.

The purpose of the material is to present the provocations launched by cultural diversity in the context of the contemporary world.

Globalizarea, conform definiției din dicționare, reprezintă considerarea, determinarea sau producerea la scară mondială, reuniunea într-un tot a elementelor dispartate, judecarea unei probleme în ansamblu sau caracterul universal dat lucrurilor.

Cultura, pe de altă parte, reprezintă totalitatea valorilor materiale și spirituale create de omenire și a instituțiilor necesare pentru comunicarea acestor valori.

Astfel putem spune că globalizarea are un impact decisiv asupra culturilor și identităților naționale. Acest proces nu implică mereu un nivel ridicat de comunicare sau de schimb între diferite culturi. În mod special, există tendința ca o cultură dominantă să se impună asupra celorlalte, ducând la un proces de uniformizare culturală. Gradul de intensitate al acestui proces nu este dat de valoarea culturilor naționale, ci mai mult de forța economică fiecărei țări în parte.

Este un lucru just faptul că procesul globalizării poate fi un lucru bun, dacă diversele culturi și societăți naționale iau parte la acest proces în mod echitabil, dar dacă globalizarea este tratată ca un proces cu un anumit scop, o direcție precisă și decisă doar de societățile și culturile ce dețin puterea economică, atunci omogenizarea culturilor naționale poate avea efecte negative, de unire a diferentelor ce reprezintă elemente definitorii ale identității culturale și naționale.

Factorul care a contribuit decisiv la extinderea fenomenului de globalizare este forța îndoielii mass-media. Mijloacele de informare în masă au luat în ultimul timp o amploare pe care nu au mai cunoscut-o înainte. Internetul, televiziunea, presa asigură accesul la informația tuturor oamenilor, indiferent în ce parte a globului s-ar afla și cu o viteză uimitoare. Încep să se vorbească astăzi tot mai mult de existența unei culturi media, care a intrat în concurență cu forma tradițională de cultură.

În condițiile în care globalizarea bate la ușă, este foarte important să conștientizăm că acest fenomen trebuie controlat, dacă nu vrem să pierdem tocmai ceea ce ne definește pe noi ca ființe umane – cultura. Noi suntem singurii care putem să nu acceptăm ceea ce ni se oferă, ci să fim mai selectivi, iar astfel putem contribui la stoparea caricaturizării culturii și a valorii culturale românești, chiar dacă decide să se integreze într-o realitate globală, fiecare nație trebuie să aibă puterea să își păstreze specificul, într-o formă sau alta.

În procesul complex al globalizării, problema păstrării identității culturale prezintă două aspecte strâns legate între ele:

- pericolul omogenizării culturale, apariția sau recunoașterea unei forme unice de cultură;
- apariția fenomenului de dezintegrare culturală și psihologică, atât pentru indivizi, cât și pentru societăți.

Există o formă de comportament, deseori inconștientă, care le apare unora ca formă de agresiune culturală: etnocentrismul. Acest comportament, caracteristic în special țărilor dezvoltate constituie o amenințare pentru înțelegerea europeană și trebuie corectat.

Agresiunea și dezintegrarea culturală reprezintă două aspecte care conferă oricărui sistem mondial vulnerabilitate, împiedicând în alegerea reciprocă, dialogul, cooperarea, inițiativele comune și solidaritatea europeană.

Armonizarea diferitelor sisteme de cultură în cadrul Uniunii Europene conferă fenomenului în sine o perspectivă pe termen lung. Acest proces implică cunoașterea și respectarea culturilor și conștientizarea fenomenului de interdependentă globală, bazate pe elementele și specificitățile pluralității culturale, excluzând impunerea unui model unic de învățare. Specialiștii din acest domeniu, recunosc importanța respectului față de valorile altor culturi, în spiritul cultivării valorilor universale, precum și necesitatea acordării unui rol mai mare schimburilor internaționale, pentru ca persoanele să se poată deplasa în spațiul european.

Statutul de membru al Uniunii Europene oferă cetățenilor, inclusiv studenților și profesorilor, posibilitatea de a avea acces la o serie de facilități în ceea ce privește educația. România participă la numeroase acțiuni ale Uniunii Europene în domeniul educației, cum ar fi Comenius și Erasmus.

Universitățile din toată lumea și în special cele din Europa multiculturală trebuie să aibă în vedere diversitatea culturală, construită pe doi piloni și anume:

- protejarea și stimularea cunoașterii și aprecierii pentru propria cultură, pentru rădăcinii și pentru identitate;
- încurajarea deschiderii și interesului real pentru celelalte culturi, într-un spirit de toleranță și respect reciproc.

Conceptul de diversitate culturală se bazează pe schimburi și pe fluxuri:

- schimb de oameni;
- schimb de idei;
- schimb de bunuri și servicii culturale.

Sunt considerate a fi extrem de importante atât recunoașterea cât și conștientizarea diferențelor și identităților dintre culturi, încercând să se realizeze o îmbogățire a dialogului intercultural. Procesul de integrare europeană presupune, în mod evident și existența diferitelor forme de dialog. Extinderea Uniunii Europene reprezintă o oportunitate de cunoaștere a culturii diferitelor țări și o încercare de în alegere reciprocă, dincolo de avantajele economice.

Identitatea culturală la ambele niveluri – națională și internațională – rămâne una din principalele necesități psihologice și spirituale. Imposibilitatea de a-și putea păstra propria identitate, conduce în mod automat și de altfel firesc, la conflicte în interiorul unei societăți, sau în cadrul societăților dintr-o anumită regiune.

În alegerea implicățiilor diversității culturale reprezintă una din provocările lumii contemporane, constituind unul din principalele obiective ale unei noi orientări în cadrul procesului de globalizare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Georgiu G., (1997), *Nașterea, cultură, identitate*, București, p.8.
2. Ibidem, p.25.
3. Mureșanu C., (1997), *Europa modernă*, Cluj- Napoca, p.123.
4. Ibidem.
5. Zub Al., (2004), *Identitate națională și globalizare*, Convorbiri literare, p.2.
6. Solcanu I. (2006), *Globalizare și cultură națională - o dilemă reală*, Convorbiri literare, p.4.

PROGRES EDUCAȚIONAL

*Prof. Vlad Constantin Vicențiu
coala Gimnazială Corcova*

Rezumat

Romanian rural environment remains the place that is harder to mobilize when it comes to changes required for integration. Regarding this, the Program for professional education and technical education (with a value of 266,5 millions of euros) addresses to the rural environment also. Many children leave school without the necessary qualifications, and the training offsets are hard to recover in order to integrate in the labor market. For reducing the school abandon was promoted the Early Education Reform with components dedicated to disadvantaged categories.

În scopul atragerii tinerilor de vârstă școlară în sistemul educațional sunt asigurate servicii de transport al elevilor din zonele izolate la unitățile școlare, urmărindu-se și asigurarea standardelor europene de igienă și sănătate. Trebuie să avem în vedere:

- decalajele calitative și competitive față de Uniunea Europeană care sunt mari și pot fi recuperate numai prin culegerea acestor soluții și includerea lor în acțiuni concertate și coerente ale autorităților publice centrale;
- implicarea comunităților locale care este absolut vitală în demararea proiectelor; o strategie națională oricât de ingenioasă prin viziune, obiective și planuri de acțiune nu poate avea o finalitate caracterizată prin eficiență decât dacă se mulează pe particularitățile regionale;
- sprijinul mediului de afaceri se poate dovedi hotărâtor;
- rezultatele vor fi vizibile pe termen lung presupun o schimbare radicală a mentalității românilor în favoarea învățării permanente.

Un deziderat important este dezvoltarea educației și formării de-a lungul întregii vieți, în așa fel încât schimbările și restructurările din economie să nu produc efecte adverse pentru coeziunea socială. Una dintre cele mai importante concluzii ale cercetării recente din domeniul educației este că investiția în educarea și formarea persoanelor este atât un factor de creștere, în special în contextul actual de schimbări tehnologice rapide, cât și un instrument de bază în susținerea integrării sociale. Educația și formarea de înaltă calificare sunt considerate un instrument de reducere a diferențelor dintre regiunile mai puternic dezvoltate sau mai puțin dezvoltate, prin furnizarea de resurse umane necesare dezvoltării economice și sociale. Alegerea nivelului regional sau local al gradului de instruire ca unul dintre cei șase piloni de bază a strategiilor pentru învățarea permanentă în Europa este mișcare care pentru Learning Cities and Regions arată cât de importante au devenit acestea pentru angajarea forței de muncă și dezvoltare locală și regională.

Pentru îmbunătățirea continuă a cunoștințelor și competențelor manageriale la toate nivelurile, va fi deosebit de importantă promovarea formării antreprenoriale. Implementarea programelor de formare antreprenorială va avea drept scop asigurarea creativității antreprenoriale, îmbunătățirea capacității managerilor și întreprinzătorilor de a-și conduce propriile afaceri și de a se adapta exigențelor impuse de competitivitate și schimbările tehnologice.

BIBLIOGRAFIE:

1. *Ghid de evaluare pentru științe socio-umane*, SNEE, Ed. Prognosis, București, 2000.
2. *Ghid metodologic de aplicare a programelor școlare pentru aria curriculară "Om și societate"*, lucrare apărută sub coordonarea CNC, Ed. SC Aramis Print, București, 2002.
3. Cerghit I., Neacșu I., Pânișoară I. O., Potolea D., (2001), "Prelegeri pedagogice", Ed. Polirom, Iași.

INTEGRARE EUROPEANĂ

*Blăgăreanu Nușta
Liceul Tehnologic Special Drobeta*

Summary

European integration is the process of industrial, political, legal, economic, social and cultural integration of states wholly or partially in Europe. European integration has primarily come about through the European Union and its policies.

Various federalist organisations have been created over time supporting the idea of a federal Europe. These include the Union of European Federalists, the European Movement International and the European Federalist Party. The Union of European Federalists (UEF) is a European non-governmental organisation, campaigning for a Federal Europe. It consists of 20 constituent organisations and it has been active at the European, national and local levels for more than 50 years. The European Movement International is a lobbying association that coordinates the efforts of associations and national councils with the goal of promoting European integration, and disseminating information about it. The European Federalist Party is the pro-European, pan-European and federalist political party which advocates further integration of the EU and the establishment of a Federal Europe. Its aim is to gather all Europeans to promote European federalism and to participate in all elections all over Europe. It has national sections in 15 countries.

There are various agreements with overlapping membership. Several countries take part in a larger number of agreements than others.

Uniunea Europeană (abreviat UE) este o uniune economică și politică, dezvoltată în Europa, ce este compusă din 28 state. Tratatul de la Maastricht a înființat Uniunea Europeană sub prezenta denumire în 1993. Ultima amendare a bazelor constituționale ale UE a fost Tratatul de la Lisabona, care a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009.

Integrarea Europeană este, terminologic, un proces de integrare politică, juridică, economică (și în unele cazuri sociale și culturale) ale unor state care se află parțial sau total în Europa. Termenul de **integrare europeană** a apărut în primul rând prin intermediul Uniunii Europene și al Consiliului European.

Ideea unei Europe unite a fost susținută de-a lungul secolelor de împărați și intelectuali deopotrivă, dar numai după cel de-al doilea război mondial statele europene au instituționalizat forme de cooperare internațională, cu competențe în domenii specifice, cum ar fi: Organizația pentru Cooperare Economică Europeană (OCEE), Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (NATO), Uniunea Europeană Occidentale (UEO). Aceste organizații au pus bazele unei solidarități mai strânse între statele europene, dar încă manifestau trăsăturile clasice ale unei uniuni a statelor și ale cooperării interguvernamentale.

OBIECTIVELE PRINCIPALE ALE UNIUNII EUROPENE

Principalele obiective ale Uniunii sunt: asigurarea păcii și a valorilor sale (respectul pentru demnitatea umană, libertate, democrație, egalitate, domnia legii precum și respectarea drepturilor omului și ale minorităților), dar și asigurarea bunăstării cetățenilor săi. Pe lângă acestea, Uniunea își propune să promoveze:

- un spațiu al securității, libertății și dreptății fără frontiere interne;
- o piață internă în cadrul căreia libera concurență să se desfășoare nestăruțită;
- dezvoltare durabilă bazată pe creștere economică și stabilitate financiară, o economie de piață competitivă care tinde către progresul social și eliminarea sămăjului, un nivel ridicat de protecție a mediului;
- dezvoltarea progresului științific și tehnic;
- combaterea discriminării, promovarea dreptății sociale și a protecției cetățenilor, egalitatea dintre femei și bărbați, solidaritatea dintre generații precum și protecția drepturilor copilului;
- asigurarea coeziunii sociale, economice și teritoriale, precum și a solidarității între statele membre.

Pe lângă aceste obiective, Uniunea se angajează să respecte și să păstreze specificul cultural și diversitatea lingvistică a statelor membre.

Comunitatea care desfășoară activități în domeniul integrării este în creștere. Anul trecut a fost creat un forum accesibil tuturor – site-ul european privind integrarea. Pe site au fost publicate sute de bune practici care ne pot fi sursă de inspirație și care au dus, adesea, la excelente idei și proiecte noi. Unele dintre acestea sunt finanțate din Fondul european de integrare.

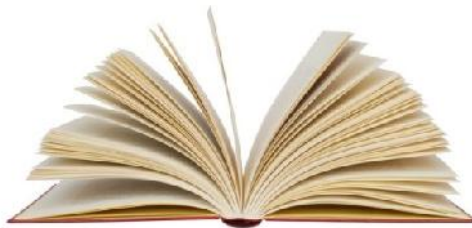
**În atenția colaboratorilor editurii
„Școala Mehedințului”**

Articolele pe care doriți să le publicați în revista „Școala Mehedințului” vor fi aduse la sediul Casei Corpului Didactic Mehedinți, str. Calomfirescu nr. 94, Drobeta Turnu Severin, în format electronic (CD sau stick) sau pe e-mail: ccdmehedinti@gmail.com. Articolele vor avea minimum ½ pagină și maximum 4 pagini, tehnoredactate cu diacriticele limbii române (, î, â, ,), cu font Times New Roman de 12, la un rând, cu margini de 2 cm.

Autorul va achita contravaloarea unui exemplar din revista în care apare articolul. Colectivul de redacție își rezervă dreptul de a face selecția articolelor care vor fi publicate, în funcție de întinderea conținutului și de corectitudinea tehnoredactării, precum și dreptul de a face corecturi ortografice.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

*Inspector Școlar General I.S.J. Mehedinți – Prof. Mirela PINTEA-ENEA
Inspector Școlar General Adj. I.S.J. Mehedinți – Prof. Simona TATOMIR
Inspector Școlar General Adj. I.S.J. Mehedinți – Prof. Ionuț TUFİȘ
Director C.C.D. Mehedinți – Prof. Emil MIRICĂ
Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Rodica TELEGUȚĂ
Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Melania CRISTEA
Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Minodora BĂDESCU
Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Mădălina-Loredana BOBLEANȚĂ*

Editor:

Informatician C.C.D. Mehedinți – prof. Loredana Doinea

Editura Școala Mehedințiului:

Casa Corpului Didactic Mehedinți

Drobeta Turnu Severin, str. Calomfirescu, nr. 94

TEL./FAX 0252/321537

E-mail: ccdmehedinti@gmail.com

www.ccdmehedinti.ro

Not : Răspunderea pentru conținutul materialelor revine în exclusivitate autorilor